Ţara este întâi a lui Dumnezeu şi numai apoi a noastră

PERMANENŢE

ANUL II NR. 1-2
IAN.–FEB. 1999

POLITIC CULTURAL SOCIAL

16 PAGINI
4000 LEI

BALADĂ PENTRU EMINESCU

Te-au slăvit în cărţi şi în poeme
şi te-au înălţat iconostas,
ca să fulgeri tânăr peste vreme,
cu vecii de cremene sub pas.

Te-au văzut: voevodând voroave,
ciobănind genune şi zăpezi,
potcovar de fum bătând potcoave
negurilor strânse în cirezi.

Te-au crezut: gigantic Sfarmă-Piatră
care sparge piscul viforos,
şi fierar înfierbântând, pe vatră,
mările călite sub baros.

Împărat, ţi-au scris pe tâmple steme.
Făt-Frumos, ţi-au pus în mâini hanger.
Şi-au cules, din pana ta, blesteme,
viscole şi răzvrătiri în cer…

Ci, netrebnic, eu adulmec zării
paşii tăi pe unde te-au fost dus
şi'nsetat pe drumurile Ţării
dibui urma ta de blând Iisus.

Caut picurii de sânge, neşterşi încă,
ai crucificării pe furtuni
şi sărut lumina lor adâncă
şi-i ating cu mâini de rugăciuni.

Trist Iisus cu umbra de tămâie
dăruind azur din mâini subţiri,
sfânt, bătut, pe veacul tău, în cuie,
scânteind, înalt, din răstigniri.

Frânt de-o stea şi'ngenunchiat de-o floare,
biruit de ramuri de arin,
îndulcit cu dor de moarte-alinătoare,
ars ca Nesus în cămaşă de venin…

Nu, tu nu eşti meşterul, ci cneazul,
nu eşti înstelatul împărat.
Sfâşiat ţi-i pieptul şi obrazul.
Tu eşti marele însângerat!

Te'ncrustăm, zadarnic, în agată
şi'n icoane noi pe flori de crin.
Crinii nu vor stinge, niciodată,
umbrele cununilor de spini.

Eu nu-ţi pipăi steme şi nici lauri…
Numai rănile mă plec şi ţi-le strâng
şi le fac medalii mari de aur, –
în genunchi, le'nchid în inimă şi plâng.

Radu Gyr

Curajul de a fi român

Criteriul cel mai sigur al conştiinţei unei ţări despre situaţia sa reală este mai puţin inspirat de sentimentul certitudinilor care o protejează, cât de reprezentarea primejdiilor care o pândesc. Dealtminteri, a şti precis ce primejdii îi dau târcoale este una din cele mai preţioase certitudini pe care o ţară le poate avea. Ar fi prezumptios şi exagerat să spun că noi, românii, nu avem deloc imaginea acestor primejdii, numai că n-o avem cu precădere pe a celei mai mari dintre ele, şi nu îndeajuns. Căci ceea ce ne ameninţă pe noi este atât de grav şi atât de puţin întrezărit, încât numai o reprezentare imediată şi cât mai imperioasă a acestei primejdii ne mai poate ajuta s-o prevenim.

Explicaţiile impasului în care ne cufundăm de nouă ani de zile fără speranţa unei minime redresări conduc, după cum s-a stabilit deja, spre două cauze centrale: incompetenţa conducătorilor şi corupţia care coboară de la ei şi ameninţă să cuprindă toate organismele autorităţii de stat. S-au încercat soluţii; unele s-au dovedit inoperante, iar altele impracticabile. Spre durerea noastră, chiar şi dragostea creştină care, neîndoielnic, întruneşte sufragiul celor mai mulţi oameni de bună credinţă şi a celor mai bine intenţionaţi, şi care prin însuşi spiritul ei ar putea să cuprindă toate straturile societăţii şi să respingă clasicele discriminări de rasă şi religie, pare să fie, după inconsistenţa rezultatelor de până acum, mai degrabă utopică decât ineficientă.

Desigur, nu s-ar fi recurs la soluţii izolate, aşa cum s-a procedat, adică fără asocierea lor cu altele dintr-un ansamblu, dacă nu s-ar fi crezut, din nefericire, că sunt productive prin ele însele. Iar printre partidele politice care n-au exercitat încă puterea nu se găseşte nici măcar unul capabil să inspire garanţii de durabilitate, după eşecurile guvernelor anterioare. Căci care dintre ele are şi o doctrină pe măsura problemelor vremii noastre, şi competenţele necesare, şi obiective limpezi dublate de voinţa de a le îndeplini, şi mase de sprijin? Să nu ne facem iluzii; nici unul nu îndeplineşte toate aceste condiţii în bloc. În situaţia dată, nu văd ce am mai putea aştepta de la un partid sau altul desprins şi, practic, programatic de celelalte partide. De la toate la un loc sau de la o idee care să le domine, – da, ar fi posibil! Dar o asemenea împletire de direcţii şi de manifestări comune nu mai e realizabilă în momentul de faţă al procesului de fracţionare ideologică şi morală la care am ajuns. Trăim sub semnul unei atomizări împinse până la destrămarea totală. Am uitat ce ne leagă şi refuzăm, din principiu, tot ce ne-ar putea lega. Drept urmare, ne paşte primejdia să ne renegă ctitorii şi neamul şi să ne punem ţara la mezat. Ce ar putea să ne mai adune, să ne mai solidarizeze, când noi înşine contestăm binefacerile comuniunii dintre noi, ca fii ai aceluiaşi neam şi fraţi ai aceleiaşi credinţe?! Suntem convinşi de dreptatea noastră numai când ni se dă în chip de cadou şi ne întocmim programele de lucru după dispoziţii de aiurea. Nu suntem departe de a fi fericiţi dacă am deveni un fel de cuptor al lui Nastratin care şi l-a pus pe roate ca să-l poată muta după placul oricui. Am fost şi altădată aserviţi, dar nu suprasolicitând obediaţa. Iar dacă i-ar da cuiva prin minte să iniţieze un front împotriva aservirii, ar fi taxat ca duşmanul numărul unu al singurei strategii de ieşire din impas.

Când experienţele pe care le-am avut ne-au despărţit în loc să ne adune, când nici un mod de viaţă, nici o lozincă măcar, nici un factor de interes comun din afara noastră nu s-a arătat în stare să ne cheme sub acelaşi stindard, atunci înseamnă că trebuie să căutăm cuvântul magic în noi înşine. În noi înşine, de bună seamă, dar nu numai în cugetul şi-n eul nostru intim, ci într-un adânc care păstrează şi îmbină matricea străbună cu prezentul din noi. Acesta nu este altul decât neamul românesc, formă de existenţă primordială proiectată peste timp, ursită să contopească, într-o singură entitate, istoria, pământul şi veşnicia noastră. Ştiu că a deschide un astfel de subiect astăzi este o mănuşă aruncată politologiei oficiale şi analiştilor agreaţi de un anumit Occident. Îndoctrinaţi să ventileze nu numai un pretins anacronism al naţiunii, dar şi o calomnioasă malignitate a ei, aceştia se precipită de pe acum să-i cânte fericiţi prohodul. Pledoaria lor pentru o Europă supra-naţională, dar fără naţiuni, întinde ceaţa care disimulează ceea ce suntem şi ceea ce trebuie întotdeauna să fim. Să ne pătrundem însă că ineficienţa formulelor de redresare uzitate până azi şi, mai ales, nereuşita încercărilor de a însămânţa printre noi, în comunităţi fraterne, dragostea creştină, vor merge ineluctabil din eşec în eşec până la colapsul final, dacă nu ne vom regăsi apartenenţa la aceeaşi mare familie, întărită prin legături pe cât de voluntare, pe atât de binecuvântate, care este neamul românesc.

Mircea Nicolau

13 ianuarie 1937 în contextul actual

Deşi semnificaţia jertfei de la Majadahonda vă dăinui intactă peste ani, totuşi impactul cu evenimentele vremii îi vor adăuga noi conotaţii, având darul să arunce o lumină mai vie asupra actului de jertfă ca atare, dar şi asupra schimbărilor ce intervin în fizionomia societăţii. Citatele reproduse mai jos din scrisul celor doi cruciaţi sau referitoare la lupta lor ne impun să-i subliniem de astă dată desprinderea nepământeană, dar s-o şi comparăm cu viaţa politică de azi. Altitudinea morală la care s-au ridicat Moţa şi Marin rostesţe prin comparaţie cel mai drastic verdict la adresa acelor politicieni care şi-au asumat slujirea destinelor ţării în epoca post-comunistă, ca în realitate să-şi slujească numai cupiditatea lor. Ai impresia că pui faţă în faţă expresia cea mai înaltă a strădaniei de identificare cu fiinţa patriei şi expresia cea mai degradantă a exploatării hrăpăreţe a bunurilor ei. De o parte, mireasma grădinilor raiului, iar de alta, mireasma stârvurilor de pe maidane. Primele rânduri din Jurământul instituit de Căpitan, la 12 februarie 1937, pe trupurile lui Moţa şi Marin, dobândesc acum o tragică actualitate: „Ce îngrozitor ar fi, ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor, să se instituiască o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porţile către viaţa afacerilor, a loviturilor fantastice, a furturilor, a îmbuibărilor, a exploatării altora!". Într-o analogie perfectă, ofranda vieţilor dăruite cu temerară generozitate în decembrie 1989 a servit aidoma castei de rechini şi prevaricatori instalate în ultimii nouă ani în sferele puterii.

Redacţia

*

Bucureşti, 22 Noembrie 1936

Iubiţii şi prea mult încercaţii mei părinţi
şi dragi surori,

Dumnezeu a vrut să fie aşa.

Durerea e mare, imensă, o ştiu. Şi mă cutremur de îngrijorare la gândul că aţi avea prea puţină putere s-o suportaţi. Dar, iubiţii mei părinţi, căutaţi să vedeţi, alături de durerea voastră, toată frumuseţea faptei noastre: *Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos! Se clătina aşezarea creştină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e o mare binefacere*

(cont. pag. 2)

(cont. pag. 1)

sufletească pentru viața viitoare, să fi căzut în apărarea lui Hristos? Astfel, pe lângă durere, nu se poate să nu simțiți și o mare înălțare sufletească. Dumnezeu să vă dea puterea de a purta suferința aceasta și a o birui.

SCRISOAREA LUI ION I. MOȚA CĂTRE PĂRINȚII SĂI

Pe vaporul „Monte Olivia" spre Portugalia – 1 Dec. 1936

Iubiți părinți,

[...] Trebue să mai adaug, spre a înlătura orice judecăți greșite, că eu n-am fost trimis de nimenea în Spania ca să i se facă vreo răspundere pentru asta, ci eu singur am avut, cel dintâi, gândul și dorința de a lua parte la aceste lupte, pentru care am cerut și am primit aprobarea șefului nostru, mărginind el această aprobare la numai o lună de zile. Nici odată n-aș fi primit să fiu înlocuit prin altcineva, căci sufletul meu îmi cerea și-mi cere împlinirea acestei datorii, pe care am și dus-o la împlinire. Nu e adevărat, ce spuneau unii, că rămas în țară, puteam fi mai de folos, și eu și soții câți am luat acest drum, – luptei de acasă. Biruința morală pe care noi o vom câștiga în Spania, – cu orice jertfe, – va fi mai mare pentru lupta națională, decât tot ce-am mai putea face în restul vieții noastre, ba și dincolo de ea... Acesta e adevărul [...].

Al vostru iubitor

Ionel

București, 22 Noembrie 1936

Dragă Corneliu,

[...] După aceste lucruri personale, iată, deoarece e vorba de despărțire, îți urez ocrotirea lui Dumnezeu și biruință cât mai apropiată. Sunt fericit, și mor bucuros cu această mulțumire, că am avut putința de a simți chemarea ta, de a te înțelege și de a te servi. Căci tu ești Căpitanul! Ți-am și greșit, și ce știi și ce nu știi. Iartă-mă. N-am greșit însă niciodată nimic celei mai sincere fidelități legionare și fidelității față de tine, Căpitanul. N-am făcut destul pentru Legiune în ultimii ani, dar am crezut și cred în tine și față de această credință n-am păcătuit vreodată nici în cea mai ascunsă cută a sufletului meu (chiar dacă uneori mai criticam câte ceva, cu bună credință, ca de pildă lipsa ta de atașament față de forme și contabilități, cari aduc adesea mari neajunsuri de fond).

Și să faci, măi Corneliu, din țara noastră o țară frumoasă ca un soare, și puternică și ascultătoare de Dumnezeu!

Trăiască Legiunea!

MOȚA

(din **Testamentul lui Ion Moța**)

*

MOȚA,

Neamului acestuia nu i-au fost deajuns nici scrisul tău, nici suferințele tale la care a privit nepăsător timp de 14 ani.

Acum ai vrut să-i faci dovada supremă: să-ți verși propriul sânge – sângele tău slăbit de lovituri, de închisori și de prigoane, într-o țară în care tinerețea toată a avut parte numai de ele și în care ai fost tratat permanent ca turburător al ordinei publice și ca atentator la siguranța Statului român.

Și l-ai dat. L-ai dat într-un chip cutremurător. Noi stăm în genunchi și-ți sărutăm fruntea ta de viteaz și de mucenic.

Neamului care nu te-a crezut, îi trimitem acum din nou scrisul tău, sfințit, de data aceasta, cu jertfa propriului tău sânge.

Dacă nici acum nu va înțelege, suntem gata, până la cel din urmă, pentru jertfa supremă în slujba credinței legionare.

Fii dar sigur și dormi liniștit Moța, – legionarii vor birui.

CORNELIU

București, 31 Ianuarie 1937

AUTOBIOGRAFIE

(în loc de introducere)

[...] Și acum să mai las graiul cel domnesc și să mă întorc asupra mea. Spuneam că am dușmănit lumea acestei de a doua vieți. Iar ea m-a dușmănit de moarte pe mine, ca și pe toți tovarășii mei legionari, ca și pe Căpitanul meu. Lumea veche, a lui Nuțu Doncii, în care stau înrădăcinate toate simțirile și dorurile noastre, n'o mai găsim nicăeri. A risipit-o veacul acesta nou cu politica și vrajba lui, cu uitarea lui Dumnezeu și dragostea de străini și tot ce este al altora, veac care calcă în picioare felul nostru de viață, cu puterile, cu vredniciile și frumusețile ei.

Astfel, sufletul nostru, rămas legat de o altă lume, rătăcește azi într'o viață care nu e a noastră. Față de lumea de acum, noi ne simțim străini, în ea nu ne găsim un alt rost decât acela de a o curma spre a învia vremurile de demult și a le spori frumusețea, tăria și dreapta rânduială românească.

S'ar părea astfel că eu și camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieți, un fel de strigoi ridicați dintr'o lume apusă spre a purta duhul spaimei în lumea de azi. Chiar așa suntem. Suflete desrădăcinate care, purtându-și neodihna peste o viață dărâmată, nu vor avea pace în nici un mormânt până când nu vor ridica din nou ceea ce alții au pângărit, au risipit și au pus sub blestem.

Oamenii veacului de astăzi să-și oprească o clipă huzurul și nepăsarea și să asculte ciudatele sgomote care frământă adâncurile neînțelese și chiuie cu vânturile nopții. Și să știe: *se apropie stăpânirea strigoilor, cumplită!*

ION I. MOȚA

Martie, 1936

(din **Cranii de lemn** – Ion I. Moța)

*

Cuvânt înainte

Români,

Urmați cu sfințenie gândurile pe care ni le-a lăsat viteazul comandant legionar, mucenicul Vasile Marin.

Toți tinerii din țara aceasta să știe că urmând calea credinței martirilor vor birui și vor învia cu neamul lor în contra tuturor asupritorilor, uneltirilor și loviturilor.

Împărtășiți cu sfânta jertfă de sânge a lui Vasile Marin, să stăm drepți și gata de a ne da sângele nostru în fața asupritorilor care ni-l cer. Credința legionară va înflori mai mândră și mai biruitoare cu fiecare strop de sânge mai mult pe care-l vom da senin și cu sufletul plin de bucurie. Până când neamul biruitor prin Legiune va învia și va condamna pentru veșnicie pe toți călăii noștri.

Așadar sângele martirilor împarte o lume în două: cei ce vor primi osânda și blestemul veșniciei, și cei ce mâine vor birui în slava și binecuvântarea neamului lor.

Corneliu Z. Codreanu

20 februarie 1937

*

Prefață

[...] Vasile Marin a căzut sub zidurile Madridului, alături, cot la cot cu Ion Moța, în fața aceluiași dușman. Dar a căzut altfel decât Ion Moța. Nu mai bine, nu mai puțin bine; ci: altfel.

Ion Moța s-a dus să moară. Coborâse adânc în el încredințarea că mântuirea neamului nostru are nevoie de jertfa patetică a ființei lui trupești; și a plecat într-o transfigurată hotărâre; nu ca să lupte; nu ca să învingă luptând; ci pentru ca, cu moartea lui, să calce moartea noastră. Dacă Moța s-ar fi întors nevătămat din război, bucuria omenească a noastră, a celor care l-am cunoscut ar fi stat alături de îndoiala lui Moța, care se va fi gândit că, pentru păcatele cuiva, Dumnezeu i-a refuzat jertfa. Oricât de groaznic ar fi omenește gândul acesta, eu sunt astăzi încredințat că pentru mântuirea nației noastre Dumnezeu trebuie să accepte jertfa lui Moța, așa după cum, pentru mântuirea neamului omenesc, a acceptat jertfa mielului.

Vasile Marin se putea însă să nu moară. El s-a dus acolo ca să stea în fața dușmanului credințelor lui, ca să lupte cu el. Să-l învingă? Da, dacă se poate. Dar victoria asta nu era necesară. Necesară în fapta lui Marin era numai prezența lui acolo, prezență în care moartea era un risc, dar nu o necesitate. Desigur, când a plecat dintre ai lui, lepădarea de sine era atât de desăvârșită, încât el se gândea tot așa de puțin la întoarcere cât și la moarte; viața lui, sau moartea lui nu-l mai priveau pe el personal; de îndată ce principalul nu era moartea lui sau scăparea de la moarte, – ci depunerea unei mărturii pentru credința lui, cu orice preț. Noi știm însă că mărturia lui ar fi fost tot așa de deplină și de rodnică, dacă el ni se întorcea neatins; după cum deplină și rodnică e mărturia tovarășilor lui care s-au întors.

Când deci a hotărât moartea lui Vasile Marin, Dumnezeu a voit să ne certe.

De aceea – durerea noastră este întunecată.

NAE IONESCU

17 februarie 1937

(Din scrisoarea lui **Vasile Marin** către soția sa, la plecarea în Spania).

„Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generației noastre. Mi-am făcut-o cu același drag, ca și cum ar fi fost vorba de țara mea".

(din **Crez de generație** – Vasile Marin)

FERICIȚI CEI CE PLÂNG

Nu vom înceta niciodată să arătăm cu degetele zdrobite de tortură înspre cei care, în numele comunismului, au atentat la ființa noastră națională și spirituală.

De pe acum bibliografia incriminatoare este amplă și se îmbogățește necontenit, crimele evocate fiind imprescriptibile.

Puținii supraviețuitori ai teascului infernal care ne-a fărâmat se rânduiesc în șir nesfârșit ca să acuze monstruozitatea ale cărei victime au fost de-a lungul a zeci și zeci de ani.

Alții, care au suferit și ei represiuni dure pe parcursul câtorva ani, sunt mediatizați de o întreagă literatură, uneori fantezistă, și nu obosesc să condamne injustiția la care au fost supuși în lagărele naziste.

Dar ceea ce s-a exercitat timp de 50 de ani asupra poporului român și a celor mai buni fii ai săi își caută cu greu și abia izbutește să-și facă un loc modest în conștiința celor mulți, încercând să exprime fie în cronici dure, directe, etapele Golgotei parcurse, fie în lucrări mai complexe care analizează mai în profunzime fenomenul.

Aici se situează lucrarea camaradului nostru dr. Aristide Lefa. Departe de a se opri la ceea ce s-ar numi factologia calvarului îndurat pe parcursul a 16 ani, doctorul Lefa nu încetează în nici o pagină să demaște, în toată urâciunea lor, articulațiile sistemului opresiv comunist, a cărui victimă a fost, și să facă trimiterile la legile Mântuitorului, la dumnezeiești Lui porunci, la virtuțile dintâi ale Testamentului Său. Este, de altfel, firul călăuzitor și suportul interior care l-a susținut pe Aristide Lefa de-a lungul celor 16 ani de detenție în multitudinea de închisori și lagăre comuniste. Căci i-a fost dăruit să treacă prin toate furcile ororii și umilinței, prin toate caznele pe care slugile lui antichrist le aveau pregătite pentru cei ce-și iubeau Neamul și Țara. Aproape că nu a „ratat" nici o întâlnire cu cele mai emblematice hrube ale iadului comunist. Rând pe rând, camaradul nostru a fost anchetat la Malmezon, M.A.I. și deținut la Jilava, Pitești, Tg. Ocna, Gherla, în Deltă, la colonia de muncă „Noua Culme" (Constanța). Doar Sighetul și Aiudul i-au scăpat. Nu există pagină de liniște în toată istoria doctorului Lefa, poate cei trei ani petrecuți la Tg. Ocna și doi ani petrecuți în domiciliu obligatoriu în bărăgan, pe care creștinul Aristide Lefa îi consideră ca pe o „vacanță". Faptul că avusese o practică susținută în chirurgie l-a ajutat să poată fi de folos în nenumărate cazuri, de-a lungul celor 16 ani, cu mijloace tehnice improprii și aproape fără medicamente. Dar a fost și internist, și stomatolog, ba chiar obstetrician într-un caz extrem care privea pe soția unui ofițer de securitate din paza coloniei de muncă Periprava.

Pentru acest efort medical și pentru că a refuzat să devină informator a fost „premiat" cu două mandate de câte 36 de luni efectuate în Deltă, după expirarea celor 8 ani cât primise la condamnarea inițială.

Un capitol întreg intitulat „Tg. Ocna" se constituie într-un adevărat poem cu evidente calități literare, atunci când autorul se oprește asupra câtorva figuri de mucenici pieriți acolo cu plămânii devorați de necruțătoarea boală. Deasupra tuturor, ca un adevărat sacerdot, planează figura lui Valeriu Gafencu, adevărat martir al lui Hristos, apoi cea a lui Ion Ianolide, Gh. Jimboiu și a altor câtorva „sfinți ai temniței" surprinși în ipostaze edificatoare.

Ar fi fost firesc și scuzabil ca, din acel panopticum hidos, un anumit subiectivism să îngroașe portretele în negru ale paznicilor și ale deținuților deveniți ei înșiși, din victime, călăi. Dar dr. Lefa, consecvent poziției sale inițiale de luptător pentru Hristos și Neam, găsește cuvinte de înțelegere și chiar laude pentru unii dintre cei vânduți regimului și care acolo, în iadul al nouălea, au arătat cât de puțină omenie.

Pe parcursul lucrării apar și două mențiuni asupra odiosului col. Crăciun, cel de la Aiud, proiectându-l în lumina lui reală de asasin sadic (pag. 47 și 105), și Șleam Augustin, ofițerul politic de la Tg. Ocna, azi venerabili pensionari decrepiți.

Este aproape un act de temeritate să mai revii astăzi asupra temei suferinței din temnițele comuniste. Dar, cum spuneam la început, nu va fi niciodată destul, fiecare dintre sufletele și trupurile chinuite „acolo" constituind un capitol aparte, cu specificul lui, cu destinul lui.

Iar dr. Lefa a izbutit în prezentarea sa să arate că ceea ce i-a ținut până la urmă vii pe martirii aceia a fost, ca și pentru el, credința în Hristos și Cruce. De aceea cartea lui se intitulează „FERICIȚI CEI CE PLÂNG".

Dr. Nicolae Nicolau

INEDIT

AUTOBIOGRAFIE – *N. STEINHARDT*

Din porunca I.P.S. Sale Arhiepiscopului Teofil Herineanu și după îndemnul Părintelui Arhimandrit Serafim Man, duhovnicul meu, schițez această scurtă autobiografie spre a fi păstrată în arhiva Mănăstirii Rohia. Sunt născut în anul 1912 într-o margine de București, unde tatăl meu, inginer, conducea o fabrică de mobile și cherestea (comuna suburbană Pantelimon). Din copilărie m-au atras clopotele și obiceiurile creștinești. Părinții mei erau în bune relații cu preotul Marculescu de la biserica locală, Capra, unde am mers și eu. Clasele primare le-am urmat parte acasă, parte la școala Clementa (în răstimp ne mutaserăm în centrul orașului). La liceul Spiru Haret, am fost singurul dintre patru elevi israeliți care nu am venit cu certificat de la rabin ci am învățat religia creștină, având-l drept dascăl pe preotul Gheorghe Georgescu de la biserica Sf. Silvestru, om de ispravă, care mă simpatiza și-mi da note mari. Bacalaureatul l-am luat în 1929, urmând, apoi, cursurile facultăților de Drept și Litere.

Mi-am terminat studiile în 1934, însă doctoratul în drept l-am luat abia în 1936. După aceea, până la izbucnirea războiului mi-am continuat studiile la Paris și în Anglia. Reîntors în țară, nu am avut de suferit ca evreu, tatăl meu – încetățenit prin lege individuală votată de Parlament și ofițer de rezervă – fiind recunoscut „evreu de categoria a doua", care ne punea la adăpost de măsuri vexatorii. Am executat totuși – deși putea fi scutit – munca obligatorie și munca la zăpadă, însă în condiții de operetă. Ar fi cu toate acestea fățărnicie din partea mea dacă nu aș recunoaște că măsurile luate cu privire la evrei nu m-au întristat, dându-mi totodată prea bine seama că guvernul țării – date fiind împrejurările – nu proceda altfel și admirând curajul și mărinimia sa în refuzul de a da ascultare ordinelor venite din exterior, care cereau imperios executarea populației evreiești. Afecțiunea mea pentru neamul românesc s-a întărit. Greu m-am împăcat cu regimul introdus în toamna anului 1947. Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat destulă voință și destulă luciditate pentru a nu mă lăsa prins în capcana de ademenirile acestui nou regim. Purtarea majorității coreligionarilor mei m-a surprins și m-a supărat, făceau jocul unui partid care de altfel avea să se descotorosească repede de ei. Am suferit alături de atâția alții, am fost dat afară din casă și barou și am dus-o foarte greu din punct de vedere material și sufletesc. Am fost și foarte bolnav, vreme îndelungată. Din punct de vedere spiritual lucrurile au evoluat în cu totul alt mod. Mă simțeam din ce în ce mai atras de creștinism. Cu o bună și binevoitoare prietenă, Viorica Constantinide, mergeam des pe la diferite biserici, ea fiind o credincioasă fierbinte. Datorită unor oameni de mare cultură și intensă trăire creștină – Virgil Cindea și Paul Simionescu – m-am putut apropia de literatura patristică și de filosofia creștină. Progresam așadar pe amândouă planurile: teoretic și practic.

Eram în realitate apt pentru botez, îmi lipseau numai curajul și hotărârea de a face pasul final. Șovăiam, mi-era rușine, diavolul mă ispitea cu frica, smerenia, slăbiciunea; mă păstram în starea aceea confuză dintre dorința și panica, prielnică lenei și tergiversării. Mi-era și teamă, mă știam foarte necurat. Domnul însă lucrează în chip tainic și umbla pe căi misterioase. În 1959, grupul de prieteni căruia aparțineam de câțiva ani a început să fie arestat, primul dintre noi fiind Constantin Noica. Am fost chemat la Securitate ultimul dintre toți, cerându-mi-se să fiu martor al acuzării și punându-mi-se în vedere că, dacă refuz, voi fi arestat și implicat în „lotul intelectualilor mistico-legionar".

Îndemnat cu putere de tatăl meu (căci mi se acordaseră trei zile răgaz), ba și bețelit pentru a fi primit să reflectez trei zile și învrednicindu-mă de harul Domnului, am refuzat să fiu martor al acuzării; am fost arestat, judecat în cadrul „lotului mistico-legionar Constantin Noica – Constantin Pillat" și osândit la doisprezece ani muncă silnică pentru crima de uneltire împotriva orânduirii Sociale a Statului. Atunci n-am mai șovăit și toate aprehensiunile și subtilitățile mele mintale au dispărut ca prin farmec. Eram sigur că nu voi mai rezista doisprezece ani și că voi muri în pușcărie. Nu voiam să mor nebotezat. Domnul din nou mi-a venit în ajutor. În prima celulă în care am intrat în Jilava, primul om care mi-a vorbit a fost un ieromonah basarabean, Mina Dobzeu; de îndată ce i-am destăinuit dorința mea, nu a stat mult pe gânduri.

Acolo, la Jilava, în camera 18 de pe secția doua (unde în două rânduri cursese sânge) am primit Sfântul Botez (15 martie 1960). Părintele Mina a ținut să dea botezului acestuia, care s-a asemuit mult unui „hold-up", un caracter ecumenic și i-a poftit la mica ceremonie clandestină pe cei doi preoți greco-catolici, aflați în celulă. Am fost botezat – valabil în mare grabă cu apa dintr-un ibric cu smalțul sărit. Naș l-am avut pe un coleg de lot, fost director de cabinet al mareșalului Antonescu, Emanuel Vidrascu. La ieșirea din închisoare, în urma grațierii generale a deținuților politici (august 1964), am desăvârșit botezul prin mirungere la biserica Schitul Darvari (preot Gheorghe Teodorescu), primind și Sf. Împărtășanie. De atunci am dus o viață creștină conform datinei și regulilor bisericești. Jinduiam acum după călugărie. O doream încă din închisoare. După moartea tatălui meu (în vârstă de nouăzeci de ani – 1967), am început să-mi caut o mănăstire, am întâmpinat însă greutăți și refuzuri, starețiii se fereau de un fost deținut politic. Părintele Mina vroia să mă cheme la Huși, la Mănăstirea din dependențele fostei episcopii; s-a opus episcopul Ciopran. La Cozia, starețul Camaliel Vaida mi s-a dovedit plin de bunăvoință, locașul mi s-a părut însă mie mult prea bântuit de turiști și vizitatori.

Abia în 1973 Constantin Noica m-a înștiințat că a fost la Cluj, unde l-a cunoscut pe proaspătul episcop Justinian Chira, și că a vizitat mănăstirea Rohia, unde episcopul fusese stareț vreme de treizeci de ani. „Ți-am găsit locul potrivit", mi-a spus Noica. De îndată am plecat la Rohia, însoțit de scriitorul Iordan Chimet, un prieten al lui Noica. În noiembrie '73 ne-a întâmpinat la Rohia noul stareț Serafim Man. Rohia ma- cucerit din prima zi și deplin, odată mai mult Noica împlinind sarcina de înger călăuzitor al meu. Timp de șapte ani am mers regulat la Rohia, de cel puțin trei ori pe an, pe câteva zile, apoi pe câteva săptămâni. Am fost, bănuiesc, supus unui examen, unei cercetări negrăbite. În 1979, Părintele Serafim mi-a făgăduit că mă va călugări. S-a îmbolnăvit, apoi, foarte grav și a fost interat în stare aproape disperată la un spital din Cluj. De acolo, din ce în ce mai bolnav, a venit în august 1980 la Rohia numai ca să mă călugărească, potrivit făgăduinței ce-mi făcuse. Am fost călugărit în ziua de 16 august în paraclisul noii clădiri de Părinții Serafim Man, Antonie Perta, Nicolae Lese și Emanuel Rus. Binecuvântarea Arhiepiscopiei s-a cerut și obținut ulterior. Cunoscându-mi firea mai bine decât o cunosc eu, părintele Serafim mi-a dobândit de la bunii și îngăduitorii noștri ierarhi de la Cluj încuviințarea de a păstra o cameră în București unde să mă pot duce din când în când spre a-mi continua într-o oarecare măsură activitatea literară, considerată a fi, indirect, în folosul Bisericii. Sunt acum monah de șapte ani. Am izbutit să organizez de bine de rău biblioteca mănăstirii, m-am deprins să nu lipsesc de la sfânta Liturghie și de la miezonoptica – principalele momente ale disciplinei călugărești – și am fost, cred, de oarecare folos mai multor candidați la examenul de intrare în Seminarul Teologic. Dau din tot sufletul slava lui Dumnezeu că m-a învrednicit de Sfântul Botez și de călugărie, mult mai mult decât putea nădăjdui un ins ca mine. Port din tinerețe o cruce grea și urâtă: o ticăloasă boală de intestine. Ar fi trebuit să deznădăjduiesc, să mă întunec. Credința îmi ajuta să o rabd cu destul stoicism și să nu-mi îngăduie să-mi zdruncine bucuria de a fi creștin și monah – pe măsura darului, foarte puțin adică, având totuși dreptul de a rosti: Et in Arcadia ego. Fie numele Domnului binecuvântat. (Cele de mai sus le-am relatat pe larg și într-o formă literară într-o narațiune intitulată „Jurnalul Fericirii", care merge până în 1971. Manuscrisul dactilografiat mi-a fost confiscat de Securitate în 1972 și restituit în 1975, după intervenția Uniunii Scriitorilor. Apoi din nou confiscat în a984 și depus la Arhivele Statului, secția secretă).

Nicolae Steinhardt
1987

*

Scriitorul în haine monahale

În anul 1976, terminându-se de edificat casa cu paraclis din incinta mănăstirii, în interiorul căreia se afla o încăpere mare pentru bibliotecă, la una dintre vizitele sale, l-am rugat pe N. Steinhardt să caute un bibliotecar la București pentru a înregistra și aranja cărțile mănăstirii, care însumau circa 23000 de exemplare, în localul bibliotecii. La scurt timp a revenit de la București, spunând că a aflat bibliotecarul. Am înțeles că era chiar el, eseistul și filosoful creștin, plin de dăruire și competență, căruia îi puteam încredința această misiune. A refuzat orice compensație bănească, solicitându-mi doar să-i dau în ajutor doi studenți teologi, cu care să inventarieze și să pună la punct înregistrarea pe fișe a fondului de carte al mănăstirii.

Plin de modestie și de cuviincioasa purtare m-a rugat să-i îngădui a rămâne ca viețuitor al mănăstirii, spunând că trei lucruri îl determină să ia această hotărâre. Mai întâi, dorința și dragostea pentru viața monahală pe care vrea să o urmeze. Apoi, spunea, pentru liniștea și pacea duhovnicească pe care a aflat-o, ca nicăieri în altă parte, la Rohia. Iar un al treilea motiv îl constituie ascultarea pe care o va avea de a se afla în lumea cărților atât de dragi.

Între timp și-a manifestat dorința de a primi haina monahală, luând îngerescul chip. În calitate de stareț și duhovnic, mi-am luat îngăduința, după ce am reflectat mult la aceasta, să-l călugăresc.

În anul 1980 m-am îmbolnăvit grav fiind internat la Cluj în tot cursul verii. Am venit la Rohia numai pentru festivitățile ocazionate de hramul mănăstirii din 15 august. A doua zi, în 16 august, înainte de a mă reîntoarce la spital, mi-am făcut datoria de conștiință, călugărindu-l. Înalt Prea Sfințitul Teofil Herineanu Arhiepiscopul Clujului a binevoit a consfinți oficial actul săvârșit.

Credincios făgăduințelor sale, monahul Nicolae împlinește munca și rugăciunea într-o desăvârșită austeritate și smerenie, fiind atent ascultător la toate problemele și întrebările celor mai tineri, făcându-se frate bun al tuturor, sprijinind pe cei dornici să urmeze studiile teologice, inițiindu-i în cunoașterea limbilor străine, scriind și publicând, dând sfaturi înțelepte întregii obști a mănăstirii, tâlcuind pericopele evanghelice duminicale în biserică. Darul oratoric și profunzimea ideilor creștine de care era insuflat făceau ca mulți credincioși să se adune la mănăstire spre a se învrednici de bogatele sale cunoștințe și învățături, îngemănate cu o înaltă trăire spirituală.

Era nelipsit de la slujbele religioase și, mai ales, de la sfânta liturghie și miezonoptica, pe care le definea ca „esența slujbelor divine" sau „centrul cultului creștin". Adeseori spunea: „Nu știți voi, creștinii, ce comoară aveți în biserică, bucurându-vă de prezența lui Hristos, Care ne-a izbăvit de moarte și de iad, și este atât de bun cu noi".

Ca filosof și om de cultură, a publicat mai multe cărți, altele a tradus, a îmbogățit prin capacitatea sa debordantă de intuiție și fin analist al fenomenului literar, cultura românească. Se afla sub tipar o carte de predici pe care le-a ținut la mănăstire în decursul anilor. Tot în curs de editare se afla și Jurnalul Fericirii, cuprinzând eseuri, reflecții și memorii din închisoare. În timpul dictaturii, manuscrisul a fost confiscat, apoi restituit, din nou confiscat în anul a984 și depus la Secția secretă a Arhivelor Statului. Un exemplar a ajuns în lumea liberă, de unde abia după Revoluția din Decembrie 1989, a început să fie difuzat pentru ascultătorii din țară.

În ziua de 30 martie 1989, sufletul Părintelui Nicolae s-a eliberat din trupul chinuit de asceză, suferințe și boli. La data de 2 aprilie, după rânduiala călugărească, în prezența a numeroși credincioși, cunoscuți și admiratori ai săi, purtat pe umeri de preoți și monahi, fiind de față din partea Arhiepiscopiei Clujului P.S. Iustinian, Părintele Nicolae Steinhardt a fost condus spre locul de veșnică odihnă, în cimitirul Mănăstirii Rohia, pe care a iubit-o atât de mult.

Arhim. Serafim Man, 1990.

Notă:

Textul semnat de N. Steinhardt, împreună cu acela scris de Arhim. Serafim Man, a fost primit de la acesta din urmă de T. Slama-Cazacu, la Mănăstirea Rohia, cu prilejul unei vizite, la 19-21.X.1997; Părintele Serafim a afirmat că textele sunt inedite și a scris, pe text: „Sunt de acord cu publicarea – arhim. Serafim Man, Rohia, 21 Oct. 1997". La sfârșitul textului semnat de Nicole Steinhardt (primit în dactilogramă) este scris, de mână: „Această autobiografie a fost dactilografiată de Pr. Valerian Pop, ea fiind întru totul identică cu originalul. Pr. Valerian Pop, Mănăstirea Sf. Ana, Rohia, 26 noiembrie 1990". Fotografia Monahului Nicolae a fost dată tot de Arhim. Serafim.

„Monahul Nicolae – cum scrie pe piatra funerară a mormântului său din micul, dar foarte îngrijitul cimitir al Mănăstirii – a locuit la Rohia între 1980 și 1989". (T.S.-C.)

O amintire despre Iorga

Satul în care m-am născut și am crescut, de-o șchioapă, până pe la 6 ani, se numea Stâna Cadânei și se afla, pe atunci, în județul Caliacra. Satul acesta era destul de întins și locuit, mai cu seamă, de oameni așezați, cu multă agoniseală. Sătenii erau, în cea mai mare parte, coloniști și proveneau din Vechiul Regat și din Macedonia Latină.

Tatăl meu, neștiutor de carte ca orice aromân din generația sa, însă considerat gospodar fruntaș, îndeplinea, în anul 1940, funcția de delegat sătesc, un fel de ajutor de primar al celui ce fusese investit cu funcția de primar în comuna Hasi-Kioseler, de care ținea și cătunul meu natal.

În primăvara lui 1940, abia pornisem în al șaptelea an de viață. Singurul lucru deosebit pe care mi-l amintesc bine de atunci a fost vizita la noi a unui om mare.

Casa noastră, situată pe ulița principală, având și camere multe, era deschisă oricărui drumeț ostenit și nu trecea zi în care să nu avem nici un musafir. Însă un oaspete de seamă nu ne-a fost dat să primim decât doar o dată. Iar acest eveniment unic s-a petrecut – de nu cumva greșesc – spre sfârșitul acelei primăveri, într-o zi de după Paști (aveam încă ouă roșii).

În seara acelei zile, l-am văzut pe tata venind, acasă, însoțit de doi bărbați străini. Erau doi oaspeți, dar numai unul dintre dânșii atrăgea atenția oricui și mi s-a fixat pentru totdeauna pe retina minții, de la prima vedere. Timp ca să-l studiez mai cu luare aminte n-am avut, fiindcă nouă, copiilor de macedoneni, nu ni se îngăduia să stăm la masă ori la discuții cu musafirii, indiferent de rangul acestora. Însă câteva priviri fugare, aruncate seara la sosirea, și-n dimineața următoare, la plecarea musafirilor, mi-au fost deajuns ca să-l rețin pe bărbatul mai impozant. Distincția i-o acorda nu atât eleganța vestimentară – egală, de altminteri, cu a celuilalt bărbat (probabil șofer sau secretar) – cât barba. Vedeam o barbă ce mă fascina. Deși nu întâlnisem până atunci o barbă atât de lungă și de stufoasă, totuși nu mi-l puteam închipui pe purtătorul acelei podoabe capilare decât bătrân, cunva stareț al vreunei tagme monahale.

Misterul avea să mi-l deslușească tata, la întoarcerea sa de la primărie. Astfel, am aflat și am reținut pentru totdeauna că acel bărbos venerabil, găzduit o noapte de părinții mei, n-a fost altul decât savantul Nicolae Iorga. Celelalte informații despre acea vizită misterioasă aveam să le capăt tot de la tata, dar ceva mai târziu.

Iorga cutreierase, atunci, în fugă și în desăvârșită discreție cele două județe ale noastre – Durostor și Caliacra – care alcătuia bogatul Cadrilater. Voise să se documenteze mai mult, chiar la fața locului și nemijlocit, asupra stării de spirit ce domnea în rândul românilor care, ca să facă față cu succes neîncetatelor incursiuni banditești ale comitagiilor revizioniști din Bulgaria, primiseră de la guvern arme de foc întru legitimă apărare. Chestionat asupra acestui fenomen îngrijorător care primejduia integritatea teritorială a României, tatăl meu îi mărturisi lui Nicolae Iorga că incendiile, jafurile și crimele bandelor de comitagii se răriseră de la o vreme. Probabil că și alți martori audiați de Iorga au declarat că starea de spirit în rândul localnicilor români devenise, dacă nu excelentă, în orice caz mai bună decât cea existentă în toamnă (către sfârșitul anului 1939).

La despărțire, în fața primăriei Hasi-Kioseler, Iorga, după ce mulțumi pentru ospitalitate, încredințează această taină care îl lasă pe tata perplex:

„– Am de gând să-l sfătuiesc pe rege ca să cedeze acest teritoriu bulgarilor, deoarece numai așa vom avea liniște deplină din partea Bulgariei".

Uluiala părintelui meu crescu până la paroxism când îl auzi pe marele istoric continuând astfel:

„– Și-așa bulgarii de aici, din Cadrilater, sunt mai numeroși decât românii. De aceea îl voi îndemna pe suveran nu numai să renunțe la această mică provincie, care nu ni se cuvine, dar și să procedeze, simultan, la un schimb de populații".

Ultimele vorbe ale ilustrului nostru oaspete, adresate în șoaptă tatălui meu, au fost acestea:

„– Așa că, domnule Stelică, pregătește-te sufletește pentru că, în curând, vă veți muta toți românii din Cadrilater pe alte meleaguri românești. Însă ai grijă să nu sufli nimănui nici o vorbă din toate câte ți-am spus dacă vrei să-ți fie bine, să nu te pască nici o primejdie".

Din nenorocire, nu după multe zile, chiar în vara aceluiași an, s-au adeverit în totalitate cuvintele „profetice" ale eminentului profesor universitar Nicolae Iorga. Regele călău, trădător de neam și vânzător de țară (care în cei zece ani de domnie n-a știut decât să preacurvească, să-i căsăpească pe cei mai buni tineri români și să ciopârțească trupul sfintei noastre patrii), la sugestia favoritului său sfetnic, Nicolae Iorga, renunță în cea mai mare grabă la Cadrilater, făcându-l cadou bulgarilor, care atât așteptau. Și, ca târgul rușinos să fie complet, ordonă și efectuarea schimbului de populații ceea ce îi făcu pe bulgari să țopăie de bucurie.

Iar tragismul nostru, al românilor din județele Caliacra și Durostor avea să fie exacerbat la culme în toamna aceluiași an, când am pornit pe cale unui refugiu ce ni se părea fără sfârșit. Întâi ne mutăm în județul Ialomița (convietuind 2-3 familii într-o casă cu doar trei camere a unui creștin băștinaș), pe urmă în județele Tulcea și Constanța, în locuințele abandonate de bulgarii plecați să ocupe casele noastre noi și spațioase din Cadrilater.

Din cele relatate se naște logic întrebarea cutremurătoare: cedarea județelor Caliacra și Durostor, prin schimb de populații, făcută de bunăvoie, constituie sau nu o mare trădare față de neamul românesc, act comis de Iorga ca principal autor? (În paranteză fie zis că sintagma „neamul românesc" a format titlul ziarului pe care Iorga l-a scos și l-a condus timp de 34 de ani, între 1906 și 1940, proferând, îndeosebi în 1938, injurii la adresa lui Corneliu Zelea Codreanu și a Mișcării Legionare, adică împotriva celor mai vajnici luptători anticomuniști, apărători consecvenți ai neamului românesc și a integrității teritoriale a României Mari). Cine slujește neabătut adevărul și dorește tot timpul ca acesta să nu fie nicicând știrbit, nici cât negru sub unghie, nu va răspunde la întrebarea noastră decât afirmativ, acuzându-l pe Iorga de cea mai înaltă trădare față de patrie. E inutil să adăugăm că nu-s deloc potrivite, în acest caz, eufemisme de tipul „greșeli", „nepricepere în politică".

Că Iorga a fost un om extrem de orgolios, de dificil și de vindicativ ne spun mulți dintre contemporanii săi. Îl pomenim doar pe cunoscutul istoric C. C. Giurescu, care ne-a lăsat excelente *Amintiri*.

Îmbătat de succese, de glorii și de onoruri profesionale, de funcții sociale și politice, marele istoric Nicolae Iorga ajunsese să-și închipuie că-i infailibil în orice vorbă și faptă, neadmițând să fie contrazis, și că, prin urmare, lui i se poate îngădui orice, inclusiv dreptul de a insulta și de a batjocori pe oricine, el fiind Iovi, iar ceilalți oameni – bovi, întocmai ca în sentința „Quod licet Iovi, non licet bovi" (adică: ce este permis lui Iupiter nu este permis și boului).

Când Mișcarea Legionară a îndrăznit să-i răspundă lui Iorga cu aceeași monedă sarcastică, atunci mulți tineri, în frunte cu Căpitanul, au fost aruncați după gratii, fiind apoi uciși în chipul cel mai mișelnic. Numai Dumnezeu știe câți dintre martirii legionari ar fi devenit savanți ca Iorga, dacă nu și mai vestiți, de n-ar fi pierit în floarea vârstei din ordinul scelerat al măcelarilor de neam românesc, Armand Călinescu și Carol al II-lea.

N-am căderea să condamn, dar calitatea de român, iubitor de Țară neciuntită și de Neam creștin (necomunist), îmi conferă, cred, dreptul de a aduce învinuirile pe care le-am adus, respectând cu sfințenie adevărul istoric. Astfel, să pot spune, în încheiere: „Dixi et salvavi animam meam" (Am zis și mi-am mântuit sufletul).

După ce așternui pe hârtie, în redactare definitivă, amintirea și gândurile despre Iorga, am găsit (fără să caut), în cărți citite de curând, dovezi limpezi privind rolul oribil jucat de cunoscutul istoric în cedarea fără luptă a Cadrilaterului, ba și cu schimb de populații. Iată-le:

1. „15 septembrie (1939): Vorbesc cu Iorga despre chestia Bulgariei; e de părere să le cedăm Cadrilaterul" (Armand Călinescu, *Însemnări politice*, editura Humanitas, 1990, pagina 431).

2. Intervenția lui Nicolae Iorga în Consiliul de Coroană din 23 august 1940: „...cu privire la Cadrilater, eu sunt naționalist, nu expansionist, anexarea Cadrilaterului a fost o greșeală; eu am fost împotriva anexării la timpul său. E justificată retrocedarea către Bulgaria" (Mircea Muşat și Ion Ardeleanu, *România după Marea Unire*, ediția din 1988, vol.II, partea a II-a, p. 1219).

Citind acestea, nu-ți vine să crezi că Nicolae Iorga a fost și român, și istoric.

Mihai-Stere DERDENA

Scurtă recenzie târzie

Toată gama nesfârșită la cărți pe teme legionare, care a apărut după decembrie 1989, ar putea fi împărțită în două.

O primă parte ar fi aceea scrisă de cei care au trăit fenomenul legionar, sub diferite forme și în timpuri diferite și-l relatează memoralistic sau apologetic.

O altă parte o formează scrierile critice, care se declară obiective, dar cel mai adesea alunecă într-un subiectivism negativ, datorită sau unei informări unilaterale și tendențioase, sau unor scopuri nedeclarate dușmane și distructive.

Distinct de aceste categorii este o apariție singulară, un fel de steluță ingenuă în care pulsează prin reflex drama legionară, în sufletul unei copile.

Am numit cartea Dnei Doina Popa „Sfânta tinerețe" de la Editura Timpul din Iași.

Titlul curajos și incitant atrage, conținutul captivează și farmecă.

Concepută ca o narațiune pe mai multe planuri, la gura sobei, amintind cumva de stilul lui Choucer din „Canterbury Tales" sau de enigmaticul Sir Thomas Mallory, cel cu douăzeci de ani detenție politică în „King Arthur's death", dar și împletită cu propriile trăiri, creează un gen aparte de literatură pentru care cartea de față este o plăcută promisiune.

Personajele: Tatăl – Vasile Popa și Doamna Dina, amândoi din ținutul de legendă al Vrancei, își trec cuvântul unul altuia, completându-se și interferându-se în oglinda sufletului delicat și sfielnic al autoarei.

Cu emoție se parcurg și capitolele unde ni se redau trăirile celor apropiați, ca o consecință lipsită de orice logică a bunului simț, dar impusă de logica falsă și monstruoasă a timpului: Trăirea mamei: „arestarea" – Trăirea tatei: „arestarea" – Trăirea mamei: „transbordarea"; Trăirea mea: „transbordarea"; Trăirea fratelui: „trădarea".

Toate aceste trăiri se adună și se suprapun în parte într-un tablou halucinant de groază, care devine astfel o imensă frescă desenată cu vârful cuțitului în trupuri și suflete, de barbaria unui regim crud și absurd.

Nu lipsesc nici referirile la figurile luminoase: a Căpitanului, bărbatul cu privirea de fulger, a lui Moța și Manu, pe care le extrage din amintirile celor doi ca dintr-o fabuloasă geodă temporală, și care s-au păstrat pentru eternitate nestemate și pe care le ia în mânuțele ei de copilă, ca pe niște neprețuite daruri.

Când scrie, Doamna Doina redevine pe rând copil, adolescent și matur, dar permanenet cu nimbul suferinței și tristeței nejustificate de logica nici unei vârste. Fiecare dintre cei încrustați în canevasul povestirii își trăiește singular „sfânta lui tinerețe", contopindu-se apoi într-o „sfână tinerețe" unică și tragică, aceea a autoarei.

Cei care am păsit, un timp în viață, alături de Tatăl sau Doamna Dina ne împletim „sfânta noastră tinerețe" cu a lor și a tuturor trăitorilor acelor groaznice timpuri, într-o „sfântă tinerețe" colectivă, care sub semnul dumnezeirii avem credința că va birui.

Am vrea ca din acest optimism fanatic, al luptătorilor care nu știu să cedeze, să împrumute ceva și autoarea, a cărei „sfântă tinerețe" în curs este marcată de o descurajantă tristețe, în timp ce a lor, a luptătorilor, deși spre sfârșit, încearcă să-și păstreze impulsul inițial, care a ridicat-o la temperatura eroică, acolo unde nu se mai poate raționa egoist.

Tatăl Doamnei Doina este fericit, acolo unde este, că fiica lui a scris această carte, că frământările ei par să o ducă spre o „sfântă tinerețe împlinită", împlinirea nefiind neapărat realizarea unui ideal, ci lupta pentru realizarea lui într-un timp istoric sau poate chiar metaistoric.

Va fi fericit acolo și poetul închisorilor noastre, văzându-și împlinită aievea profeția:

Ne vom întoarce ca un fum
Ușori ținându-ne de mâni
Noi cei de-atunci și cei de-acum
Cum trec fântânile'n fântâni!

Gheorghe Jijie

13 Ianuarie

În cei 14 ani de istorie zbuciumată pe eşichierul politic românesc, Mişcarea Legionară a suportat, aşa cum este îndeobşte cunoscut, nu mai puţin de cinci interziceri, nenumărate perioade de prigoană însoţite de mii de arestări şi sute de victime.

Nimic mai firesc, de aceea, ca un eventual calendar care să fixeze în scurgerea vremii datele cele mai importante din viaţa Mişcării să fie ilustrat de aniversări dureroase ale unor evenimente care au însângerat mii şi mii de familii şi până la urmă întreg Neamul românesc.

Iată, de pildă, încă de acum, de la începutul anului ne oprim în itinerariile sufleteşti asupra jertfei de la Majadahonda. În luna mai ne reamintim de prima tabără de la Ungheni, din 6-V-1924, cu vexaţiile la care a fost supusă, cu brutalităţile şi ororile ei. În septembrie poposim mereu lângă amintirea vie a celor sacrificaţi ca să răzbune pe Căpitan şi a victimelor din închisori şi lagăre, din oraşe şi târguri însângerate, sute şi sute de tineri seceraţi la început de viaţă. Dar întunecatul sfârşit de noiembrie, cel de la pădurea Tâncăbeşti, dar, în sfârşit, uciderea după oribile maltratări a lui Sterie Ciumetti, cel aruncat apoi în lacul îngheţat de lângă Bucureşti?

De aceea, mai multe, de departe mai multe sunt zilele de reculegere, în biserici, lângă prinoasele pe care le aducem la pomenirea lor, purtând în mâinile tremurătoare câte o lumânare în al cărei pâlpâit zărim luminile ochilor acelor viteji ucişi şi ultima lor răsuflare. Şi aceasta nu pentru că avem cultul morţilor ca pe o idee-fanion în jurul căreia ne-am strânge pradă unor preferinţe morbide, ci pentru că aşa ne-a fost istoria: prigoană, închisoare, moarte.

Prea eram „alţii", prea voiam noi să întoarcem sufletul omului românesc şi mai ales pe cel al conducătorilor săi spre valorile morale creştine. Cum să nu fim stigmatizaţi, urmăriţi încă de la vârsta pubertăţii, cu premii puse pe capul nostru, pentru denunţarea şi prinderea noastră? Nu e de mirare. Ştiam asta de la prima şedinţă din mănunchiul de fraţiori; sub zodia asta am trăit şi trăim – da, trăim! – până azi, după 50, după 60 de ani de apartenenţă neîntreruptă la crezul trasat de Căpitan.

*

Dar de ce am privi aniversările acestea, dintre care cea de azi este dintre cele mai cutremurătoare, de ce le-am privi cu inimile îndoliate?

Dacă luăm aminte la calendarul creştin, el este plin aproape numai cu astfel de aniversări. Martiriul Sf. Gheorghe, al Sf. Dimitrie, Nestor, Mina, Mercurie, al celor 20.000, al celor 50.000 arşi în biserici aşediate, apoi martiriul Sfintelor Cecilia, Ecaterina, Eugenia, Anastasia, sute, mii, oare sunt zilele acestea zile de întristare? Nicidecum. Oare nu se mândreşte Biserica, şi noi împreună, cu unii ca aceştia? Nu ne bucurăm la praznicele lor? Nu sunt ei şiraguri de nestemate care împodobesc Biserica?

Aşa ne bucurăm şi cu atât mai mult se vor bucura cei de după noi la zile ca acestea, zile prin care Dumnezeu a învrednicit Neamul nostru să-şi aducă jertfa lui de răscumpărare pentru câştigarea biruinţei şi a bunătăţilor ce vor să vie.

Da! A lăcrimat Fecioara lângă crucea Mântuitorului „Primăvară dulce, fiul meu cel dulce..." Curând după aceea a fost strâns de sub mormanul de pietre întâiul mucenic, Sf. Ştefan, şi l-au îngropat fraţii „cu plângere mare". Mai târziu, la Iope, Sfinţii Apostoli au fost duşi lângă patul Tavitei – Căprioarei moarte, şi plângeau toţi de durerea acelei pierderi. Şi oare nu s-au întors lacrimile acelea în bucurie mare pentru noi toţi?

Că au suferit Horia, Cloşca şi Crişan, oare nu vor fi fost ei plânşi atunci de ai lor? Şi Tudor, şi Iancu, şi mai înainte Ioan-Vodă cel sfârtecat, cum spun cântecele noastre. Dar astăzi nu este jertfa lor pricină de mândrie, de bucurie pe planul mai profund al inimii, acolo unde se împletesc înţelesuri de taină, mântuitoare?

Când se va spune: dar voi ce aţi pus în talerul mântuirii voastre şi a Neamului vostru, şi al creştinătăţii întregi? Câte lacrimi, cât sânge, câte oase frânte, câţi plămâni secaţi de bolile temniţei, câte mame topite de dorul vostru, câte soţii înălbite prematur, câţi copii cu leagănele nevegheate de grija tatălui ucis prin beciuri? Da, Doamne! Am pus o părticică, iar dintre jertfele aduse, una dintre cele mai mari, cum bine s-a spus, aceasta este, cea pe care o cinstim azi, 13 ianuarie. Pentru că cei care au căzut acolo, departe, au adus o jertfă de angajare deplină, conştientă, directă, imediată în lupta cu duşmanul primordial deconspirat şi înfierat încă de la început, din pădurea Dobrina şi de la Nicolina, şi anume comunismul ateu, anarhist, însetat de sânge creştin. O jertfă acceptată lucid de oameni cu studii (doctori în drept), de oameni cu familii constituite şi cu statut socio-profesional bine definit. Nu era vorba acolo de un prim elan tineresc care să sfideze moartea, ci de o răspundere deliberată: „Se trage cu mitraliere în obrazul lui Hristos; se zguduie temelia creştină a lumii; nu putem sta indiferenţi". Şi ei, ortodocşi, au plecat într-o ţară catolică şi au murit într-o ţară catolică. Un fapt asupra căruia încă este de meditat.

Ne putem uşor închipui starea lor sufletească atunci când i-au ajuns acolo praznicele numelor lor de botez: Vasile, la începutul anului, şi Ioan, după o săptămână, sub gloanţe şi obuze, în tranşee, cu arma în mână, de ziua lor. Pregătiţi de moarte, postiseră şi se împărtăşiseră înainte de plecarea spre altarul de jertfire. Dar şi altminteri moartea lor trupească în condiţiile acelea înseamnă post, spovedanie şi împărtăşire prin unirea cu Hristos.

Iar noi, la rândul nostru, cum atât de frumos a surprins poetul, noi nu plângem, ci ne cuminecăm prin ei.

Acesta este înaltul sens al jertfei lor, acesta este marele nostru câştig, care nu ne va putea fi răpit niciodată.

Să fie Hemingway de partea lui Antichrist, să fie Romain Rolland, să fie Henri Barbusse, să fie până la urmă Walter Roman? Dar legionarii, nu!

Sunt cunoscute ororile anti-clericale ale Revoluţiei franceze, crimele Teroarei conduse de Carrier şi inspirate de către St. Just şi Couton.

În Rusia bolşevizată, numărul clericilor deţinuţi şi asasinaţi depăşeşte orice închipuire, ca şi cel al lăcaşurilor de cult distruse.

Dar în Spania, numai între 12 iulie 1936 şi februarie 1937 statisticile încă incomplete dau cifrele de 20.000 de biserici dărâmate sau prădate în întregime, 15 episcopi şi 16.750 de preoţi asasinaţi, peste 300.000 de credincioşi asasinaţi.

De aceea spun, de aceea spunem, şi nu vom obosi s-o repetăm: vrednici sunt cei căzuţi la Majadahonda de a fi trecuţi nu numai în Panteonul vitejilor noştri, ci şi în pomelnicul rostit în taină la proscomidie şi, când Dumnezeu o va arăta, să fie trecuţi în martirologiul Bisericii alături de toţi cei căzuţi pentru credinţă şi în credinţa lor strămoşească, alături de Sf. Constantin Brâncoveanu, Sf. Ion Valahul şi de sfinţii mai noi pierduţi în păienjenişul închisorilor şi lagărelor, ori prin pustietăţile de gheaţă ale Siberiei.

Că jertfa lor, ca şi a atâtor şi atâtor alţi camarazi, a fost adusă nu numai pentru ei sau pentru Neamul nostru la urma urmei, ci pentru întreaga creştinătate luptătoare o dovedeşte faptul că cenuşa lor în materialitatea ei se găseşte ascunsă, răspândită de acum în adâncurile neştiute ale întregului pământ românesc.

Ei nu au morminte unde să putem îngenunchia, dar luminează viu în străfundurile inimii fiecăruia dintre noi. De aceea, poate, că nici n-ar mai trebui să scormonim printre mărunţaiele pământului, ori ale arhivelor prăfuite, ori câte ale vreunui cimitir uitat. Ei sunt peste tot. Aşa stă mai bine jertfei legionare: înfrăţită cu tot pământul românesc.

Iar cei ce-au dus această luptă cu osemintele, cei ce le-au împrăştiat în furia lor neputincioasă resturile pământeşti s-au făcut – vai! – fără voia lor lucrători de taină ai unor înţelesuri ascunse. Au împrăştiat peste tot miliardele de fărâme invizibile ale acelei cenuşi care fecundează, care sfinţeşte acum glia românească şi care se află acum în ţărână îmbibată de sângele lor, în aerul care le poartă cântecele, în inimile, în ochii dvs. care le purtaţi crezul. Biruitori ei ne veghează acum din cer, Moţa Arhanghel şi munte Marin ca o flacără mare.

Şi dacă *adevărat* a fost crezul luptei lor, atunci când şi-au lăsat înscris ultimele cuvinte, deja amintite, cei doi martiri de la Majadahonda nu au făcut decât să întărească încă o dată ceea ce – profetic – spuseseră mai de mult: „avem la dispoziţia noastră cea mai formidabilă armă, mai tare decât toate tancurile şi mitralierele, cea mai formidabilă dinamită: propria noastră cămaşă", afirmaţie poate mai cutremurătoare decât cea a lui Tertulian.

În acest spirit, să poposim lângă memoria lor, întărind încă o dată angajamentul pe care ei l-au sfinţit cu propriul sânge: permanenta luptă pentru apărarea Bisericii şi a Neamului.

7 ian. 1999
Dr. Nicolae Nicolau

UN ESEU BUCLUCAŞ

Suplimentul *Gazetei de Vest* din nov. 1998 mă determină să ies din expectativa pe care am păstrat-o de-a lungul evoluţiei sale din ultima vreme. De astă dată, într-un „eseu politic", d-l Ovidiu Guleş vrea, nici mai mult, nici mai puţin, **„autonomie administrativă şi hegemonie politică pentru Transilvania"**. Dacă în urmă cu 70 de ani aceeaşi idee era o gafă epocală, astăzi, prietenia mea cu proaspătul ei exponent îmi opreşte pe buze cuvântul cuvenit. Pe de altă parte, cu ce armătură îşi susţine teza dacă, evocând într-un rapid excurs istoric imperii, puteri continentale, civilizaţii şi culturi, i se pare îndeajuns o broşurică pentru o problemă derutant de complexă, ca aceea a relaţiilor dintre ele, cu un material tematic ce pretinde cel puţin un volum, completat cu hărţi şi documente?! E o prăpastie între mijloace şi obiective care, ea singură, îi discreditează argumentele din start.

Pentru că titulatura de „revistă legionară" de pe frontispiciul publicaţiei ar putea să treacă în seama Mişcării Legionare ideile d-lui Ovidiu Guleş, mă văd nevoit să fac unele precizări, ca unul căruia nu-i poate fi indiferentă percepţia marelui public asupra vederilor ei. Astfel, nu cea mai insolită din şantierul lui de idei ajunge să instituie Carpaţii **„bariera dintre lumea levantină otomană şi civilizaţia romano-germanică"**. Cine nu cunoaşte robusteţea sufletească a d-lui Ovidiu Guleş poate crede că o asemenea aserţiune trădează o idiosincrazie alarmantă. Chiar dacă ar fi vrut realmente să veştejească substanţa morală a Vechiului Regat şi să pună cât mai uşuratec în discuţie soliditatea structurii biologice şi spirituale a întregului nostru neam, n-ar fi reuşit mai bine! O altă preocupare a autorului, care nu-i dă pace de câtăva vreme, este **„deplasarea centrului politic în Transilvania"**. E de mirare cum de nu şi-a dat seama că o asemenea doleanţă ar însemna scindarea pământului românesc în două zone concurente, încleştate în litigii al căror final nu poate fi decât destrămarea noastră ca ţară şi neam. Ca să nu mai spun că dezideratul plesneşte de un regionalism infatuat şi respiră o dorinţă nesăţioasă de prioritate şi demnităţi, străină catehismului legionar. În acelaşi spirit, după o suită de sentinţe cu veleităţi geopolitice, dar care trădează o grabă să schimbe stări de lucruri sedimentate în secole, şi nu să evalueze lucid rezistenţele de prevăzut, revine la o mai veche obsesie: **împărţirea Mişcării Legionare în tineri şi bătrâni**. Deşi d-l Ovidiu Guleş cunoaşte pulsul combativ al veteranilor, cu variaţii de la caz la caz, îl prezintă însă de aşa manieră, ca şi cum toţi ar fi tras barca la mal, şi sub pretextul unor exerciţii spirituale au încremenit pe veci, încât să se poată trage concluzia că, de n-ar fi tineri ca el, dedicaţi sută la sută cauzei, Legiunea s-ar mistui în neant. Activismul său nu-i lasă probabil timp să afle că între legionari vârsta singură nu este şi nu a fost un criteriu de valoare. Şi ignoră mai ales că de pe urma unora dintre tinerii care gravitează astăzi spre noi s-ar putea să rămână doar promisiunile, aşa cum în trecutul organizaţiei s-a mai văzut, în vreme ce mulţi dintre bătrâni au împlinit cel puţin câteva din ele. Eseul mai păcătuieşte şi prin alte generalizări care aruncă în aceeaşi oală caractere de la antipozi şi întrece măsura, văzând pretutindeni în Vechiul Regat numai „mitici" şi fantoşe caragialeşti, tează care, în loc să convingă, uluieşte prin unilateralitate.

Nu ştiu câte din precizările mele îşi vor face loc în judecata d-lui O.G. Intenţia lor este să prevină, cu precădere, o părere greşită a cetăţeanului obişnuit asupra articolelor de doctrină şi de acţiune profesate de Mişcarea Legionară, pe care eseul în discuţie le uită sau le nesocoteşte.

Cu câtăva vreme în urmă, prietenul meu nu se sfia să-şi declare ascultarea faţă de câteva persoane, printre care mă număra şi pe mine. Nu ştiu ce s-a petrecut între timp, de nu mai crede de cuviinţă să stăm de vorbă înainte de a-şi publica unele opinii cu totul ieşite din comun, care afectează lumea situată de el însuşi mai presus de orice. Fie că vina e a mea, fie că e a lui, eu încă îl aştept.

Mircea Nicolau

BĂTĂLIA de la „COTUL DONULUI“ sau PRIMUL ACT al TRĂDĂRII COMUNISTE

De curând s-au împlinit 56 de ani de la dezastrul suferit de armata română în încleștarea militară desfășurată în îndepărtata stepă cazăcească, acel colț de țară înghesuit în curbura pe care o face marele fluviu rusesc, Donul, care, schimbându-și cursul dinspre sud-est spre sud-vest, ocolește un masiv de munți străvechi, tociți de vânturile și frigul stepei fără de hotar. Ținut cu rare așezări omenești, cu un sol sărăcăcios, cu ape repezi formând prin ploi torente de apă, care se varsă, parcurgând pante repezi, în apele liniștite ale Donului.

Vijelioasa înaintare a armatelor germano-române din vara lui 1942, în intenția de a pune capăt odioasei stăpâniri atee impusă poporului creștin rusesc, împinsese trupele Armatei Roșii din zona sudică a frontului, până aproape de Volga, mult departe de porțiunea cursului inferior al Donului, în zona mlăștinoasă, denumită stepa calmucă. Nu aceea și a fost situația pe brațul nordic al acestui cot. Aci, trupele sovietice au opus o dârză rezistență, eforturile armatei germane nu au reușit a lichida capul de pod păstrat de ruși. Pe o porțiune de câteva zeci de kilometri în lungime și de circa 2 kilometri în adâncime, ei au continuat în a-și păstra controlul pe malul drept (vestic) al Donului. În centrul acestei zone, se afla pe o înălțime dominând țesul din jur, un orășel cu numele Kleșcaia, care reprezenta punctul dominant; înspre est, dincolo de apă, la circa 7 kilometri, trecea linia feratã Astrahan-Moscova, iar spre vest, șoseaua care ducea direct la orășelul Pereleasovski, capitală administrativă, în care se fixase comandamentul corpului V de armată.

Astrahanul însemna Marea Caspică, adică legătura cu Golful Persic, peste Iran, de unde veneau ajutoarele americane pentru ruși. Deși politicește între Rusia Sovietică, stat ateu declarat, dictatorial, antidemocratic și anticapitalist (aceasta era doar lozinca comunismului!) și statul american, oferind libertate religioasă, democrat, capitalist, era o deosebire fundamentală, totuși acelea și cercuri politice americane ajutau militarice te pe cei care fățiș erau împotriva lor! Explicația? Duplicitatea și minciuna politicii americane, condusă din umbră (pe atunci) de marea finanță iudaică, anticreștină, antiumană, doritoare de apune mâna pe conducerea lumii, spre a instaura mult visata lor dominație mondială spre a stârpi creștinismul, așa cum nu le reușise folosindu-se odinioară de puterea Romei celei păgâne. Așa se explică aparentul paradox, care a pus la grea încercare mințile conducătorilor politici mai puțin creștini și conștienți de gravitatea situației.

Din momentul în care marea bătălie pentru Suez și Africa de Nord fusese pierdută de germani, se epuizaseră și toate speranțele de câștigare a războiului.

De aci încolo, armata germană trebuia să împiedice dotarea rușilor cu armament american (superior celui german), numai după ce acest armament ajungea pe teritoriul rus. Barajul de la Golful Persic devenise imposibil, cel de la sudul Mării Caspice – de asemeni, deoarece Turcia refuzase să intre în război alături de forțele Axei; pe traseul caspic nu aveau cum să intervină (nici nu le-a dat prin cap!), așa că mai rămâneau două puncte: Stalingradul, adică acel loc în care fluviul Volga face și el un cot (dar în sens opus) asemenea Donului, în dreptul cotului Donului, așezare principală la care ajungea pomenita cale ferată de la Astrahan, spre a se continua apoi spre nord către Moscova. Aici era și mare nod de circulație feroviară, convoaiele militare navigând până aci cu mare ușurință, pentru ca mai departe să se poată face o descărcare pe liniile ferate care porneau spre nord și spre vest cu prioritate. Zona capului de pod amintită, căpăta o însemnătate deosebită, de aci putându-se realiza, dacă nu total, măcar într-o bună măsură, traficul feroviar spre Moscova. Nu mai vorbim și de o posibilă strâpungere spre est până la Volga, ceea ce ar fi dus la blocarea totală.

Strategii români și germani au sesizat importanța zonei. O divizie germană de infanterie a fost decimată în încercarea de a cuceri orășelul Kleșcaia și a lichida capul de pod. În această situație, s-a recurs la forțele armatei române, care au ocupat de la sud spre nord întregul mal vestic al pomenitului braț nordic al zisului „cot al Donului“. Începând de la sud spre nord, au fost instalate diviziile 13, 5 și 6, făcând parte din corpul V de armată, mai în sus divizia a 9-a, a 11-a etc. Batalionul de infanterie ușoară, al cărui medic eram eu, a căpătat onoarea de a face ceea ce nu reușise o divizie germană! Era unul din celebrele batalioane de sacrificiu, imaginate de Antonescu spre a lichida, în mod discret, forțele legionare. Se inspirase din „procedeul“ regelui David, care trimisese la moarte pe Urie Heteul, soțul amantei sale, Batșeba, pe care apoi a luat-o de soție.

Bătălia din vara anului 1942, pentru cucerirea marelui oraș Rostov, așezat la vărsarea celor două fluvii reunite într-unul, Donul și Donețul, în Marea de Azov, a prilejuit germanilor probabil prin capturarea tancurilor americane angajate în bătălia de pe râul Tschaltir, să constate superioritatea acelor noi tipuri – Shermann – care aveau puterea să care muniția și carburantul pe 600 km, cu 200 km mai mult decât cele germane. Ofițerul mecanic, care a constatat aceasta, mi-a spus: „Am pierdut războiul“. Era vorba de un aliaj de lagăre mult mai rezistent, tehnicienii nemți neputându-l realiza, iar spionajul german neputând fura formula acelui aliaj. Intram în competiție dezavantajați, cel puțin în ceea ce privea carele de luptă. Împiedicarea aprovizionării rușeți cu aceste tancuri devenea o chestiune imediată de viață și de moarte. Dacă aceste informații au putut ajunge până la urechile unui biet medic de batalion, nu se poate ca marii șefi să nu fi aflat. Cu alte cuvinte, nivelul ultim de oprire a convoaielor era Stalingradul și Cotul Donului. Pe parcurs, prin ineficiența Armatei române, prost dotată și hrănită, a devenit factor preponderent, fiindcă nerealizarea interceptiei liniei ferate plănuite lăsa ruților mână liberă în folosirea în ambele sensuri a pomenitei linii ferate. Așa se explică rezistența Stalingradului, care comunica neîmpiedicat atât cu Marea Caspică, precum și cu Moscova. Cele două comandamente inamice și-au dat seama de importanța acelei zone. Ruții au procedat cum se cuvine, înghesuind în teritoriul capului de pod un imens material de război, pentru ca, la data planuitei ofensive, să se pună la adăpost de eventualitatea distrugerii legăturii pe sub apă pe care o imaginaseră, o înfăptuiseră și o folosiseră toată vara, fără ca serviciile noastre de informație să descopere manevra. De la sosirea noastră în zonă și ocuparea poziției de către fiecare unitate, eram contrariați de neîntreruptele zgomote nocturne care se auzeau dinspre apă. Ba mai mult, se vedea lumina proiectoarelor care, din când în când, luminau ca ziua apa Donului și porțiunea învecinată de uscat. Duduituri de motoare, voci în rușește, se auzeau în mod lămurit. Raidurile aviației noastre de observație, care se țineau lanț de dimineața până seara, nu au reușit a explica taina. Nu se vedea nici un pod, punte sau altceva care ar fi îngăduit trecerea peste apă a camioanelor, tancurilor etc. Ca să se presupună că ar fi fost vorba de un pod de vase, nu era cu putință, ca în decurs de câteva ore să poată fi asamblate, să se treacă peste ele, să fie demontate în așa fel încât până dimineața să nu se poată vedea decât lenești scurgere a apelor. De abia mai târziu, de la prizonierii capturați de noi, s-a descifrat taina! Ruții făcuseră acolo un pod de fier subacvatic, față carosabilă a podului aflându-se la cca 0,50 m sub apă, încât nu putea fi văzut nici cu ochiul liber, lunetă sau din avion. Acesta era motivul pentru care s-a rezistat cu înverșunare spre păstrarea capului de pod. Evenimentele ulterioare au demonstrat adevărul, fiindcă marele atac din 19 Nov. pe aci s-a declanșat, „ajutați“ fiind de „democrații-masoni“ din armata română, așa cum vom vedea mai departe. Un motiv în plus, care a determinat centrarea ofensivei rușeți aici, a fost constituit și de precisele informații pe care ruții le aveau cu privire la moralul și dotarea armatei române. Contra-propaganda rusească a folosit cu dibăcie sentimentele antigermane existente în inimile românești – rămășița primului război mondial. O bună parte din populația română nu uitase excesele germane din primul război mondial, nici sprijinul acordat ungurilor în răpirea Ardealului. Era foarte greu să-i faci pe oameni să înțeleagă că, acum, mai periculos este vrăjmașul din est decât cel din vest, deoarece ruții veneau cu formule de viață total contrarii celor în care se născuse, se dezvoltase și sperase poporul român. Fără Dumnezeu, fără proprietate, ce viață putea fi? Cu toate acestea, pătura politică vrăjmașă lui Antonescu care se intitula „democratică“, aservită capitalului apusean, a făcut marea eroare de a-și transfera antipatiile antigermane asupra armatei române. Acceptând ideea că orice acțiune care i-ar împiedica pe germani să câștige războiul era morală și legitimă, au uitat că în armata care lupta pe frontul de est spre a-i apăra de comunism, se aflau și frați ai lor, români de un sânge și de o lege, care așteptau acolo departe de frunțariile țării, sprijin material, dar și moral. Fermentul antigerman întreținut cu dibăcie în opinia publică, răsfrânt și în armată, legitima acte nu numai pe plan propagandistic, ci și pe acela de ordin strict militar. Era începutul unor „nevinovate“ acțiuni, care au culminat cu acte grave de trădare. Ceea ce era curios, dar nebăgat în seamă de „cercurile democratice“, era faptul că în acest curent antigerman (implicit antiromânesc), alături de români (mai ales ziși intelectuali), se aflau toți, dar absolut toți străinii, chiar dacă unii dintre ei erau ziși creștini! Astfel, pe primul loc erau evreii, care, deși „prigoniți“, nu-și rupseseră legăturile de prietenie și întrajutorare cu românii. Erau apoi ungurii. Erau români care, cu toate ordinele severe primite din partea autorităților, mai țineau pe lângă ei în felurite chipuri agenți maghiari, polonezi (care, deși invadați și de nemți și de ruși, îi urau numai pe nemți), armeni (care sperau de la Stalin înființarea Marei Armenii) și atâția alții. Deși „aliații“, nemții erau priviți ca reprezentanții unei armate de ocupație, fapt care a fost evident cu ocazia celebrei „rebeliuni legionare“, când generalul Antonescu și-a desăvârșit lovitura de stat, începută la 19 ianuarie 1941, suspinut decisiv în final de armata germană. Această greșeală politică a germanilor i-a costat sprijinul adevăratului popor român, a acelei singure pături din populația României, care a sesizat primejdia și a continuat lupta alături de forțele germane, împotriva actului lor reprobabil. Această stare de spirit se răsfrângea puternic în sânul acelei armate, căreia i se inoculau zi de zi idei ca acestea: „ce căutăm noi aici, la mii de kilometri de țară?“ sau „ce rost are să murim noi pentru nemți?“. Așa s-a erodat sentimentul național, putându-se infiltra fatala idee că, sabotând armata română, sabotezi pe nemți și contribui la victoria finală a „Aliaților“, uitându-se că între acei aliați erau și vrăjmașii noștri din răsărit. Dușmani care, dacă ne agresaseră în fel și chip în timp de pace, cu atât mai mult ne vor urî și agresa după ce ridicaserăm armele împotriva lor! Este de necrezut cum au putut idei ca acestea să orbească un popor întreg, deși evidențele erau la îndemâna oricăror minți. Această analiză psihologică ne ajută să înțelegem cum a fost cu putință să se petreacă un dezastru militar de proporțiile de la cotul Donului care, așa cum am afirmat în titlu, este începutul actului de la 23 August. Conducerea de atunci a armatei nu a vrut sau nu a putut să dea în vileag o statistică adevărată, referitoare la pierderi de oameni, materiale etc. Pierderea cea mare a constituit-o dezastrul moral în care a fost aruncat un popor întreg. Mai apoi s-au găsit nemernici, care să arunce cu noroi în obrazul nefericitelor victime ale acestei conspirații trădătoare. Căci cu adevărat campania de la cotul Donului a fost opera unei conspirații și a unei trădări. Să vedem acum faptele.

În ziua de 21 septembrie 1942, batalionul din fața Kleșcaiei, zis de Infanterie ușoară, având în frunte pe cpt. Băduț, primește ordin de atac. În zorii zilei se începe pregătirea de artilerie și de aruncătoare grele (120), după care a urmat asaltul infanteriei, care avea de parcurs până la orășelul cu pricina un teritoriu plat de cca 1,5 km. Deoarece trupele rușeți se retrăseseră în orășel, ai noștri au parcurs rapid terenul respectiv, deși din oraș un foc ucigător secera masiv ostașii noștri. În fruntea lor, comandantul ajunge la periferie cu efectivele rărite. Telefoniștii primesc ordin să cheme Comandamentul Diviziei (ne aflam în subordinea directă a Diviziei), spre a cere urgente întăriri, ca să ne putem menține obiectivul cucerit, mult visata Kleșcaia. Aflându-mă lângă telefonist și cunoscând exact situația, am încercat a vorbi eu, spre a fi mai convingător. Îmi răspunde cpt. Marini, șeful Bir. 2 – cel cu „dosarele“, care îmi comunică laconic neputința de a ne ajuta, deoarece „nu sunt efective disponibile“. Zadarnice apeluri și strigăte. Rămășița batalionului – 32 de oameni din 900, reușesc să scape din barajul de branduri, și să se retragă la baza de pornire. Căpitanul Băduț este evacuat, fiind rănit de un glonț care i-a pătruns prin gura deschisă și i-a ieșit prin ceafă. Nu am mai auzit nimic despre el. Cu această acțiune, toate „planurile“ ofensive au încetat să mai figureze pe agenda de lucru a Înaltului nostru Comandament. Termenul limită de 1 oct., pus pentru lichidarea capului de pod, fusese depășit. Se apropia iarna!

În schimb, ruții și-au continuat acțiunile de sâcâială, în special prin incursiuni în liniile noastre cu primele tipuri de tancuri T-34, cu ajutorul cărora au și câștigat războiul, fiind echipate cu lagărele americane despre care am vorbit. Voi relata mai jos un episod de neuitat, care ilustrează isteșimea românească. Aproape zilnic, pătrundeau în liniile noastre 4 tancuri rușeți, care, după ce mitraliau și incendiau eventualele case (satul Gromki), se retrăgeau netulburate, tunurile noastre Bofors nefăcând decât să le zgârie. Așa ruții se informau că încă nu căpătaserăm celebrele Faustpatrone și Ofenrohre, noile arme anticar fabricate de nemți. În fața acestei situații, comandamentul diviziei anunță prin ordin de zi o recompensă de o lună concediu și decorarea cu „Virtutea Militară“ (echivalent pentru gradele inferioare al lui „Mihai Viteazul“ pentru ofițeri) celor care vor reuși să anihileze acele tancuri. Era o idee aproape de râs! Cu ce să distrugi colosul de oțel, armat cu tunuri și mitraliere? Spre stupefacția generală, peste câteva zile se prezintă la „raport“ doi sergenți din Rg. 7 Dorobanți din Ploiești, care pretind că ei au reușit să facă un plan de distrugere a acelor care blindate. De ce aveți nevoie?- au fost întrebați. De necrezut ce au cerut! O rangă și un pistol mitralieră! În ziua următoare, când și-au făcut apariția tancurile, ce am văzut? După ce le-au lăsat să treacă pe primele trei (mergeau unul după altul!), cei doi au sărit pe ultimul, în spate. Acesta era punctul cheie al întregii probleme. Ei stătuseră pitiți la atacurile anterioare și băgaseră de seamă că acele tancuri nu aveau în spate nici o apărare. Suiți în spatele tancului, cel cu ranga a băgat-o sub una din șenile, tancul începând a se roti pe loc. Cei din interior, simțind aceasta, au ridicat capacul.

În acel moment, cel cu pistolul mitralieră i-a lichidat pe cei din interior luați prin surprindere. Așa au procedat unul după altul cu toate cele patru tancuri. Ruții, nemaiprimind nici un semn de la ai lor, au început asupra satului un bombardament de artilerie și de aviație, crezând că noi avem acolo cine știe ce masare de trupe. Acum s-a verificat și de ofițerii noștri mecanici că aceste tancuri posedă celebrele lagăre, de tipul Sherman, și că, prin urmare, armata sovietică

(cont. pag. 7)

se află în posesia unei arme care-l permitea să pornească ofensiva.

De aceea, rezistența la Stalingrad a fost disperată. Atâta vreme cât armata germană se afla la est de Don, nu se putea întreprinde ofensiva rusească.

În urma dezastrului de la Kleț̦caia, din care am scăpat ca prin minune, am fost repartizat la o nouă „unitate", adică la a°a zisele „stații de trăsuri". Era o rămă°iță a sistemului sanitar din primul război mondial, în care se folosea un fel de cărucior pe două roate, pe care era suspendate două târgi, trase de o mârțoagă care de abia i°i târa picioarele. Iată-mă, medic specialist ortoped, folosit cu mare eficiență ca să car din linia întâi răniții. Treabă care putea fi făcută °i de un ne°tiutor de carte. Cu toate vicisitudinile prin care treceam, în fapt îmi stăruia în memorie, pe care nu-l puteam uita °i mai ales înțelege. Era vorba de numeroasele proiectile de Brand (calibrul 120 mm) risipite pe câmpul din fața oră°elului asediat °i care fuseseră trase în cadrul pregătirii de dinaintea asaltului. Toate erau de culoare galbenă °i neexplodate. Nu înțelegeam pricina care să fi făcut să apară o astfel de „coincidență". Am aflat mai târziu °i m-am luminat.

A°adar, din armata ofensivă, corpul expedi¢ional românesc se transformase în pragul iernii în armată defensivă. Cum era cu putință să rezi°ti ca forță defensivă, în pinut străin, având °i în față °i-n spate inamici?! A fost o situație pe care înaltul Comandament nu o sesizase. De aceea a dat ordin să ne facem adăposturi de iarnă °i să ne aprovizionăm cu „combustibil". În zona aceea fără păduri, cu sate la cca 30 km unul de altul, unde se înregistrau cele mai scăzute temperaturi din toată Rusia (până la -40°C), unde viscolul te culca la pământ, ce garanții de păstrare a legăturilor puteai avea? Dar ordinul era ordin °i trebuia executat! Mi-am săpat cu mâinile un adăpost pe clinul unui delu°or, într-un loess tare ca fierul, singur, căci sanitarul meu a refuzat, spunându-mi: „Nu ne apucă pe aici Sîn' Nicolai". Sunt convins că °i fără atacul de la 19 Nov. această nefericită armată ar fi pierit de foame °i de frig.

În cadrul acțiunii defensive, s-au continuat °i lucrările de apărare anticar, plantându-se pe două °iruri mine anticar, în a°a fel încât teoretic nu era cu putință să treacă vreun tanc fără să fie afectat. Mă aflam la cca 300 m în spatele acestei centuri de siguranță. Bieții de noi ne puneam nădejdea în acele unelte trimise de „frații no°tri" de la Bucure°ti ca să că°tigăm războiul împotriva „fiarei ro°ii". Ce păcăleală!

Zvonurile despre un atac rusesc deveneau tot mai insistente. De°i din punct de vedere militar a°a ceva nu era de crezut, se produsese totu°i un act decisiv.

Era vorba de începerea războiului japono-american din Pacific. Aceasta însemna că efortul militar nipon nu mai privea Manciuria. Renunțarea japoneză la atacul asupra armatei sovietice de la granița Manciuriei dădea ru°ilor mână liberă. Armata lor de acolo era de acum disponibilă, astfel încât putea fi deplasată °i folosită în altă parte. Unde, dacă nu la Cotul Donului? De aceea în cea mai mare grabă a fost adusă în această zonă °i imediat după regrupare, de°i în prag de iarnă a început atacul. Gre°eala tactică a japonezilor i-a costat pe cei doi aliați, germanii °i japonezii pierzând războiul. Sub aceste auspicii, în dimineața de 19 nov. 1942 a început o ofensivă de al cărei succes depindea °i soarta Stalingradului. Motiv pentru care ru°ii °i-au luat toate precauțiile posibile.

În zorii zilei pomenite era încă întuneric, un bubuit a zguduit pământul °i să facă să vibreze o atmosferă înghețată la –20°C. Era masiva pregătire de artilerie, de toate calibrele, care anunța începerea ofensivei mult temută. Regulile „clasice" prevedeau ca după această canonadă, infanteria însoțită de tancuri să pornească la cucerirea unui teritoriu, prezumat a fi lipsit de o apărare eficientă. Mă trezesc brusc, aprind „primusul" (mijloc de încălzire de benzină, sculă u°or de manipulat °i transportat) cu intenția de a-mi face un ceai, căci vorba ceea, cine °tie ce se va întâmpla! Bag picioarele în bocanci °i încă neîmbrăcat cu tunica pe umeri, ies din adăpost să ascult mai bine tunurile. Mă învățasem după auz să identific calibrul! Când, ce să vezi? Deasupra bordeiului meu, un tanc sovietic înainta aplecându-se (bordeiul îl săpasem pe buza de delu°orului) spre a coborî în vâlcea. Nu am mai apucat să intru înăuntru, ci doar atâta am reu°it să smulg din u°a porthartul cu acte. Din greutatea tancului, acoperi°ul bordeiului s-a prăbu°it °i tancul a rămas înțepenit în gaura produsă prin prăbu°irea acoperi°ului. Mi-am aruncat privirea spre linia de luptă, spre locul unde °tiam că fuseseră plasate minele anticar. Tancurile treceau pe acolo în toată voia, nestingherite. Nici o mină nu explodase! Până spre prânz rezistența opusă de regimentele 7 °i 32 Mircea fusese înfrântă. O întărire moldovenească (reg. 12 Cantemir) fusese °i ea nimicită în mai puțin de două ore, străpungerea frontului realizându-se în cursul dimineții pe mai bine de 7 km adâncime °i aproape 20 km lățime. Aviația rusească tima grenade cu co°ul, zburând la micâ înălțime. Nu exista apărare antiaeriană! Pe firul văii în care coborâsem, am fost urmărit aproape 7 km de tancurile ruse°ti, (două) care urmăreau °i striveau de vii pe nefericiții care, din cauza zăpezii °i a alunecu°ului, nu puteau urca panta. Din nou Dumnezeu m-a scăpat cu viață!

Până la căderea serii spargerea frontului era desăvâr°ită. Diviziile 5 °i 6 împreună cu reg.22 inf. (două batalioane) au fost încercuite °i toți oamenii făcuți prizonieri, de la comandant °i până la ultimul osta°. Înaintarea tancurilor spre comandamentul corpului V de la Pereleasowschi era liberă. Spre orele cinci dimineața, ajunse în acel oră°el, au incendiat spitalul în care se aflau °apte sute de răniți; generalul comandant Son a scăpat de prizonierat sărind prin fereastră. Înaintarea fulgerătoare nu a putut fi stăvilită, deoarece corpul nostru blindat împreună cu o divizie germană blindată nu au putut interveni decât a doua zi, pentru ca în a treia zi să fie imobilizate din lipsă de carburanți

Gândind retrospectiv, am înțeles de ce atacul tancurilor a început cvasi-simultan cu pregătirea de artilerie. Ru°ii °tiau două lucruri:

1. că apărarea noastră directă anticar se reducea la tunurile Bofors, ineficace în fața noului lor blindaj, iar tunurile de 75 mm nu aveau la dispoziție proiectile brizante cu care, în tir direct, putea fi străpuns noul blindaj;

2. apărarea indirectă prin °anțuri anticar nu exista, iar minele anticar erau încărcate cu pietre în loc de trotil.

Acest fapt a fost descoperit ulterior °i mărturisit în presa comunistă din țară. Cum s-ar spune, au mers la sigur, de aceea au °i înaintat fără nici o teamă de surpriză.

În aceste condiții, cu o autosanitară improvizată dintr-un camion Ford, în care îngrămădisem de-a valma peste 40 de răniți, m-am strecurat printre °irurile de camioane ruse°ti, folosind diverse căi laterale °i am ajuns pe la 3 dimineața spre 20 nov. la spitalul amintitului Pereleasowschi. Aici am informat pe medicul de gardă că ru°ii se află la câțiva km înapoi, ca să purceadă de grabă la evacuarea spitalului. Nu mi-a dat crezare. A°a cum am spus mai înainte, acel spital a fost incendiat °i, după informații căpătate de la supraviețuitori, răniții nedeplasabili prin forțe proprii au pierit în flăcări. Se repeta tragedia de la Feodosia din Crimeea, unde, la fel, spitalul a fost incendiat °i răniții au murit ar°i de vii (această informație am primit-o de la răniții adu°i cu avioanele de vânătoare la spitalul de campanie din Odessa, unde mă aflam în acel timp). Cele trei ambulanțe divizionare, a 13-a, a 5-a °i a 6-a, rămăseseră încercuite, spitalul corpului de armată incendiat, în spate tancurile °i trupele sovietice înaintând în pas alergător. Frig de -20°C, zăpadă, °oseaua pe alocuri impracticabilă, panică de nedescris. Reu°esc de-a lungul zilei de 20 nov. să mă strecor spre oră°elul Moruzovscaia, unde era sediul comandamentului armatei a III-a °i, bineînțeles, spitalul armatei. Ajung acolo în dimineața 21 nov., dar, când am intrat în periferia estică a ora°ului, se terminase benzina! Cine și-ar fi dat un gram măcar în acea situație în care domnea lozinca: „sauve qui peut"? Un soldat mă informează că în apropiere se află depozitul de carburanți al armatei. Mă reped acolo cu °oferul, mă prezint comandantului, un sublocotenent arțăgos, care-mi pretinde „bon regulamentar", altfel nu-mi poate da nici un strop de benzină! Am omis să spun că eram îmbrăcat în haine nemțe°ti, luate de la un mort neamț întâlnit în drumul în care eram urmărit de tancuri. Norocul meu a fost că încă aveam porthartul cu actele, altfel nu aveam cum să-mi dovedesc identitatea. Bon regulamentar în acele condiții era o utopie.

Insistențelor mele li se adăugau gemetele °i, din când în când, urletul vreunuia dintre răniți, cărora, spre a nu se asfixia, le deschideam din când în când u°ile din spate, cu riscul de a îngheța. Nici unul din argumentele mele nu l-a convins! Eram pur °i simplu disperat. La un moment dat, din spatele respectivului locotenent, °oferul meu îmi face semn ca să renunț. Am înțeles că reu°ise el pe cale neoficială să obțină carburantul. Am a°teptat îndepărtarea nemilostivului comandant °i am început să dăm dea dura un butoi cu benzină dat de un servant pe un pachet de țigări. Ajun°i în stradă, desfacem cu greu bu°onul pregătindu-ne să alimentăm. Când colo, ce să vezi? În butoi era motorină °i nu benzină! Cine poate descrie disperarea noastră? Ca să ducem înapoi butoiul în depozit era imposibil. Cuvântul de ordine era peste tot: „curtea marțială"! Ce să facem? Iată că din nou Sfânta Providență ne sare în ajutor! Trece pe lângă noi un camion greu german. Ne vede cum stam ca pro°tii cu butoiul în față °i ne întreabă: benzin? Nein, motorin. Neamțul aproape a început să danseze de bucurie. Ne-am înțeles curând. El avea procurat pe aceea°i cale un butoi cu benzină, dar nu avea ce face cu ea, căci ma°ina lui mergea cu motorină. Ne pupăm, facem schimbul, alimentăm °i hai spre spitalul armatei. Acolo dau peste un fost coleg de facultate, Mircea Chelaru, care vrând-nevrând îmi prime°te răniții, de a căror soartă nu am mai putut afla nimic. Facem cale întoarsă, ne°tiind încotro să o apucăm. Situația frontului o cuno°team prea bine. Toată lumea era în alertă. Se a°tepta din ceas în ceas ordinul de evacuare. Încercăm să ie°im din ora° pe o cale lăturalnică. Când am ajuns aproape de periferie, deodată, am crezut că s-a prăbu°it pământul. Un bubuit înspăimântător, o pâlâlaie de fum °i flăcări s-au arătat dinspre ora°. Un fum înecăcios a început să se reverse peste tot. Lumea, civili °i militari, fugea care încotro. Ie°im din ora°, ne oprim °i de la ni°te fugari aflăm misterul. Depozitul de carburanți, conținând cca 50.000 de vagoane de benzină, motorină etc. fusese aruncat în aer. Cu aceasta °ansele de a opune rezistență erau total anihilate. Ce se petrecuse?

S-a spus la început că locotenentul comandant al depozitului, panicat de °tirile alarmante venite prin feluriții refugiați din zona frontului, ar fi dat, fără ordin, foc depozitului, spre a nu cădea în mâinile inamicului. Ancheta riguroasă înfăptuită după aceea a dovedit că acel locotenent era comunist tainic °i plasat acolo tocmai pentru a înfăptui ultimul care pecetlui soarta armatei române de la „Cotul Donului". Ulterior am aflat că, fiind dovedit, a fost executat. Desigur că nu se mai putea îndrepta nimic. Ajun°i la Moruzowskaia, ru°ii controlau °oseaua °i linia ferată care ducea de la Kamensk pe Doneț, la Stalingrad. Zadarnice au fost îndârjitele lupte de la Tchernicevskaia de la aerodromul german din centrul dispozitivului, apărat de un batalion român al cărui comandant, maiorul Predoiu, fiind decorat pentru eroismul său cu „Crucea de fier cu briliante" (cea mai înaltă decorație germană), a reu°it să menționă poziția până ce au putut fi evacuate toate avioanele. Au murit toți acolo, în câmp deschis. Sufletele lor se adaugă celorlalte sute de mii care a°teaptă cinstire °i dreptate din partea fraților lor, unii dintre ei trădându-i mi°ele°te, a°a cum reiese din faptele mai sus relatate. La 2 febr. 1943 a căzut °i Stalingradul. Cu aceasta, ofensiva germană era răpusă. Începea războiul de uzură, defensiv, în care numai acolo, în câmpia dintre Don °i Doneț, au fost nimicite 14 divizii blindate germane, pe lângă întregul corp de armată al gen. von Paulus, făcut prizonier la Stalingrad. Străpungerea de la Cotul Donului a dus la încercuirea armatei de la Stalingrad, a°a încât printr-o singură victorie ru°ii au obținut două obiective, declan°ând prăbu°irea întregului front de Răsărit.

După peripeții care pot face obiectul unui roman de aventuri, cu ajutorul lui Dumnezeu, ajung în țară spre sfâr°itul lui aprilie. Sunt „demobilizat" °i mă prezint la serviciul meu de spital, la Clinica III Chirurgicală de la Spitalul Brâncovenesc, unde îmi reiau serviciul. Într-o bună zi, pe una din aleile spitalului, îl întâlnesc pe ing. Ciocârlie, biochimist la laboratorul central al spitalului. Vesel, jovial, este contrariat de mina mea posomorâtă.

„– Dar ce ai, doctore? Ce, ți s-au înecat corăbiile?".

„– Păi cum vrei să fiu, după toate cele ce s-au întâmplat?", i-am răspuns eu. „Păi cum adică, nu °tii de marele dezastru militar °i primejdia ca ru°ii să vină peste noi?".

„– Vezi de treabă, că de aici încolo o să fie bine", îmi răspunde el.

Închipuiți-vă stupefacția mea!

„– Bineînțeles", îmi răspunde el.

„– Păi cum de e°ti în uniformă militară °i nu e°ti pe front?", l-am interogat în continuare.

„– Păi sunt mobilizat pe loc, la Pirotechnia Armatei", spune el.

„– Ce cauți dumneata, inginer biochimist, acolo?".

„– Eh, avem treabă de făcut!".

Ne cuno°team din tinerețe, a°a că, fiind atât de sigur pe situație, a avut să-mi curajul să-mi spună: „preparăm °i noi proiectilele pentru front".

„– Cum?".

„– Păi în loc de exploziv (trotil), la minele anticar punem pietre, iar la proiectilele de cu Brand de 120 – nisip. ¤i ca să nu le încurcăm pe cele fără exploziv le vopsim în galben, °i nu în negru ca pe celelalte".

Am înmărmurit. Va să zică, astea erau proiectilele văzute de mine neexplodate pe câmpul din fața Kleț̦caiei! Încă nu a° fi fost convins, socotind spusele inginerului ca o glumă de prost gust, dacă ulterior, după celebra „pace" de la 23 Aug., nu ar fi apărut în presa comunistă a timpului – Scânteia – cuprinsă într-un articol jubiliar prilejuit de sărbătorirea Marei Victorii sovietice de la Cotul Donului, inserată în cuprinsul laudativului articol °i informația la fel de proslăvitoare, cum că °i comuni°tii din România au contribuit la acea mare victorie, prin falsificarea proiectilelor. Din cauza multiplelor vicisitudini ale vieții, am pierdut respectivul număr din Scânteia. El poate fi găsit în colecția Academiei de către acei care nu vor crede spuselor mele. Îmi aduc aminte că acel inginer avea un frate medic militar mai tânăr decât noi °i care poate încă o mai fi în viață. Ultima oară era medic militar la Constanța. De atunci sunt însă mai mult de 40 de ani!

Poporul român se pare a fi fost, de felul lui, credul. Atât de credul încât a fost în stare să-°i omoare frații de sânge °i lege, numai °i numai spre a se arăta zelos colaborator celorlalți frați, nu cei întru Christos, în numele căruia fuseseră botezați din pruncie, ci în numele vrăjma°ului, Antichrist.

Chiar dacă mai marii Armatei ro°ii s-ar supăra că prin desvăluirile de mai sus li se împușinează meritele, adică gloria de a fi biruit Armata Română, totu°i presupunând că nu toți au cunoscut „dedesubturile" acelei victorii, să nu care cumva să cadă în exagerare. Măreția unei victorii se măsoară după valoarea inamicului pe care l-ai înfrânt. Ori la Cotul Donului, armata ro°ia a înfrânt o armată de demoralizați, desbrăcați °i neînarmați, pe deasupra trădați chiar de ai lor.

Mai este însă un alt semn de întrebare. Cum au putut oamenii politici ai vremii să fie atât de puțin băgători de

(cont. pag. 8)

(cont. pag. 7) seamă? Iată, la peste 50 de ani de la consumarea acelei tragedii, care a costat viaţa a peste 200.000 de români, majoritatea covârşitoare tineri sub 35 de ani, care a lăsat zeci de mii de văduve, orfani şi schilozi, a deschis larg porţile hoardelor atee, ca să stăpânească, să jefuiască, să batjocorească istoria, cultura, religia şi să dezonoreze fiinţa umană până la ultimul ei locuitor, se adevereşte că acei care le-au stat de la început, conceptional şi faptic, au avut dreptate şi că, prin urmare, au îndeplinit o funcţie profetică. Autorii acestei tragedii naţionale, din care nu se ştie de vom mai putea ieşi, cu ce vor putea plăti pentru a putea vreodată să capete iertare de la Dumnezeu şi de la poporul român pe care l-au trădat!

Cum majoritatea dintre ei erau „intelectuali", nu ar fi fost cazul să citească şi să ia aminte la cele scrise de Troţki (alias Leiba Braunstein) în 1921 în ziarul Pravda: „Acei care ne vor înlocui vreodată, trebuie să clădească pe ruine, în liniştea de moarte a cimitirelor"! (13 iulie 1921). Presa era liberă. Zeloşi traducători existau, precum şi colportorii „marilor adevăruri"!

După 1944, România a devenit şi teatrul de aplicare a salvatoarei „doctrine". Ce a ieşit din toate acestea vedem astăzi.

Ca să nu cădem în disperare, trebuie şi noi, ca odinioară Sf. Petru, să ne agăţăm de marginea corăbiei (Biserica) şi să strigăm: „Doamne Iisus Christoase, ajută-ne că ne prăpădim!"

P.S. Am purces la relatarea în scris a tragicelor evenimente desfăşurate pe îndepărtatele câmpii ale estului Rusiei, nu atât pentru conţinutul lor istoric, ci, mai ales, pentru a semnala existenţa la acea dată a unei stări morbide, inoculată din vremea domniilor fanariote, care, distrugând prin trădări şi corupţie pătura nobilă (în sens moral creştin) a acestui neam, i-a redus existenţa autentică la pătura părănească şi la o pătură mijlocie, în cea mai mare parte alcătuită din slujitorii bisericeşti, inclusiv monahii şi meseriaşii de mediu rural. Eliberarea prin Tudor, care a pierit în urma trădării boierilor, a dat putinţa formării unei noi pături conducătoare şi mijlocii, proces greu de împlinit din cauza, pe de o parte a persistenţei influenţei turco-fanariote, careia i s-a adăugat influenţa apuseană de după epoca napoleoneană. Mişcarea lui Tudor, nedublată de existenţa unei doctrine bine conturate şi închegate nu a putut reprezenta un element de coagulare a unei pături mijlocii şi câtuşi de puţin de clasă conducătoare. În sânul marii boierimi, cei cu minţi luminate şi cu inimi calde, patriotice reprezentau o minoritate, fapt din care pricină alcătuirea noii pături dominante pur româneşti şi autentic ortodoxe a fost foarte anevoioasă. Procesul acesta a durat peste un secol. Între timp, curentele neortodoxe, laicismul a pătruns adânc în noua pătură conducătoare.

La începutul acestui secol, I.L. Caragiale semnala fenomenul decreştinării, apărut la început sub forma nemergerii la biserică. Paralel, francmasoneria dirija din umbră şi cu mare dibăcie ruperea de Christos a unui cât mai mare număr dintre aceia care puteau influenţa opinia publică şi mai cu seamă pătura părănească. Decreştinarea părănimii s-a început prin pervertirea acelor elemente valoroase de la sate, care pătrundeau în pătura mijlocie. Ulterior, necredinţa a pătruns şi în mediul rural. Procesul s-a întins ca o pecingine, după primul război mondial. Treptat, bisericile erau părăsite, golite de credincioşi. Se instaurase ideea că la biserică merg numai muierile şi, mai ales, babele, în definitiv până la bătrâneţe mai fiind destul timp de pocăinţă.

Aşa a început şi s-a continuat dezagregarea religioasă şi naţională, favorizată de libertatea de circulaţie a ideilor prin tipărituri, manifestări zise culturale, în care se propăvăduia teoria originii omului din maimuţă şi câte alte bazaconii. Între timp a apărut la orizont puterea sovietică. Ce însemna ea altceva decât prezenţa în viaţa lumii a unei forţe statale capabilă să impună cu forţa alcătuită din idei total antiumane şi deci anticreştine, în care singurul sentiment acceptat ca legitim era ura. Formula sub care a fost administrată pilula purta numele de: lupta de clasă.

Nu este locul de a intra în analiza acestei idei. Citatul făcut mai înainte din scrierile lui Troţki este suficient de grăitor: „ruini şi cimitir".

Prezenţa în imediata apropiere a graniţelor noastre a acestui primejdios şi puternic vrăjmaş, nu a fost sesizată la început decât de foarte puţine minţi româneşti. Absorbiţi de meschine interese şi de orientări străine vieţii acestui neam, oamenii politici postbelici nu s-au străduit să opună armele corespunzătoare în bătălia care începea. Nici unul din partidele post unire nu aveau orientarea necesară opunerii ideologiei înşelătoare cu care propaganda sovietică încerca să păcălească masele populare, sărăcite prin muncă prost plătită şi printr-o politică agrară nefastă. Pe plan de siguranţă statală, corupţia bara măsurile represive, iar alogenii, veniţi prin actul Unirii, foloseau doctrina aceasta ca pe un ferment destinat să dezagrege noul stat românesc.

În aceste condiţii, chiar de s-ar fi votat legi severe represive anticomuniste, nu exista o pătură naţională de aplicare corectă a legilor. Cu bani se încălca orice lege. Prin urmare, chiar dacă ar fi apărut o doctrină nouă, întemeiată pe ideile creştine şi naţionale, ea nu putea fi pusă în practică, neexistând acele elemente umane capabile să înfrunte cu succes ispitele de îmbogăţire sau de mărire. Toate acestea le-a înţeles tânărul student ieşean, Corneliu Zelea Codreanu. Având o largă înţelegere a vieţii, el şi-a dat seama de primejdie, dar şi de ceea ce era nevoie de întreprins spre a se putea începe o luptă cu sorţi de izbândă, pentru salvarea unui neam întreg, ale cărui rădăcini se afundau dincolo de trei milenii. Metodic, milităreşte, şi-a început lucrarea.

Insuccesul lui istoric nu poate fi explicat decât într-un singur fel: extrema decădere religioasă şi morală a acestui popor. Păstrând proporţiile, tragedia lui nu este comparabilă decât cu aceea a Golgotei. Atunci când Fiul lui Dumnezeu, coborând pe pământ a luat trup din o fecioară din neamul lui Israil, ar fi trebuit ca acel popor să fie mândru de această a doua Lui alegere. Minunile sub care s-a petrecut întruparea Lui, minunile pe care le-a săvârşit în epoca propăvăduirii Sale, recunoscute de persoane lucide ale acestui neam (– niciodată nu s-au săvârşit asemenea minuni întru Israel –), ar fi trebuit să declanşeze o unanimă adeziune noii învăţături (care cu nimic nu o contrazicea pe a lor) şi o îngenuncheiere la picioarele Celui recunoscut după trup descendent din Împăratul David, gloria lor naţională. Dar ei ce au făcut? L-au răstignit! Acesta a fost semnul adâncei lor degradări religioase şi morale. Aşi tocmai pentru că Dumnezeu cunoştea aceasta, a hotărât întruparea acolo, fiindcă ştia sigur că aşa se vor purta. Nu vor fi capabili să-L recunoască şi, de aceea, Îl vor omorî. Ceea ce şi trebuia. Orbirea spirituală a unui om sau a unui popor de a nu reuşi să vadă pe un trimis al lui Dumnezeu este cea mai gravă alterare a fiinţei umane. Unde este poporul român din acest punct de vedere?

9 decembrie 1998
Dr. Iosif Niculescu

*

P.S. În rândurile de mai jos, dăm o completare a datelor cuprinse în lucrarea noastră, aflate providenţial, în vol. IV al seriei RESTITUTIO, aparţinând dlui Dan (Dumitru) Lucinescu, purtând titlul: „Lupta", în care sunt descrise documentar-literar, evenimente din cursul campaniei antisovietice. Este evident că autorul a avut la dispoziţie materiale de arhivă militară, ceea ce dă un plus de credibilitate celor scrise. Spre deosebire însă de cele afirmate de noi, ele nu reprezintă fapte trăite, cel puţin parţial, de autor. Sunt o confirmare vrednică de reţinut a importanţei pe care zisa „Bătălie de la Cotul Donului" a avut-o în contextul desfăşurării operaţiilor militare. Lucrarea pomenită a apărut în anul 1997, la Editura Fides, din Iaşi. Iată ce găsim referitor la acest subiect consemnat.

Pag. 193: Frontul zis sud-vestic (este vorba de cele referitoare la armata rusă) de sub comanda gen. Valutin, cu armatele 1, 21 şi armata a 5-a de tancuri, ocupa zona de la nord de Cotul Donului până la *capul de pod de la Kleţcaia.* De acolo şi până la Stalingrad era „Frontul Donului", sub comanda gen. Rokosowski, comandând armatele 24, 65 şi 66 (aşadar cinci armate de infanterie şi una de tancuri împotriva unei armate de infanterie, prost înarmată şi echipată încă de vară, şi o singură divizie blindată, rămasă, cum am arătat, fără combustibil în plină desfăşurare a operaţiilor).

Un braţ al încercuirii era constituit din şase armate sovietice, care au şi început deplasarea, *venind de la Kleţcaia şi încercând să parcurgă cât mai rapid cei 120 km până la Stalingrad.*

Al doilea braţ de încercuire vine dinspre sud-vest, de la Serafimovici (unde era aşa zisa stepă Calmucă) şi era format din trei armate.

Pag.200: Când von Paulus, în dimineaţa de 20 nov., privi harta frontului, îşi dădu seama că, fără o repliere spre Don, va fi distrus. În acea zi a apărut un nou corp de armată, 64, care îl atacă din sud-sud-vest, împreună cu corpurile 62, 57 şi 51 ale gen. Eremenco. V.Paulus s-a apărat viteje şte. Manevrele ruşilor erau stingherite de armata română, care, împreună cu armata a 8-a italiană, constituiau frontului Donului, în apropierea localităţii Kleţcaia, la nord de trupele lui von Paulus. Ruşii doreau să distrugă armata a 3-a română (care se afla în flancul lor stâng) şi, în ziua de 21 nov. (ziua aruncării în aer a depozitului de carburanţi de la Moruzovskaia, unde era sediul Comandamentului armate a 3-a), atacară cu armata a 5-a blindată, venind din sud, căreia i s-a adăugat şi armata 64, cu intenţia de a încercui armata română. Românii rezistă eroic, dar frontul italian se destramă, dând posibilitatea ruşilor să încercuiască Div. a 6-a, Div. a 5-a şi Reg. 22 Inf. din Div. a 13-a română. Cu toate cele şapte armate, ruşii reuşesc în seara de 22 nov. să încercuiască pe von Paulus. Acesta a fost momentul „cheie" al bătăliei. Dacă corpul blindat român ar fi putut acţiona, încercuirea lui von Paulus nu s-ar fi putut petrece înainte de a se putea lua măsuri de ieşire din încercuire sau o eventuală „repliere" spre câmpia Donului, unde-şi puteau păstra legăturile de aprovizionare şi salva şi marele aerodrom de la Cernicewsacia, despre care va fi vorba mai jos.

Armata a 3-a română se lupta cu disperare, *fără nici un ajutor,* împotriva a două armate ruse cu un efectiv de cinci ori mai mare. Celor două armate de infanterie şi celei blindate li s-a mai adăugat ulterior şi armata 21. Spre dezamăgirea ruşilor, românii resping atacurile, dar datorită numărului copleşitor de atacanţi, cele trei formaţii române sunt încercuite (adică Div. a 6-a, Div. a 5-a şi Reg. 22 Inf. din Div. a 13-a). *Pericolul cel mare l-a constituit pentru ruşi, la frontul Donului, Corpul 3 de armată român, fapt recunoscut şi de ruşi în comunicatele lor.*

Toate cele succint descrise s-au desfăşurat în cele trei zile apocaliptice pe care le-am trăit oră de oră şi pe care nu le voi uita nici în lumea de dincolo. A constata că eşti înfrânt prin mişelie şi trădare este – socotesc eu – cea mai dramatică prăbuşire pe care cu greu sufletul omului o poate depăşi.

La a 56-a aniversare a acestor nenorocite întâmplări – 19 nov. 1998.
Dr. Iosif Niculescu (pe atunci Dumitrescu), fost medic al batalionului de cercetare (de exterminare) al Div. a 13-a Inf. din Corpul 5 de armată.

MANIPULAREA OPINIEI PUBLICE SE PRACTICĂ ŞI ÎN ROMÂNIA

Ni se explică în mass-media că există un consens social-democrat în Europa. Cu abilitatea sa politică incontestabilă, Partidul Democrat al Preşedintelui Senatului ne condiţionează că toată Europa este social-democrată. Este oare Europa năpădită de un irezistibil val de social-democraţie? Nimic mai inexact. În realitate, diferitele scrutine dovedesc mai degrabă că alegătorii dezorientaţi şi dezamăgiţi de constrângerile unei „politici economice unice", votează sistematic împotriva partidelor la putere şi pentru opoziţie. Este ceea ce au făcut în Spania, în folosul dreptei, şi în Portugalia, Franţa, Marea Britanie, Germania şi Republica Cehă, în favoarea stângii. În Suedia, au dezertat social-democraţia în favoarea liberalilor şi a comuniştilor!? În Norvegia, până de curând socialistă, centru-dreapta a câştigat scrutinul. În Italia (prim ministru Massimo D'Alema, comunist), actualmente sondajele dau un larg avantaj dreptei. În Polonia şi în Ungaria, unde dreapta a revenit la putere, ex-comuniştii au început deja să-şi ia revanşa cu ocazia alegerilor locale. În Portugalia, referendumul asupra regionalizării s-a soldat cu o largă majoritate de „nu". Mai mult de 60% din alegători au respins proiectul guvernului socialist al preşedintelui Jorge Sampaio, care voia să creeze opt autorităţi regionale dotate cu puteri autonome. Şi în Belgia, anchetele de opinie anunţă înfrângerea socialiştilor care pierd din electorat; de asemenea, în Austria. Concluzie: basculerea Europei în social-democraţie este o iluzie optică. Peste tot, partidul majoritar este cel al nemulţumiţilor.

Aşa că, domnilor oameni politici, domnilor ziarişti, să intrăm în fondul lucrurilor şi să evităm clişeele facile care deformează realitatea şi dezinformează opinia publică. În loc să ne obosim să facem statistici speţioase, mai bine să găsim soluţii de a da prilej de satisfacţie membrilor partidului pomenit mai sus.

Respectuos al democraţiei şi al necesităţii alternanţei, atrag totuşi atenţia alegătorului român că a apărut o inversiune în valorile politice. Dreapta reprezintă progresul şi stânga, stagnarea. Cum ştim bine că alegătorul are tendinţa să voteze statu-quo-ul de frică de mai rău, ne găsim în regretabila situaţie în care electorul român poate alege indiferent ce guvern social-democrat, dând majoritatea coaliţiei actuale sau coaliţiei viitoare. Fără să-şi dea seama, cetăţeanul român alege tot pe cei rezultaţi din partidul unic. *Eiusdem farinae*[1]. Dacă cineva contestă, dovedesc fără efort adevărul celor pe care le afirm.

Dacă sensibilităţile de dreapta se vor uni, mai este o şansă. Dacă însă vor mai tergiversa, ezita, negocia, reflecta încă multă vreme, singura noastră soluţie, catastrofală bineînţeles, va fi o dezvoltare de divizia a 2-a, în care va conduce Turcia, cu prezenţa în clasament a fostelor posesiuni ale Imperiului Otoman (Albania, Bulgaria, Serbia, Muntenegru, Macedonia, Armenia, Azerbaidjanul, Georgia ...). Bravo! Alecsandri, Bălcescu, Kogălniceanu, Goleştii, C.A. Rosetti, Brătienii, Generalul Manu şi ceilalţi se vor întoarce în groapă. Ne întoarcem înainte de 1859! Din păcate, oamenii noştri politici nu se ridică nici la glezna glorioşilor lor înaintaşi.

Şerban Manu
Paris, 20 decembrie

[1] Expresie latină peiorativă. Traducere exactă: „din aceeaşi făină". Adică: „la fel, acelaşi lucru".

ATENȚIONARE

De ce se scriu articole în ziare? Unii scriu pentru bani – aceasta formează sursa lor de existență. Alții scriu pentru glorie și destul de mulți pentru amândouă. Iar noi, aceștia – să zicem așa – „voluntarii", care nu primim bani și nici onoruri, scriem pentru că avem ce spune și ne bucurăm când ne vedem numele prin diversele publicații și un prieten îți spune: „Ți-am citit articolul din ziar și mi-a plăcut". De aceea trebuie să fim foarte exigenți cu ceea ce scriem și, în special, când intrăm în domenii de date istorice și evenimente pe care unii le-au trăit, iar alții le-au citit în cărți.

Mă refer acum la articolul dlui Cristian Petru Bălan intitulat „Contribuția Francmasoneriei la formarea statului Român". Este de admirat ce bine cunoaște autorul datele și oamenii de acum peste o sută de ani din Principatele românești Moldova și Muntenia, care au aparținut Francmasoneriei, cunoscând până și denumirea fiecărei loji masonice. Ne mirăm însă că la capitolul „Istoria României" dl profesor rămâne corijent pentru că spune următorul neadevăr istoric, astfel: „Chiar dacă, după 23 August 1944, masoneria română, lovită un timp de Mișcarea legionară… "

Răspund: la 23 August 1944, mii de legionari zăceau în închisori de aproape patru ani și au mai stat încă mulți ani. Cine era la putere după 23 August 1944? Comuniștii, dar de ei nu spune nimic dl Bălan. De altfel, nu spune nimic dacă Karl Marx, părintele comunismului, a fost și el mason, sau Friedrich Engels, sau Lenin. Dacă Revoluția din 1848 a fost, cum spune autorul, de sorginte masonică, nu se spune că și Revoluția franceză din 1789 ar fi fost tot masonică și se tace și asupra celei din 1917 din Rusia. Oare care au fost relațiile Masoneriei cu Comunismul? Dar poți fi mason și în același timp și creștin?

Incontestabil Masoneria are mari și multe realizări, din care eu cunosc Spitalul Masonic din Chicago. Dar îmi pun întrebarea: dacă are atâtea calități, pe care autorul le citează, de ce este secretă, de ce nu este în văzul lumii, de ce caută numai personalități marcante, de ce are jurăminte și pedepse pentru cei ce le dezvăluie secretele?

Este foarte adevărat că masoneria a ajutat realizarea Unirii Principatelor Moldova și Muntenia și că oameni de valoare au făcut parte din ea. Dar nu pot să nu mă întreb de ce oare un membru citat – și nu un oarecare – pe nume Nicolae Bălcescu a fost lăsat să moară în mizerie la Palermo, să fie înmormântat în cimitirul săracilor și să nu i se cunoască mormântul acestui mare patriot român. Cum de l-au putut uita ceilalți masoni cu care a luptat la Revoluție, ca Ion Heliade Rădulescu și alții? Dacă era mason Alexandru Ioan Cuza, de ce a fost dat jos de altă lojă masonică și aruncat afară din țară după ce făcuse primii pași în ridicarea României spre civilizație și cultură? Nu trebuie uitate cuvintele altui mare patriot și bărbat de stat român, Mihail Kogălniceanu, care a spus despre domnitorul Alexandru Ioan Cuza: „Pe Cuza nu l-au doborât micile și inerentele lui greșeli, ci marile lui realizări: împroprietărirea țăranilor, secularizarea averilor mănăstirești, deschiderea de școli și primele facultăți etc.

Ar mai fi de spus ceva: mai întâi, cuvintele „mason" și „masonerie" provin din limba franceză (*maçon*). „Francmasoneria" a fost introdusă în limba engleză împreună cu celelalte zece mii de cuvinte franțuzești aduse de normanzi când au cucerit Anglia în 1066.

În al doilea rând, se pare că istoria masoneriei începe prin secolul al XIV-lea, în Franța, sub domnia lui Filip cel Frumos, care a distrus Ordinul Templierilor, luându-i toate bogățiile, iar pe conducători i-a ars pe rug. Atunci, Jacques de Molay, marele maestru al Ordinului Cavalerilor Templieri, a strigat din flăcări: „Regi ai Franței, să fiți blestemați până la a treisprezecea generație". Așa se face că la Revoluția franceză, când a fost ghilotinat regele Ludovic al XVI-lea, a apărut din mulțime un călugăr care și-a băgat mâinile în sângele regelui și, aruncând sânge peste oameni, a spus: „Te botez, popor francez, în numele lui Jacques!". S-a spus că aceasta a fost răzbunarea lui Jacques de Molay. Cât este adevăr și cât legendă nu se știe, dar un miez de real trebuie să existe.

Ar mai fi de spus că fiecare epocă din istorie a avut, pe lângă un specific în obiceiuri și în îmbrăcăminte, mai ales ceva deosebit, care, de cele mai multe ori, nu este scris nicăieri și astfel se pierde. De exemplu, regele Filip cel Frumos a dorit averile Templierilor, dar cel mai mult a dorit să fie conducătorul lor și, pentru că nu a fost primit, a distrus Ordinul și a omorât toți conducătorii. La fel, în România, regele Carol al II-lea a dorit să fie conducătorul Mișcării Legionare și, nefiind primit, a omorât pe toți conducătorii ei și a desființat-o. Asemănare: 1314 în Franța, 1938 în România.

De asemenea, lovitura de stat (așa zisa „rebeliune legionară") a lui Antonescu din 1941, care s-a soldat cu scoaterea în afara legii a Mișcării Legionare.

Jean Bukiu
Chicago, 12 oct. 1998

MODELE ȘI DESTIN

Pe drumul realizării destinului său creatural, în făurirea propriei sale istorii, conștient sau nu, omul se supune legii generale a progresului care este legea imitației, cum o numește psihologul francez Gabriel Tarde, teorie reluată și dezvoltată în cultura noastră de Eugen Lovinescu.

„Imitarea", influența unor „modele" asupra propriei noastre personalități, constituie un proces natural, ineluctabil. Ea nu trebuie înțeleasă ca un act „mimetic", ca un act de copiere mecanică a „modelelor", ci ca un act de „asimilare", de preluare a ceea ce este bun și ajută devenirii noastre spiritual-morale.

Plecând de la afirmația lui Eugen Lovinescu că „imitația e cel mai obișnuit fel de a fi original", aceasta înseamnă că în procesul formării de sine nu poți fi „tu" până nu ești „altul". Devii „tu" imitându-i pe alții, asimilând ce fac și ce au creat alții înaintea ta. Devii „tu" alegându-ți „modelele" care să te influențeze și să te vegheze de-a lungul devenirii, desăvârșirii tale. Pe măsură ce devii „tu", în aceeași măsură te desprinzi de „modele", destinele fiind strict personale, graduale după talanții pe care ni i-a dat Domnul și i-am valorificat, dar niciodată identice cu „modelele".

Modelul nostru paideic absolut în făurirea propriului nostru destin, în actul „îndumnezeirii"noastre, este Hristos – Fiul lui Dumnezeu, care, așa cum spune Sf. Vasile cel Mare, „s-a făcut om pentru ca noi, oamenii, să devenim dumnezei" după har, prin participare la natura divină, și nu prin identificare cu Dumnezeu. „Îndumnezeirea" este depășirea firii umane, demnitatea la care ajunge „chipul" omului, este capătul firului, înălțimea la care este chemat omul. Ideea „îndumnezeirii" o aflăm mai întâi la Sf. Ap. Petru: „părtași ai firii dumnezeiești" [II, 1, 4]; ea a fost apoi reluată și dezvoltată de Sfinții Părinți, devenind dogma centrală a Ortodoxiei.

Viața creștină este hristocentrică, e viața în Iisus care, autodefinindu-Se, spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața"[Ioan, 14, 6].

Hristos este Calea – modelul care, urmat, duce la Adevăr. El este Adevărul, pentru că, imitându-l pe Hristos-Omul, ajungem la izvorul vieții dumnezeiești. Hristos este Viața, pentru că El este chiar Cel Care a creat-o.

Modelele de urmat sunt Sfinții care, prin viața lor și jertfa lor, s-au învrednicit de cununa îndumnezeirii prin eroica lor imitație a lui Hristos – Cel istoric și prin împărtășirea cu El – Cel euharistic.

Sfinte modele pentru noi sunt și vor rămâne de-a pururea Martirii pentru Hristos și Neamul nostru Românesc. Actul martiric este un act de iubire față de Dumnezeu și de oameni, dus până la jertfirea de sine. Atitudinea martirilor în fața călăilor este de o exemplaritate suprafirească. În timp ce în arenă, romanii strigau „Christiani ad leones" – creștinii la lei, aceștia, cu imaginea lui Hristos în suflet, pășeau liniștiți și, ajungând în fața lojii imperiale, animați de un profund respect față de autoritatea statală supremă și totodată de o dragoste creștină față de călăul lor, care era însuși împăratul, clamau: „Ave, Caesar, imperator! Morituri te salutant" – Slavă, Cezar, împărate! Cei ce merg la moarte îți urează sănătate. Sfântul Constantin cel Mare, prin edictul de la Milan [313], după trei sute de ani de prigoană împotriva creștinilor, a oprit masacrul, declarând Creștinismul „religio licita" – religie permisă.

Lucifer, balaurul apocaliptic, a ridicat noi armate satanice împotriva lui Hristos și a creștinilor de-a lungul istoriei, culminând cu cea mai monstruoasă oaste a lui Anticrist – comuniștii, care, prin torturi inimaginabile, au îngroșat filele Martirologiului creștin. Pretutindeni unde fiara roșie și-a întins blestematele ei labe au murit împușcați, strangulați, siliți să-și mănânce propriile fecale milioane și milioane de creștini care au primit moartea pentru credința lor în Hristos și n-au abjurat!

În Sfânta Carte a Neamului Românesc, deschisă de Domnul în Cerurile Sale, numeroase sunt paginile în care stau scrise cu slove mari de sânge numele multor și multor martiri care au sfințit cu sângele lor pământul sacru al Patriei noastre.

Din „norul de martiri" consemnați de istorie pe pământ românesc, îl amintim pe marele nostru martir și domn creștin Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi, decapitați de turci pentru că nu L-au tăgăduit pe Hristos trecând la islamism, la 15 august 1714 – ziua Adormirii Maicii Domnului, zi de praznic împărătesc, parcă anume aleasă de Hristos-Domnul pentru trecerea mărturisitorilor Săi la Dreapta Sa în Împărăția Cerurilor. Moartea lui Brâncoveanu este grandioasă, fără egal în istoria medievală a Neamului și sfintei noastre Biserici. Să asiste, rugându-se în sine, fără a-L renega pe Cel ce i-a dat viață, pe Hristos, când sub ochii săi înșângerați de durere, călăul a ridicat de patru ori barda ucigașă, decapitându-i cele patru vlăstare crescute din trupul și sângele său și apoi, cu aceeași tărie sufletească, făcându-și Sfânta Cruce, să-și plece senin capul sub unealta blestemată a turcului, este peste puterile omenești normale, este o putere suprafirească, pe care Dumnezeu a dat-o din vecie Aleșilor Săi [Rom. 1, 28-29].

Martirologiul Neamului Românesc adaugă noi și noi file, înroșindu-se în mod tragic, odată cu apariția și instalarea în dreapta noastră, la răsărit, a imperiului satanic sovietic.

Drama României Mari a început după întregirea sa. O generație nouă, cum n-a mai fost alta, sub oblăduirea Arhanghelului Mihail, s-a ridicat hotărâtă în toiul unei confruntări dramatice în care se angajase întreaga lume: lupta dintre Lumină și întuneric, dintre Credință și necredință, dintre Hristos și anticrist, dintre Creștinism și comunism.

Creștinismul, aducându-L pe Dumnezeu în sufletul oamenilor, a creat sfinți; comunismul, negându-l pe Dumnezeu, a generat monștri de o ferocitate inimaginabilă.

Poporul nostru drept credincios a ales de la început calea înaintașilor săi, mărturisind credința în Hristos-Domnul și Mântuitorul nostru. Ciuma roșie, susținută de Bestia de la răsărit, și-a întins tentaculele până în Spania, declanșând cel mai monstruos război civil, în care s-au înfruntat două armate: armata lui Hristos și hoarda lui Lucifer, cel din veci alungat de Dumnezeu de la fața Sa. A fost un război al Crucii împotriva adversarilor Crucii.

Renumitul diplomat și scriitor francez Paul Claudel, subliniind atrocitățile și psihologia bestială a comuniștilor iberici, într-o impresionantă poemă – prefață la volumul „Prigoana religioasă în Spania", are următoarele rânduri: „11 episcopi, 16 mii de preoți, măcelăriți, dar nici o lepădare de Hristos! Trebuia făcut loc liber pentru Marx și toate bibliile imbecilității și urii. Omoară, tovarășe! Distruge și îmbată-te! Fă dragoste, căci aceasta-i solidaritatea umană! Aduceți gazul! Să-L ardem pe Dumnezeu!". Și-n diabolica lor dementă au încercat să-L ardă. Legiunea „Arhanghelului Mihail", organizația tineretului român, care a tras de la înființarea ei spada duhului creștin împotriva diavolului roșu, n-a putut să rămână indiferentă. Și n-a rămas! Șapte legionari români din elita Mișcării: Ion Moța, unul din fondatorii Mișcării Legionare, inginerul Gheorghe Clime, prințul Alexandru Cantacuzino, dr. Vasile Marin, Nicolae Totu și preotul ortodox Ion Dumitrescu, îmbrăcat în sfintele odăjdii ale Bisericii Ortodoxe, merg cu crucea în frunte, să moară pentru Hristos-Domnul, întru apărarea Bisericii Catolice, culcată la pământ de fiara comunistă. „Șapte tineri, floarea și mândria generației noastre, merg să lupte pentru Hristos, la mii de kilometri de pământul țării. Niciodată Neamul nostru n-a luptat atât de departe de țara sa" – scria Căpitanul într-o circulară adresată șefilor de județe, la 8 ianuarie 1937, pentru a fi citită tuturor legionarilor. „Niciodată – scria Moța, intuindu-și moartea, în *Testamentul* său – de când a coborât Mântuitorul printre noi, nu s-a ridicat o parte a omenirii cu atâta ură și pornire pentru a dărâma așezarea și rânduiala creștină a lumii, iar alta pentru a le apăra […]. Dacă noi nu ne vom trezi și nu vom porni împotriva oștilor diavolului, prăbușirea va veni […]. Se trage cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Se clatină așezarea creștină a lumii. Putem să rămânem noi indiferenți?" Și au plecat cei „șapte tineri", mânați de cel mai înalt spirit de jertfă, să moară apărând „așezarea creștină a lumii", dar aleșii lui Dumnezeu pe altarul credinței străbune au fost doar Moța și Marin, sfârtecați de schijele unui obuz afurisit tras de oștile lui Anticrist: „Eu așa am înțeles datoria vieții mele: L-am iubit pe Hristos și am mers fericit la moarte pentru El", scria, cu liniștea și bucuria unui cruciat al lui Hristos, Moța în același *Testament*. Din acest spirit de

(cont. pag. 10)

Arta supravieţuirii de Lelia Trocan

Recent a apărut la editura Omniscop din Craiova volumul de memorii *Arta supravieţuirii* al doamnei profesor universitar Lelia Trocan.

Martor, dar şi victimă a unuia dintre fenomenele cele mai monstruase din istoria României, comunismul, autoarea prezintă în volumul său de memorii destinul unei familii româneşti care a suferit datorită refuzului peremptoriu de a pactiza cu forţele Diavolului, ce voiau satanizarea ţării.

„Tăria cărţii de faţă [...] – spune Mihai Creacgă, în prefaţa volumului – vine [...] din trupul, carnea, oasele şi sângele suferinţei reale, probate şi nemeritate – pe care nu putem, nu avem voie s-o ignorăm".

Volumul dedicat lui Nae Trocan, unul dintre martirii rezistenţei armate româneşti, dispărut în mod misterios la vârsta de 30 de ani, prezintă într-o formă estetică, rafinată, suferinţa familiei Trocan, care este suferinţa unei părţi din trupul României.

Cartea se deschide cu o imagine panoramică, dar tragică a Bărăganului, locul de deportare a familiei Trocan.

„Bărăganul are domiciliul obligatoriu în mine. Evadează frecvent şi dureros. Adesea, bârlogul lui mă sfârtecă, mă arde pe neaşteptate, pe nepregătite, ca în grădina lui Servien".

Amintirile tragice ale familiei Trocan sunt rememorate de la vârsta fragedă a copilăriei.

Referitor la membrii familiei, autoarea ne spune că era vorba de o familie numeroasă cu 5 copii: Alexandra (Sanda), mama autoarei, Doru (Dorel), Nicolae (Nae), Gheorghe (Gogu), Maria (Mirela).

De altfel, trebuie spus că bunicul autoarei, Mihai Trocan, „descindea din căpitanul T., acel vajnic luptător pentru neatârnarea gliei".

Calvarul familiei Trocan începe din cauza intonării la sărbători a cântecelor „Trăiască Regele" şi „Deşteaptă-te române!".

În urma instalării comunismului, Nae Trocan, fost ofiţer al Flotilei I Aerostaţie de paraşutişti Pantelimon, împreună cu un văr se retrag înarmaţi în pădurile din nordul jud. Mehedinţi, formând un punct de rezistenţă. Sunt ajutaţi mult de localnicii din zonă. Reuşeşte să dea mult de furcă autorităţilor comuniste, care vor pune un premiu de 100.000 de lei pe capul lui (era anul 1952) în vederea prinderii sale.

Volumul este întrerupt, pe alocuri, de unele deplasări în timp; de altfel, tehnica acestui volum de memorii este schimbarea de planuri narative, inocularea în cadrul nucleului germinativ a unor secvenţe epice colaterale.

Această tehnică de recuperare a trecutului prin trecut se dovedeşte reuşită, în sensul în care elementul şocant al acestui volum este diluat ca intensitate pentru a potenţa valoarea tragicului.

Se resimte formaţia intelectuală a doamnei Lelia Trocan, formaţie de literat (în prezent profesor universitar de literatură franceză din cadrul Universităţii Craiova), care îi permite mânuirea cu abilitate a limbajului poetic şi a tropilor estetici.

Copilăria autoarei n-a constituit-o ludicul, ci tragicul, secvenţe când singura distracţie era munca pe câmpul de bumbac.

„Norma diurnă era de zece kg indiferent de vârstă sau de sex. Sacii se umpleau repede, se balonau precum burţile flămânde, dar kilogramele se adunau greu şi se plăteau din greu.

Din bipezi dimineaţa, culegătorii deveneau, spre seară, patrupezi. Câmpurile cu bumbac aveau un magnetism aparte" (p. 34).

Urmează scrisorile adresate de mătuşa autoarei Ministerului de Interne, Procuraturii şi Ministerului Justiţiei în vederea aflării adevărului despre Nae Trocan.

„Din familia T., ne spune autoarea, au mai rămas doar Maria, sora cea mică a lui Nae, şi o nepoată, acum profesor universitar la Craiova".

Impresionante sunt scenele când autoarea, la vârstă fragedă, se deplasase la închisoarea din Craiova cu un pachet pentru mama sa, întemniţată în cutiile de reeducare a spiritului creştin românesc.

Atmosfera grotescă, sinistră a Bărăganului este pictată în culori demenţiale, unde tragicul suferinţei atinge cote maxime. O atmosferă lugubră, dominată de victimele unui sistem de opresiune a cărui ţintă era exterminarea a tot ceea ce mai era creştin şi naţional în specificul românesc, a tot ceea ce mai putea reprezenta un pericol pentru sistemul comunist.

O scenă la fel de cutremurătoare este aceea când, având loc o percheziţie la domiciliul din Severin, în vederea găsirii lui Nae Trocan, forţele de securitate se întrec pur şi simplu pe ele însele, bătând o femeie bătrână, bunica autoarei, şi aruncând pe fereastră un copil de câţiva ani.

Doar Dumnezeu a fost cel care a vindecat acest copil şi i-a dat puterea să scrie o asemenea carte.

O secvenţă importantă a volumului este răpirea fiului autoarei.

Autorităţile comuniste de după 1989, proaspăt reinstalate pe sângele martirilor care strigau în 16-22 decembrie „Jos comunismul", pun la cale o serie de atrocităţi.

Răpirea fiului autoarei se înscrie în aceeaşi practică a unui sistem comunist ilegal şi ilegitim.

Tehnica răpirii semăna foarte bine cu ceea ce se întâmplase „în golul istoric" (per. 1945-1989), când fiul autoarei e răpit realmente, în drumul său spre şcoală şi i se simulează un furt din partea securităţii, camuflată în SRI.

Se pare că Adevărul este încă departe, deoarece comuniştii de ieri, azi „democraţi", încearcă să trâmbiţeze linia democraţiei.

Episodul răpirii se înscrie unui calvar la scară naţională a ceea ce a însemnat şi mai înseamnă, din păcate, comunismul.

Suferinţa îngrozitoare a familiei Trocan se continuă cu secvenţa încercării de exmatriculare din cadrul Universităţii Bucureşti, unde autoarei i se cere să dea explicaţii privitoare la familia sa.

Cu toate că nu a fost exmatriculată, autoarea nu a mai primit vreodată repartiţie în cadrul Universităţii Bucureşti.

Volumul se încheie cu o imagine tragică din timpul cutremurului din 4 martie 1977, când parcă stihialul se armoniza cu tragedia unei Românii bolşevizate.

„Prăpădul era de neînchipuit. Cifra dispăruţilor creştea pe zi ce trecea... Şi cu ea, disperarea.

Un cutremur violent zguduise România. Aidoma comunismului. Şi nu era ultimul. Gustul amar gălbejise feţele şi schimonosise viaţa..., dar mâine nu va mai fi ca ieri".

Arta supravieţuirii se constituie ca un document important ce se adaugă mărturiilor „unui neam care a trebuit să îndure teroarea istoriei", destinul tragic al unui sistem malefic, care voia substituirea divinului prin material, a spiritului prin materie, a transcendenţei prin imanenţă.

Cum grecii antici încercau să-şi modeleze durerea prin artă, românii creştini şi-au transformat suferinţa în mântuire, văzând de altfel în .ea reiterarea traseului cristic.

Constantin Mihai

(cont. pag. 9)

„cruciat" s-a născut fenomenul Moţa, pe care nici o conspiraţie duşmană din lume şi nici trecerea anilor nu-l pot învălui în uitare, ridicând, dimpotrivă, imaginea lui Moţa la înălţimea sublimă a „nebunilor pentru Hristos", genial schiţată de Rainer Maria Rilke în următoarele versuri ale *Ceaslovului* său:

„Stinge-mi, Doamne, lumina ochilor: Te pot vedea.
Acoperă-mi urechile: Te-aud uşor.
Fără picioare: către Tine voi alerga.
Şi fără gură: Te voi implora.
Frânge-mi în două braţele, la fel,
Te va cuprinde inima-mi la loc!
Opreşte-mi inima: va bate creierul;
Iar de-mi vei azvârli în creier foc,
Pe sânge Te voi duce mai departe!"

Şi „pe sânge" L-au dus mai departe de acum şi până-n veci, „cei doi nebuni pentru Hristos", Moţa şi Marin.

Moţa şi Marin au căzut jertfă în această confruntare ca apărători ai Crucii pe pământul Spaniei, la Majadahonda, lângă Madrid, la 13 ianuarie 1937. Pământul Apusului Catolic poartă de acum într-însul aluatul de sânge românesc al acestor martiri ortodocşi. Ce pildă luminoasă de ecumenism! Jertfa lor inundă cu lumină şi sfinţeşte în faţa lui Dumnezeu – prin măreţia ei – tot veacul al XX-lea, purtând de-a pururi biruinţa luminii lui Hristos, pe care întunericul n-o va birui în vecii vecilor.

Cutremurat de această sfântă jertfă, Nicolae Iorga, sub titlul *Doi băieţi viteji – Moţa şi Marin*, scria în gazeta sa „Neamul Românesc" din 19 ianuarie 1937: „Luptând pentru credinţa lor creştină şi pentru cinstea poporului lor, pentru ceea ce este etern, scump şi curat în latinitatea nebolşevizată, doi tineri Români, Moţa şi Marin, au căzut înaintea Madridului apărat de Roşii. Încălziţi de o idee căreia i se închinaseră întregi, ei şi-au zis că e preferabil să meargă acolo unde omul stă în fiecare clipă în faţa morţii pentru ce crede el că e sfânt şi mare. Şi au căzut. Şi, dacă vreodată vom vedea Spania cum a fost, cum trebuie să fie, se va putea spune la noi, cu înduioşată mândrie, că pentru aceasta au curs câteva picături de sânge scump al tineretului nostru".

Iar Părintele dr. Dumitru Stăniloaie, marele apostol contemporan al Sfintei noastre Credinţe Ortodoxe, cu prilejul pomenirii jertfei lui Moţa şi Marin, în ianuarie 1993, plecat în faţa amintirii lor, spunea: „Jertfa acestor doi băieţi viteji are semnificaţia unei ofrande aduse lui Dumnezeu de poporul român, popor înzestrat cu o spiritualitate superioară, care poate servi de model pentru celelalte popoare şi poate ajuta la ridicarea întregii umanităţi pe o treaptă superioară".

Părintele profesor Ioan Negruţiu, de la Mitropolia Banatului, martor şi participant ca fost student teolog la înhumarea celor doi băieţi viteji, într-un dialog cu Protosinghelul Ioanichie Bălan, povesteşte: „Prin faţa binecuvântatelor moaşte depuse în Biserica Sf. Ilie-Gorgani din Bucureşti, s-au perindat zile şi nopţi în şir, fără întrerupere, nesfârşite grupuri de pelerini veniţi de pretutindeni, într-un pios omagiu. În ziua înhumării, funeraliile au întrecut orice imaginaţie. Convoiul nesfârşit de oameni, un adevărat fluviu de fiinţe omeneşti întins de la Biserica Gorgani până la Bucureştii Noi, la Casa Verde, s-a pus în mişcare în acordurile grave ale corului de bărbaţi, acompaniat de sunetele clopotelor Capitalei, sub privirile ochilor înlăcrimaţi ai altor mii de creştini aflaţi pe trotuare şi pe la ferestrele caselor într-o ordine şi tăcere impresionantă care te îndeamnă la rugăciune şi meditaţie. Mi-a rămas neştearsă în minte, până azi, faţa scăldată în lacrimi a marelui actor Constantin Tănase.

Însoţind convoiul în tăcere îmi veneau în minte frânturi din *Testamentul lui Moţa*: «Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos şi nu puteam sta nepăsător... Acesta a fost sensul vieţii mele. Acesta este esenţialul». Aveam în suflet intuiţia vie a puterii teandrice a martirului creştin".

Sicriele celor doi „atleţi ai lui Hristos" au fost înhumate sub un splendid baldachin sculptat cu Crucea lui Hristos deasupra. „Dar, peste 70 de zile, – continuă Părintele Negruţiu –, în zorii unei dimineţi, pe la vremea mânecării, trezind din somn întreaga Capitală printr-un trăznet înfricoşător căzut ca din senin peste mausoleul mucenicilor Săi, Domnul Hristos, Cel cu obrazul rănit de gloanţele anticriştilor, a dat semn dumnezeiesc de primire a jertfei mărturisitorilor Lui, mistuindu-l întocmai ca pe rugul Sfântului Ilie, lăsând doar Crucea sprijinită pe trei lemne ca să vegheze de sus, spre semn de mărturie celor necredincioşi şi păgânilor"[*Convorbiri duhovniceşti*, ed. a II-a, Huşi, 1990, p. 222]. Minunea se întâmplase. Dacă Biserica noastră a ezitat şi stă la îndoială încă, Hristos – Cel cu faţa însângerată de gloanţele hoardelor satanice – în ziua de 18 iunie 1937, prin focul Său ceresc, I-a trecut de-a dreapta Sa în ceata Sfinţilor Săi – modele de-a pururi vii pentru tineretul şi întregul nostru Neam Românesc!

*

Azi, când lupta se dă între Bine şi Rău, între Credinţă şi necredinţă, când Satan s-a întrupat luând chip omenesc, pătrunzând în instituţiile cele mai înalte ale Statului, pervertind conştiinţele, răsturnând ierarhia valorilor, chipul lui Dumnezeu din om anulându-l prin depersonalizare, prin transformarea omului într-un număr statistic, de turmă mânată cu biciul din urmă de omul satanic, – destinul nostru devine o luptă până la jertfa de sine pentru Adevărul absolut şi salvator al lui Hristos-Domnul, care a primit moartea pe Cruce pentru ca noi, urmându-I pilda, să devenim DUMNEZEI DUPĂ HAR.

DUMNEZEU FIE-NE ÎN AJUTOR !

Amin.

Prof. C. Z. Buştinc

La comemorarea a 62 de ani de la moartea cruciaților veacului nostru

În veacul nostru în care Satana, cu aurul ocultei și cu o seamă de posedați, a presărat planeta cu sute de milioane de victime, s-au găsit eroi de legendă care, asemenea lui Făt-Frumos, s-au luat la trântă cu balaurul apocaliptic.

După întunecatul an 1917, când bolșevismul a fost nu numai lăsat să-și facă de cap, ci și încurajat și subvenționat cu mii de miliarde de dolari de Occidentul pretins creștin, iar opoziția pravoslavnicei Rusii a fost sacrificată cu sălbăticie, revoluția comunistă din Spania reeditează în țara lui Cervantes, a lui Lope de Vega și a lui El Greco, începând cu anul 1936, aceea și paletă de cruzimi, aparținând arsenalului marxist ateist. Unsprezece episcopi și șaisprezece mii de preoți au fost măcelăriți fără să se consemneze vreun act de lepădare; moaștele sfinților din catedrale și mănăstiri au fost legate de cozile cailor și târâte, batjocoritor, pe străzi; călugărițe au fost asasinate făcând să explodeze câte un cartuș de dinamită în sexul lor; sute de biserici și mănăstiri au fost incendiate sau dărâmate peste credincioșii care și-au găsit refugiul în ele.

Acești cavaleri ai întunericului au fost însă admirați și încurajați de complicitatea unor oameni de cultură occidentali. Să nu fi știut toate acestea nișe personalități ca Albert Einstein, Romain Rolland, Ilya Ehrenburg, diplomația engleză și cea franceză sau Nicolae Titulescu, care a știut să felicite călduros pe Valter Roman, comandantul regimentului de artilerie, pentru victoria de la Guadalahara împotriva rebelilor franchiști?(!).

Au știut, dar au fost de rea credință. Erau în slujba forțelor oculte, care voiau o Spanie bolșevizată ca să prindă Europa ca într-o menghină, respectiv între Uniunea Sovietică, la răsărit, și tânăra republică bolșevică spaniolă, la apus.

Era un moment crucial, așa cum spune, cu multă convingere, Ionel Moța: „Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos, se clătina așezarea creștină a lumii".

După asasinarea de către comuniști a lui Calvo Sotelo, conducătorul partidului monarhist, la 13 iulie 1936, se dezlănțuie riposta spaniolilor cu suflet curat, terorizați până atunci de republicanii roșii. Câteva zile mai târziu, în 17 iulie, *trupele din Marocul spaniol*, de sub comanda generalului Franco, se angajează în această luptă pe viață și pe moarte.

Ca ripostă împotriva forțelor naționaliste de sub comanda lui Franco, comuniștii declanșează revoluția pe tot teritoriul pe care-l aveau sub control și comit monstruoasele crime de care am amintit și multe altele.

În scurt timp războiul civil din Spania se internaționalizează. Uniunea Sovietică acordă ajutor masiv roșilor, cu oameni și armament. Franța, Anglia și Statele Unite au adoptat o atitudine de neintervenție, dar au permis cetățenilor lor cu vederi de stânga să formeze brigăzi internaționale și să se încadreze în armata comunistă. Și în România, care imita cu fidelitate pe occidentalii de stânga, s-au constituit din rândul membrilor partidului comunist unități de ajutor în care au intrat mulți neromâni, cum a fost și Ernest Neulander care va adopta acum numele de Valter Roman. Regimentul de voluntari se numea „Ana Pauker", în cadrul căruia funcționa o baterie de artilerie „Gheroghe Gheorghiu-Dej". S-a organizat sub acela și patronaj și „Ajutorul Roșu".

Statele cu vederi de dreapta, Germania și Italia, nu puteau admite transformarea Spaniei într-un bastion comunist și au acordat sprijin, pe față, forțelor naționaliste, contracarând astfel intervenția cointeresată a URSS-ului.

Pentru a marca solidaritatea cu Spania creștină, șapte comandanți legionari, la sugestia lui Ionel Moța, au format o unitate de voluntari. Doi dintre ei, Ion I. Moța și Vasile Marin, și-au dat viața pentru Christos, îmbrățișând pământul Spaniei catolice pentru veșnicie.

Ei au fost luptători pentru dreptate în țara noastră, de o aleasă cultură și cu o putere de sacrificiu pe care și-au dovedit-o în atâtea rânduri. Ei n-au plecat în Spania din spirit de aventură și nici la îndemnul cuiva. Dragostea lor pentru biruința Crucii i-a îndemnat să se desprindă de toate bucuriile lumii, și n-au fost puține. Amândoi au fost oameni de aleasă cultură, adevărate piscuri ale generației lor.

Moța avea în spate două generații de preoți luminați, și după mamă, și după tată, călițI în lupta seculară de salvare a românismului din Transilvania. Născut în Orăștie, la 5 iulie 1902, își face studiile primare în orașul natal, unde se adapă și cu seva naționalistă din ziarul „Libertatea", de care va fi legat până la moarte.

Odată cu izbucnirea războiului, familia protopopului Moța este nevoită să se refugieze la București (bătrânul Moța fiind condamnat la moarte de autoritățile ungurești din cauza naționalismului său militant). Astfel, tânărul Moța este nevoit să-și continue studiile liceale la Liceul „Gh. Lazăr" și să le termine la „Sf. Sava". Fiind un elev eminent, pleacă în 1920 cu o bursă la Paris, bursă ce i se retrage nemotivat peste un an. Se întoarce în țară, se înscrie la Facultatea de Drept a Universității din Cluj, pe care, în 1926, o va absolvi ca șef de promoție.

Aici, în mediu studențesc, își începe lupta naționalistă și devine conducătorul studențimii clujene. În 1922 îl cunoaște pe Corneliu Codreanu, conducătorul studențimii din Iași, de care va rămâne legat până la sfârșitul vieții. În 1923 ia ființă „Acțiunea Românească" la Cluj, sub îndrumarea câtorva profesori naționaliști. Împreună cu Iustin Ilieșu scoate la Cluj „Dacia Nouă", ziar de alarmă naționalistă, cum îl caracterizează Nicolae Roșu.

În anul 1923 traduce „Protocoalele Înțelepților Sionului", iar la Congresul mișcării studențești este ales în comitetul conducător. În 1927 este unul dintre întemeietorii „Legiunii Arhanghelului Mihail". În viața sa zbuciumată trăiește toate durerile neamului și suportă toate loviturile nedrepte din partea dușmanilor acestui neam.

La 18 august 1927 se căsătorește cu Iridenta, sora Căpitanului, și are doi copii: Mihai (decedat în 1992) și Gabriele.

În 1932 își ia doctoratul la Grenoble cu strălucita teză „La securité juridique dans la Société des Nations". Suportă rigorile prigoanei din 1933, iar în 1935 preia conducerea ziarului „Libertatea" din Orăștie, de care a fost legat sufletește din fragedă copilărie. Colaborează cu regularitate la „Cuvântul studențesc", „Crai Nou", „România Creștină" și alte publicații de dreapta.

În 1935 este numit „Comandant al Bunei-Vestiri" și este legat de Căpitan printr-o tot mai curată și adâncă frățietate. Pe el îl va înștiința în primul rând de hotărârea sa de a pleca la luptă în Spania.

*

Nici Vasile Marin nu are un profil intelectual și moral mai pușin impresionant. Născut în 29 ianuarie 1904, în cartierul Grivița, din tată oltean și mamă ardeleancă, face școala primară în cartier, iar liceul, început la „Sf. Sava", îl termină la „Gh. Șincai", în 1923. Citește, elev fiind, enorm. Bun cunoscător al limbii franceze, este atras de gânditorii francezi de dreapta, iar din literatura română de marii doctrinari ai naționalismului: N. Bălcescu, M. Eminescu, N. Iorga și N. Paulescu.

Licențiat în Drept (1927), își ia doctoratul în 1932, în București, cu teza „Fascismul", care rămâne și azi o lucrare fundamentală de analiză obiectivă a doctrinei respective.

Își începe o strălucită carieră de avocat. Este secretar al lui Ion Lugojanu, membru marcant al Partidului Național-Țărănesc, și apoi șef de cabinet al acestuia, când el devine Secretar de Stat.

Deziluzionat de culisele activității politice, își dă demisia din postul de șef de cabinet, scârbit profund de politicianism.

Se înscrie în Legiune în 1932, dăriundu-i-se cu trup și suflet.

Devine colaborator la „Axa", „Cuvântul" lui Nae Ionescu, „Cuvântul studențesc", „Glasul Strămoșesc", „Revista mea" sau „Vestitorii", foaie scoasă de el și interzisă de cenzură după patru numere.

Ca avocat, pledează în numeroase procese legionare, ajungând să i se spună „avocatul Legiunii". În vara anului 1933 pledează cu mult succes în procesele de la Arad, Rădăuți, Caransebeș, Alba-Iulia și Pitești, pentru faimoasa „Echipă a morții", demonstrând până la evidență că era o echipă de sacrificiu, hotărâtă să reziste non-violent până la moarte, și nu o echipă de ucigași.

În februarie 1933 se căsătorește cu o tânără doctoriță, Ana Maria Ropală, care azi trăiește în Elveția, credincioasă idealurilor tinereții și memoriei iubitului său soț. Sub comuniști a avut parte de ani de închisoare.

Îl cunoaște pe Ion Moța în lunile de închisoare de la Jilava, în 1933, și se încheagă o prietenie care nu va fi despărțită nici de moarte.

În 1935 este înălțat la gradul de Comandant Legionar, iar tabăra de la Hotarele-Ilfov, condusă de el, devine o adevărată „Academie Legionară".

În noiembrie 1936, aflând de intenția lui Moța de a lupta în Spania împotriva conspirației comuniste, se roagă de Căpitan să-i îngăduie și participarea sa. Căpitanul se opune motivând lipsa de fonduri. Se împrumută de bani (5000 lei), se prezintă Căpitanului spunând: „Vreau să fiu al șaptelea sicriu".

După ce obține acceptul, îi scrie soției: „N-am făcut actul acesta din disperare sau aventură, ci perfect lucid. Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generației noastre. L-am făcut cu acela drag ca și când ar fi fost vorba de țara mea".

*

Nu, n-a fost un act de aventură, a fost o participare conștientă la lupta împotriva lui Anticrist. Cu convingerea că jertfa lui va fi arma cea mai puternică, „propria sa cenușă", și va atârna decisiv în victoria împotriva hoardelor atee, concentrate pe pământul Spaniei, Moța s-a desprins senin de tot ce lăsa în urmă. Testamentul lui va fi elocvent în această privință:

„[...] Iubiții mei părinți, căutați să vedeți, alături de durerea voastră, toată frumusețea faptei noastre. [...] Nu e o mare binefacere sufletească pentru viața viitoare să fi căzut în apărarea lui Christos? [...] Eu așa am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Christos și am mers fericit la moarte pentru El. De ce să vă chinuiți prea mult, când eu am sufletul mântuit în împărăția lui Dumnezeu?"

De asemenea, la 1 decembrie 1936 scria părinților: „Omul nu s-a născut pentru a trăi numaidecât un număr de ani, ci pentru a se apropia de Dumnezeu prin faptele vieții sale".

Căpitanului îi scrie printre altele: „Mor, Corneliu, cu tot elanul și toată fericirea, pentru Christos și Legiune. Nu cer răsplată, ci doar biruință. Vă rog să aveți inimă pentru copiii mei".

În scrisoarea de pe vaporul „Monte Olivia", în drum spre Spania, scria pentru a înlătura orice intrigă și speculații posibile: „Trebuie să mai adaug spre a înlătura orice prejudecăți greșite, că eu n-am fost trimis de niménea în Spania, ca să i se facă vreo răspundere pentru asta, ci că eu singur am avut, cel dintâi, gândul și dorința de a lua parte la aceste lupte, pentru care am cerut și am primit aprobarea Căpitanului..." și apoi, ca un clarvăzător, scria: „Biruința morală pe care noi o vom câștiga în Spania, ca orice jertfă, va fi mai mare pentru lupta națională decât tot ce am mai putea face în restul vieții noastre".

*

La cererea voluntarilor legionari, ei au fost încadrați ca simpli soldați în „Bandera 6 Tercio" și au luptat cu abnegație, uimindu-i pe spanioli. Moța, în special, a săvârșit adevărate minuni de eroism, consemnate în numeroase documente oficiale sau memorialistice. În dimineața zilei de 13 ianuarie 1937, după remarcabile acțiuni la Las Rosas și El Pradillo, Ion Moța și Vasile Marin cad alături sub focul hoardelor satanice ale Internaționalei comuniste, pe frontul de la Majadahonda. Ei și-au presimțit moartea și nu s-au temut de ea.

*

Din această cutremurătoare jertfă se desprind pentru noi și pentru viitorime învățăminte, printre care și următoarele:

a) Dacă moartea celorlalți luptători din Spania a fost pentru apărarea unor idei, comunism sau fascism, moartea lui Moța–Marin este o ofrandă adusă lui Christos, întru apărarea creștinismului, din partea neamului nostru.

b) Dacă cei ce caută nod în papură au acuzat Mișcarea Legionară de sectarism, că slujesc numai ortodoxismul creștin, jertfa lui Moța–Marin pe pământul Spaniei catolice răstoarnă fără drept de replică această afirmație tendențioasă.

c) Viața nu se justifică prin numărul anilor trăiți. Chiar o sută de ani tereștri reprezintă o infimă secundă din veșnicie. Sufletele, în schimb, sunt veșnice, iar jertfa pentru veșnicia sufletului nu înseamnă moarte, ci pășire în viața eternă.

d) Nu trebuie să ne temem de cei care ne ucid trupurile pe frontul spaniol sau aiurea, ci de cei care atentează la moartea sufletului.

e) Împărăția Cerului, și tineretul trebuie să știe asta, nu se câștigă prin acte de prudență, de eschivă sau de lașitate, ci prin îndrăzneală. „Îndrăzniți, eu am biruit lumea!". Cei doi eroi au înțeles acest imperativ și, pentru credință, adevăr și dreptate, au înfruntat răul și au învins, dobândind veșnicia.

Moța și Marin n-au murit, vor trăi în veci și ne vor asista în lupta pentru dreptatea neamului nostru atât de vitregit de puterile răului.

Aș încheia cu o strofă elogioasă din poezia „Eroi ai creștinătății" de Tiberiu Hențea:

„Mă'nchin în fața jertfei voastre sfinte
Și'ngenunchez pe ruguri mari de jar,
Căci crezul care urcă din morminte
Va fi izvor de viață milenar."

Octavian Tomuță

DREAPTA

Tot mai mulți sunt cei ce-și manifestă îngrijorarea față de evidenta decădere a țării. Cei ce privesc cu spaimă spre puțin promițătoarea perspectivă sunt aproape numai dintre cei de rând, oameni care totdeauna au purtat greutățile: familii, calamități, impozite, trupe de ocupație, sărăcii…

Spre deosebire de granguri, puternicii care au condus țara, aducând-o în actuala stare, oamenii neînsemnați au început să-și manifeste nu doar îngrijorarea și nemulțumirea, ci, într-un fel, chiar și dispretul față de pătura conducătoare. Refuzul de a participa la scrutinul (repetat) pentru alegerea primarului general al capitalei, și asta de către majoritatea populației, este dovada peremptorie a divorțului dintre elita conducătoare și mulțimea condusă.

În timpul celor aproape nouă ani scurși de la răsturnarea ceaușismului și a celor două „democrații" suportate, una mai originală ca cealaltă, declinul țării a devenit un înspăimântător adevăr. S-au perindat guverne, s-au făcut repetate declarații, s-au luat angajamente ferme, s-a răsturnat chiar și puterea, dar, ciudat, nu s-a schimbat nimic. Lupii instalați, după obicei comunist, mai mari peste stână, încă de pe vremea PCR-ului, nu s-au deranjat nici măcar să-și vopsească blana. Neputința conducerii este totală și apatia, întinzându-se, a cuprins marea masă; dezgustul stă să sufoce o țară. A devenit de acum evident că democrația noastră nu este ceea ce se spune prin alte părți că ar fi ea. La noi scrutinul nu scoate la suprafață pe cei capabili să găsească și să aplice soluțiile optime. Sistemul care funcționează e bazat pe scârbă. Așa cum au arătat-o ultimele alegeri de primar, prin refuzul de a participa la prostituția publică, majoritatea e îndepărtată și astfel rămâne locul liber pentru ca o minoritate coruptă și insolentă să meargă bucuroasă la vot ca să-și aleagă pe cei de-o teapă cu ea: hoții, incompetenții, vânduții, nemernicii. Nu definea Stalin, în „Bazele leninismului", dictatura proletariatului ca fiind dictatura minorității asupra majorității?

Toți cei îngrijorați de soarta patriei, cei ce și-au mai păstrat un gram de demnitate și conștiință, toți cei cărora nu le-a devenit indiferent, datorită greții, până și viitorul copiilor lor în țara pe care, cu atâta sudoare și sânge, au zidit-o și păstrat-o strămoșii, cei covârșiți, dar demni, firesc e să caute ceva solid de care să se prindă și să se spijine. Dar ce? Până și politicienii, cei versați în arta compromisului, dar și a întoarcerilor din condei, caută și ei, unii chiar febril, o nouă platformă. Și cum în partea stângă a spectrului politic nu pare să fi rămas ceva nealterat de îndelungata minciună, nimic neviciat de obișnuința duplicității, nu e deci de mirare că și politicienii declarați de stânga par a se orienta către partea cealaltă. Să asistăm la o nouă modă, de dreapta?

Prăbușirea comunismului, pe de o parte, a determinat alunecarea discretă a tuturor formațiunilor politice în sens invers, pentru distanțarea de ideile ce și-au dovedit ascunsa nocivitate, iar pe de alta, intensificarea propagandei pentru păstrarea pe orbită a propriului electorat, respectiv câștigarea de noi poziții, pe cât posibil strategice. E un proces în curs de desfășurare. Recent, la Paris, liderul dreptei, Charles Millon, a organizat pe cei având această orientare în scopul închegării unui puternic partid de dreapta în stare să contracareze încă puternica stângă procomunistă și masonoidă. A și emis, în acest scop, primul slogan:„O Europă în slujba națiunilor!" Și la noi se fac astfel de încercări și nu doar izolate.

Ca să nu rămână repetenți, „și anul acesta", ca să nu apară ca întârziați în ochii Europei, foștii comuniști, actualmente membrii PNL, Rusu, Patriciu, Stoica etc., imediat după ultima „reunificare" liberală, și-au propus să organizeze „un pol de dreapta". Astfel, descendenții „roșiilor" de pe vremea lui Petre Carp, urmașii lui Guță Tătărescu („țucălarul domniței", întâi al Elenei Lupescu, amanta regelui, apoi al Anei Pauker, din însărcinarea căreia a semnat la Paris, în 1947, tratatul de pace prin care se consfințea cedarea definitivă a Basarabiei, Bucovinei și ținutului Herța), partenerii actuali ai octogenarului Quintus, fost ministru iliescian, se vor vedea trecuți și ei într-o viitoare istorie a dreptei românești. Zigu Ornea abia așteaptă să-i așeze alături de Iorga, Goga, Cuza, Codreanu și exterminatorii nicadori și decemviri. Sigur că această companie nu va fi bine primită în cercurile internaționalei oculte, ca nepotrivită pentru niște „democrați", dar ce nu face omul pentru a fi în pas cu moda „când interesele partidului o cer"?

Numai că, la o vreme de cumpănă sau har, în lumea aceasta a politicienilor, agitată, versatilă, pânditoare, înșelătoare, o lume unde, pentru un loc într-un guvern, parlament sau consiliu de administrație, se sacrifică curent sentimente, păreri proprii sau prietenii, în mijlocul acestei faune, unde mișunau tot felul de ființe ciudate, sintetice, trase de sfori nevăzute, în acest spațiu lipsit de jaloane etice, unde cinismul și chiar ferocitatea sunt totdeauna însoțite de zâmbet, în această elită de „aleși", la un moment dat, a apărut un OM. A urmat un moment de stupoare, dar și de cataclism, ceva grandios și feeric asemenea ciocnirii cu un asteroid. Un OM, într-o lume larvară, nu poate fi decât o ființă de pe un alt tărâm, cum un arhanghel coborât nu poate fi decât un trimis al cerului. Dar un Făt-Frumos ajuns printre balauri, ce poate face altceva decât să-i hăcuie?

Din acel moment, istoria politică a României a luat un alt curs. S-a rupt de sine, de obișnuințele înrădăcinate, de necinste, de slugărnicie, de nedreptate. În fața acestei stelare apariții au început să prindă viață, să se reînchege virtuțile străbune; un nou sânge pulsa, o altă perspectivă se deschidea omului și neamului. „Corneliu Codreanu n-a pus problema României imediate, a României moderne și contemporane. Era mult prea puțin… El a pus probleme în termeni ultimi, în totalitatea devenirii naționale. El n-a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiției noastre, ci să introducă absolutul în respirația zilnică a României". Acesta era Omul și în termenii aceștia a vorbit despre el Emil Cioran. A venit în lume și și-a făcut lucrarea. A ridicat oaste, i-a dat învățătura și tăria de sine, căci n-a pornit de la turmă, ci de la individ.. Acestuia i-a dat credința căreia el însuși i-a rămas neclintit până la moarte. Așa, jaloanele politicii au devenit altele.

Un om, ca o sabie, a tăiat în conștiințe o nouă cale.

Celor ce l-au urmat le-a dat pravila austerității pe care a urmat-o, cu strășnicie, el însuși: muncă nu pentru sine, ci pentru folosul de obște, o viață aspră și severă, cu alungarea luxului și a îmbuibării, slujirea Adevărului prin jertfa continuă a smereniei și rugăciunii.

Un OM, călcând politica, a zguduit-o din temelii. A smuls din ea vechea, înrădăcinata parte materialistă, pragmatică, și i-a adăugat în loc ceea ce-i lipsea: dimensiunea transcendentă. De la Corneliu Codreanu încoace, politica este altceva: apropierea cu suferință de Adevăr, o luptă sporită cu fiecare nou sacrificiu de sine, cu fiecare an de temniță executat de cei neclintiți în credință: legionarii. De la el, politica și-a căpătat demnitatea și, prin harul lui Dumnezeu, măreția; chiar dacă duzini de politologi opinează altfel.

Cel ce a fixat ca practică în politică ASCEZA și ca țel final al acesteia ÎNVIEREA NEAMULUI a făcut, prin aceasta, ridicole obișnuitele practici politicianiste, de la „dezbaterile" pe marginea platformelor-program și până la încăierările amicale pentru apucarea ciolanului cu mai multă mădumă.

Azi, în ciuda progresului material, al atâtor bunătăți dăruite de Dumnezeu, lumea este tot mai nefericită, mai suferindă, mai vulnerabilă. Unii rabdă de foame, de frig, de boli, din cauza calamităților și războaielor, iar alții din cauza stresului, a nesiguranței, a dezorientării, plictiselii, fricii, lipsei de orizont și speranță. De ce există în lume atâta nefericire când toate partidele și guvernele declară cu mâna pe inimă că singura lor preocupare este bunăstarea și fericirea omului? Insuportabil de multă mincinună!

Pe fondul acesta sumbru există o mare și luminoasă speranță: trimisul Arhanghelului! Nu stânga sau dreapta, ci de-a dreapta, la picioarele tronului ceresc, trebuie să tindem. Acolo unde Judecătorul îi va aduna pe aleșii Lui, cei care, fiecare după putere, s-au împotrivit atotputerniciei minciunii.

Dreapta este dreptatea!

Constantin Iorgulescu

Eminescu rămâne, totuși, EMINESCU

De la o vreme se duce o campanie de minimalizare a lui Eminescu. Poezia lui n-ar fi atât de valoroasă pe cât se tot spune ºi locul de frunte pe care-l ocupă Eminescu între marii poeți ai Neamului nu i s-ar cuveni. Argumentele cu care încearcă să-l sape, aproape inexistente de anemice ce sunt, alunecând nu numai pe creier ci ºi pe lângă urechi din lipsă de substanță, se dovedesc a fi jalnice ºi neajutorate bâlbâieli.

Se spune, printre altele, că poezia lui Eminescu, romanță pentru mulțeri sentimentale, este gustată în special de masele largi ºi inculte, cărora marea cultură le este inaccesibilă, precum ºi de Basarabeni ºi Bucovineni care, după aproape două secole de înstrăinare ºi împilare etnică, ºi-au făcut din Eminescu ºi ªtefan cel Mare stâlpi de rezistență. Pentru un ins cultivat, uns cu toate rafinamentele modernismului, conexat, eventual, ºi la spiritul de avangardă care încă îºi mai flutură aripile ºi îºi unduieªte coada într-un Vest decadent, degradat până la zero, Eminescu este un demodat, un învechit, încadrându-se între abecedarul ºcolii primare ºi manualul de limbă română din cursul inferior de liceu.

Iată, deci, cum se străduiesc ei, câțiva, să-l minimalizeze pe Eminescu, să arate că „n-a fost vreun lucru mare…". De ce o fac? De unde ideea asta de coborâre a lui Eminescu de pe soclu? De ce această străduanie de a face ceva în care, de fapt, nici ei nu cred? Pentru că ei ºtiu bine că poezia lui Eminescu, diamant superb ºlefuit, precum ºi muzicalitatea unică a versului lui nu pot fi contestate. Nu-i poți fura soarelui strălucirea. ªi totuºi se hazardează să o facă. Eminescu trebuie adus neapărat în arena negociabilului, trebuie dovedit că impecabilul poet Eminescu este vulnerabil, cum discutabil este ºi locul de cel mai mare poet al Românilor.

Pentru bunul simț comun devine din ce în ce mai evident că există un mare interes să se obțină o scădere a „temperaturii" din preajma poetului. Care ar fi acest interes?

Răspunsul se lasă lesne ghicit, intențiile lor fiind destul de transparente. Vai lor, acestor farisei care n-au curajul să atace fățiº, ci au pornit-o sinuos pe drumul ºarpelui. Căci pe ei nu poetul Eminescu îi deranjează de fapt, ci Românul Eminescu. Nu marele poet, ci marele Român. Minimalizându-l pe poet, va scădea în înălțime ºi Românul Eminescu. Cercetându-i cu lupa versul ºi găsindu-i eventuale slăbiciuni, ºi vorba lui de Român profund implicat în problemele Neamului ºi Țării sale va pierde din greutate. Glasul lui puternic de profet al Neamului său, suferind pentru nevoile lui, încărcat cu toată durerea lui, vibrând de revoltă în fața nemerniciei celor care-i conduc destinele, nu va mai avea aceeaºi rezonanță.

Cam acestea ar fi socotelile lor, ale celor ce îndrăznesc să se lege de „Sfântul Neamului", cum îl numesc cei ce se apropie de el cu pioºenie.

ªi de ce tocmai Eminescu, se cunosc doar atâția buni Români printre spiritele de elită ale culturii româneºti, scriitori, poeți, oameni de ºtiință etc.? Pentru că, printr-o coincidență nu întâmplătoare – căci întâlnirile pe marele drum al adevărului sunt rânduite de Sus – Eminescu se va întâlni mai târziu cu celălalt profet al Neamului, mult iubitul Căpitan al legionarilor, Corneliu Zelea Codreanu.

Niciunul dintre ceilalți nu s-a identificat aproape total în gândirea lui politică cu întemeietorul Miºcării Legionare, aºa cum a făcut-o Eminescu. Aceeaºi viziune lucidă asupra societății româneºti, acelaºi

Bisturiu pentru scoaterea la suprafață a gangrenelor care o macină, aceeaºi îngrijorare pentru multiplele necazuri care s-au abătut asupra acestui biet popor român ºi aceeaºi verticalitate în tratarea problemelor cu care se confruntă vis-à-vis de murdăria celor ce aveau dreptul la cuvânt ºi puterea de decizie. Altfel spus, au vibrat cu aceeaºi intensitate pe aceeaºi lungime de undă.

Corneliu Codreanu a fost un naționalist declarat ºi recunoscut ca atare. Nu ºtiu dacă Eminescu s-a declarat vreodată astfel, dar astăzi, epigonii, obligați de opera lui politică, recunosc în el, cu un venin abia disimulat, un naționalist de cea mai pură esență. ªi astfel sunt nevoiți să asiste la această întâlnire dintre cei doi care, pe acest drum al celei mai curate ºi dezinteresate iubiri pentru Neam ºi Țară, la o cotă foarte înaltă pe care aº numi-o „a stelelor", îºi dau mâna. Ei bine, de această întâlnire se tem ei. De explozia acestui binom.

Cu câțiva ani în urmă, imediat după revoluție, s-au auzit voci care afirmau că Eminescu ar fi protolegionar. O simplă constatare ºi-atât. Ideea, deºi incomodă, nu părea să prezinte un pericol real. Pe de o parte, pentru că opera politică a lui Eminescu nu era la îndemâna oricui, iar, pe de altă parte, pentru că, la o adică, Eminescu putea fi pintuit definitiv în timpul său, ºi ca expresie poetică, ºi ca gândire filozoficăºi politică. Peste glasul lui s-a aªezat doar pulberea unui veac ºi mai bine ºi, în acest sfârºit de secol XX, cutremurat nu numai de rachetele care pleacă în cosmos, ci mai ales de celelalte, scânteietoare ºi ademenitoare, purtătoare a mizeriei umane scoase cu voluptate la suprafață, rachete luciferice dirijate cu tâlc pe toate meridianele globului, în acest sfârºit de secol deci, scăpărând sub luminile inovațiilor de tot felul, glasul lui de vioară însinguratã nu se va mai auzi.

Că s-au înºelat, ºi-au dat seama destul de repede. Opiniile politice ale lui Eminescu au început să circule, nu mai sunt doar apanajul specialiªtilor – ºi se dovedesc a fi de o zdrobitoare actualitate –, iar adevărul despre Legiunea Arhanghelului Mihail prinde ºi el contur în conªtiința oamenilor. Români nu mai sunt neªtiutorii de ieri. În special tinerii, cei mai dschiºi spre adevăr, cercetează, descoperă ºi văd clar. ªi astfel întâlnirea dintre cei doi nu va mai fi în curând un secret pentru nimeni. ªi atunci ºi-au început munca de demolatori…

Numai că, tot zgâriind la baza soclului, se vor alege doar cu unghiile tocite, pentru că nu-l vor putea urni niciodată pe Eminescu de pe locul înalt pe care-l ocupă.

Cum pot ei crede că cel pe care Noica l-a numit „omul deplin al culturii române" îºi va micºora vreodată dimensiunea în ochii Românilor? Sau că cel despre care T. Arghezi a spus că trebuie vorbit „pe ºoptite" în preajmă-i ca să nu i se tulbure înalta tăcere, va putea fi coborât vreodată din icoană?

Vai lor, căci cu adevărat sunt loviți de orbire!

Închei, imaginându-mi că odată ºi-odată, la sfârºitul timpului nostru, când în fața tronului Celui Prea Înalt vom da socoteală cu toții câți am fost trăitori pe acest pământ, în fruntea celor aleºi să depună mărturie pentru Neamul Românesc vor sta aceªtia doi: poetul Eminescu ºi cavalerul fără teamă ºi fără prihană, Corneliu Zelea Codreanu.

Iulia Maria Cojerean

O activitate a Mișcării Legionare puțin cunoscută

– Contribuție la lupta anticomunistă în America Latină –

Din câte știu, Comandantul avea, încă de la începutul exilului, multe relații în lumea naționalistă a țărilor europene. Încă în 1955, imediat după înființarea tipografiei legionare din München, unde apăreau două foi legionare, ***Vestitorii*** – lunar și ***Exilul Românesc*** – de două ori pe lună, în colaborare cu cercuri naționaliste din Europa răsăriteană, mai publicam lunar și o revistă în limba engleză – ***Eastern Europe's Tribune***. Colaborau permanent la această revistă slovacii – prin liderul lor naționalist Durchansky, ungurii – prin M. Stankovics, croații – prin Obradovici și, ocazional, primeam colaborări și de la sârbi. Mișcarea a fost reprezentată prin Comandant. Redactor responsabil era Stankovics, care știa bine engleza și făcea traducerea articolelor. Revista apărea în editura „Vestitorii". Această revistă a încetat să mai apară după Revoluția din Ungaria (oct. 1956), când lumea și-a dat seama că Vestul mai mult sprijină comunismul decât îl combate. Și, ca să termin cu această colaborare cu cercurile naționaliste din Europa, mai amintesc că, mai târziu, Mișcarea a avut o strânsă colaborarea cu ABN-ul (Anti-Bolshevic Bloc of Nations), al cărei motor erau ucrainienii. Liderul ucrainienilor, la început, a fost Stefan Bandera, care în 1955 (?) a fost asasinat de KGB în München, în strada vecină cu Dachauer-Strasse, unde funcționa tipografia noastră; casele în care locuiam se învecinau prin fundul curții. După asasinarea lui Bandera de către un agent al KGB-ului, care apoi a dezertat în Vest și și-a mărturisit însărcinarea avută din partea KGB-ului de a-l asasina pe Bandera, descriind cu amănunte unde și cum l-a omorât, ABN-ul a fost condus de Stetzko, fost prim-ministru în perioada cât Ucraina a fost liberă în cursul celui de-al doilea război mondial. Cu Stetzko, Comandantul avea relații politice destul de strânse. După moartea lui Stetzko, conducerea ABN-ului a preluat-o soția acestuia, doamna Stetzko, cu care a continuat aceleași bune relații. Pe doamna Stetzko am cunoscut-o personal atât la Congresul WACL ținut la Dallas, cât și la câteva întruniri ale organizației **Captive Nations** din sudul Floridei, la care participa și dânsa în cadrul delegației ucrainiene, când se afla prin sudul Floridei. ABN-ul scotea la München lunar o revistă cu același nume. Cu această ocazie și pe această cale, îl rog pe camaradul Alexandru Ronnett din Chicago, care a avut o strânsă colaborare atât cu ABN-ul ca organizație, cât și personal cu doamna Stetzko, să descrie întreaga sa colaborare cu ABN-ul în primul rând, apoi cu WACL (World Anti-Communist League), sponsorizată de China naționalistă și care organiza anual congrese în diferite părți ale lumii, la care Dr. Ronnett a participat destul de des ca delegat al Mișcării Legionare. Personal am făcut parte dintr-o astfel de delegație la WACL, împreună cu Ion Halmaghi și Chirilă Ciuntu, doar când Congresul s-a ținut la Dallas, Texas, USA.

Eu am sosit în sudul Floridei în sept. 1974 și aici am dat peste numeroși refugiați din Cuba. Cum mai știam ceva spaniolă din timpul cât am stat în Spania în anii 1957-1958, când împreună cu Comandantul și cu Georgel Demetrescu am asigurat funcționarea emisiunilor în limba română la postul de radio **Alerta** al Falangei (care a acordat Mișcării, zilnic, o jumătate de oră de emisiune spre țară), mi-a venit ușor contactul cu ei de la început.

La scurtă vreme, am intrat în contact cu celelalte grupuri de refugiați, care făceau parte din organizația **Captive Nations**, instituită în 1952 de către președintele Eisenhower pentru grupurile etnice din țările căzute sub dominația comunistă. Cu această ocazie, am luat contact și cu conducerea refugiaților din Cuba. Ei aveau în Miami o organizație umbrelă, **Junta Patriotica Cubana** (Uniunea Patriotică Cubaneză), care înmănunchia toate organizațiile locale din Statele Unite și al cărei președinte era Manuel Varona, fost președinte al Senatului din Havana, înainte de Castro. Sediul lor ocupa un întreg etaj într-o clădire și mi-au oferit și mie o cameră, ca sediu pentru o asociație a noastră. N-am putut accepta această ofertă pentru că nu aveam o asociație. Colonia română de aici era formată pe atunci aproape exclusiv din oameni veniți în America înainte de era comunistă, cu scopul de a face bani. Erau total apolitici. Mai târziu Manuel Varona a fost întâlnit de delegația română formată din Georgel Demetrescu și Vasile Mailat la Congresul WACL, care s-a ținut la Geneva în 1980.

În 1979 în 7, 8 și 9 septembrie, **Junta Patriotica Cubana** a organizat în Miami un *Congreso Mundial por la Libertad y la Democracia*, la care am participat cu o delegație română formată din Ion Simicin venit de la Chicago, Chirilă Ciuntu venit din Canada, iar dintre localnici a mai participat și Petre Robu.

Eu am avut o comunicare, în care în concluzie am prezentat și **cazul Preotului Calciu**, care fusese din nou arestat și care atunci era de mare actualitate:

„«Pe plan ideologic, unul din obiectivele regimului comunist este să-l scoată din istorie pe Isus Hristos și întreaga civilizație creștină, cât și să scoată credința creștină din sufletul omului și din componența socială a națiunilor», cum a fost formulat acest obiectiv de către papa Ioan Paul al II-lea cu prilejul vizitei sale în Polonia. Rezultatul acestor strădanii ale regimului comunist, de a eradica religia din viața oamenilor, l-au avut comuniștii la primirea extraordinar de entuziastă și de numeroasă ce i-a făcut-o poporul polonez Papei, când milioane de oameni, tineri și bătrâni, femei și copii, au alergat zeci de kilometri pentru a depune mărturie de credința lor creștină și de respingere a materialismului ateu. Revista americană Newsweek a caracterizat acest eveniment pentru țările comuniste ca «cel mai important eveniment de la 1945 încoace». Această primire care i s-a făcut Papei a demonstrat conducătorilor comuniști cât de șubred și de exploziv este piedestalul pe care se reazimă regimul lor.

În România, poporul nu are prilejul să dea expresie pe o scară atât de largă credinței sale creștine, datorită autocefaliei Bisericii naționale. Această autonomie a Bisericii permite imixtiunea partidului comunist în alegerea ierarhilor Bisericii, impunându-i o conducere cu ajutorul căreia a reușit s-o reducă la rolul de instrument de guvernare. Totuși, intensitatea teroarei împotriva religiei creștine de la primele începuturi ale înscăunării regimului comunist în România și până astăzi, prin interzicerea predicilor în biserici, eliminarea învățământului religios din școli, interzicerea pentru angajații și funcționarii de stat de a frecventa Biserica, arestările masive în rândul preoților care refuză să se conformeze directivelor partidului, cât și mobilizarea la munci obligatorii în timpul slujbelor religioase, ne arată cât de adânc înrădăcinată credința creștină în sufletul poporului român.

Recent ne-a venit știrea din țară despre arestarea preotului Gheorghe Calciu, care a îndrăznit să predice tineretului Evanghelia lui Isus, spunându-le: «Partidul comunist încearcă să vă sădească ura în suflete. Eu vă aduc dragostea creștină pe care a propovăduit-o Isus». Cu astfel de cuvinte se adresa Părintele Calciu tineretului, care se îngrămădea la predicile sale pentru a se lăsa pătruns de chemarea creștină. Cu curajul și abnegația primilor martiri ai creștinismului, preotul Calciu ataca comunismul frontal, fapt pentru care a fost iarăși arestat. Delegația română solicită acestui Congres să ceară guvernului României să-l elibereze imediat pe Părintele Calciu și pe ceilalți deținuți politici din închisoare…"

La ***Rezoluții***, cap. IV, pct. 10, găsim: „Congresul protestează împotriva arestării Preotului Gheorghe Calciu de către guvernul României, cerând imediata lui eliberare, cât și a lui Erwin Ludwig din Timișoara, a lui Ilie Dascălu, Oncescu, Alexandru Nagy și Mihail Vlad din București".

La scrisoarea raport asupra participării noastre la acest Congres, Comandantul îmi răspundea la 20 Oct. 1979:

„Am primit scrisoarea din 29 Sept. și mă bucur de toate ce îmi scrii. Îmi primul rând te felicit pentru frumoasa realizare de la Congresul Anticomunist din Miami. Am primit și materialul trimis în legătură cu desfășurarea acestui Congres și intervenția delegației noastre. Voi face mențiune de acest eveniment în ***Țara și Exilul***.

În ce privește vestea bună ce mi-o dai, că ai reușit să-ți refaci situația materială după sdruncinul cu mutarea din München la Miami și că ești dispus să reiei activitatea legionară, mă bucură din toată inima.

Pentru a fi eficace, pentru că timpul de care dispui și pe care vrei să-l consacri pentru Legiune să fie cât mai bine întrebuințat, iată recomandările mele:

1. Lucrează încet, metodic și prudent. Nu uita că dușmanii nu dorm.

2. Nu interesează atâta să facem propagandă mare cu isprăvile noastre (în Buletin apare numai o mică parte a realizărilor noastre), cât mai ales să punem temelii solide în diferite părți ale lumii **pentru o viitoare coaliție mondială contra comunismului**.

3. Activitatea noastră se centrează acum (cum ai observat, desigur) mai mult spre **exterior**, pe plan internațional, pentru a ne găsi aliați în lumea care gândește ca noi și care se simte primejduită ca și noi de același dușman.

4. Din această perspectivă, faptul că te-ai așezat la Miami, unde se găsesc o jumătate de milion de refugiați din Cuba, este de cea mai mare importanță. Trebuie să te concentrezi ca relațiile ce le-ai creat cu cubanezii și cu alte grupe naționaliste de acolo să le **amplifici** și **consolidezi**. Trebuie să creezi acolo un centru de luptă anti-comunistă legionară și românească, conexată cu toți coreligionarii noștri. Paralel cu lupta românească trebuie să afirmi și valorile legionare. În America de Sud, Mișcarea este foarte bine cunoscută grație muncii continue mai ales a camarazilor din Brazilia. Avem excelente legături și în Chile, Argentina, Bolivia, Mexico, Republica Dominicană.

5. Acțiunea ce ai început s-o desfășori în Miami cu cubanezii trebuie mai târziu integrată în ansamblul acțiunii noastre pentru întreaga Americă Latină.

6. În ce privește materialul propagandistic cu care să facem cunoscute ideile noastre, ***Menirea naționalismului*** este bună, dar totuși **nu** este cea mai bună pentru momentul actual. ***Menirea naționalismului*** este prea teoretică, prea doctrinară, în timp ce acum avem nevoie de o gândire mai practică.

Celelalte lucrări apărute în spaniolă, ***Qué es el comunismo***, ***El hombre cristiano y la acción politica*** și ***Qué es el nacionalismo*** sunt **mai bune** și **mai actuale**. Ele mai au avantajul că sunt deja traduse în spaniolă.

Deci eu propun să te ocupi de acestea și, dacă poți, să le reproduci. Începe cu ***Qué es el comunismo***. Ideile din ***Menirea naționalismului*** sunt cuprinse în mare parte în ***Qué es el nacionalismo***, dar mai important decât aceste două ar fi ***Tecnica de lucha contra el comunismo***. Am textul în spaniolă și ți-l pot trimite. Această lucrare a apărut în portugheză în Brazilia, dar până acum nu a apărut în spaniolă. S-ar putea să apară în spaniolă în Chile. M-au rugat camarazii de acolo să le dau textul, dar aceasta nu ar împiedeca să apară paralel și în Miami. Nu am nici un contract cu ei. Dacă ești decis s-o scoți, îți trimit imediat textul.

Lumea nu mai citește astăzi volume enorme. Nu mai are răbdare și nici timp. Trebuie să le dăm alimente ideologice concentrate. Aceste cărți ale mele au acest avantaj.

Bineînțeles că ar fi foarte bine dacă ai relua seria despre basarabia și Ardeal, pentru a vedea lumea că legionarii se ocupă și de problemele naționale. Dar în acest moment primează acțiunea ideologică și politică **pe plan internațional**. Dacă vei citi ***Tecnica de lucha contra el comunismo*** vei vedea acolo spre ce orizonturi ne îndreptăm acum.

Menirea Mișcării acum este de ordin **mondial**. Ca să ne salvăm neamul, trebuie să luptăm pentru salvarea lumii întregi. Cuțitul a ajuns la osul tuturor popoarelor. Dacă nu se trezesc la vreme, vor avea soarta noastră, inclusiv mândra Americă.

Dacă apare revista aceea proiectată de dl. Varona, evident că voi avea grijă să îți trimit un material potrivit planului cu care apare, dar trebuie în prealabil să citesc un număr sau două pentru a mă putea orienta asupra tendințelor ei.

Interviul ce l-ai dat la *Free Europe* trebuie să fi avut un ecou mai larg, deoarece numele de Golea este cunoscut în țară.

Nu trebuie neglijată nici organizația legionară locală. Nu știu cine se ocupă de treburile legionare în Florida. Dacă sunteți trei sau patru, strângeți-vă ca să formați un nucleu de acțiune. Apoi cu alți români întocmiți o asociație locală care să servească de instrument de propagandă a luptei naționale și creștine. În ea pot intra și alți români anticomuniști. Fii atent dacă din noii veniți nu poți să faci prieteni și mai apoi să-i încadrezi în Legiune pentru a asigura supraviețuirea Mișcării.

Cam asta am vrut să-ți scriu. Voi răspunde imediat la toate întrebările ce mi le vei pune în legătură cu activitatea de acolo, care este foarte importantă.

Dumnezeu să te ocrotească. TLC – H.S.

Între timp am primit aceste cărți în spaniolă trimise de Gheorghe Costea și apariția lor m-a bucurat mult, cu atât mai mult cu cât, după cum am văzut mai sus, trăiam într-o lume cu foarte mulți refugiați din Cuba. Prin publicarea acestor cărți, ni se deschidea un nou câmp de luptă anticomunistă. Era perioada când în Statele Unite a ajuns președinte Ronald Reagan și când peste tot adia un nou suflu de activități anticomuniste. Era perioada când colonelul Oliver North mijlocea transporturi de armament din Iran pentru luptătorii anticomuniști din Nicăragua și restul țărilor din America Centrală. Cu toate că în acea perioadă mă găseam din plin angajat în acțiunea de combatere a revizionismului unguresc, i-am comunicat Comandantului dorința de a retipări aceste cărți, la care Comandantul la 30 Sept. 1981 îmi răspunde:

„Mă bucur că ești pe punctul să tragi și cărțile mele în spaniolă… Când sunt gata îți trimit listă cu adrese din America de Sud unde să le trimiți… Aici (Spania) nu e nevoie de aceste cărți, căci **Fuerza Nueva** le editează mereu și mereu. A vândut mii de exemplare. Atenția trebuie concentrată asupra Americii Latine".

Printre alte contacte și cunoștințe importante pe care le avea Comandantul în America Latină, era și un

(cont. pag. 14)

(cont. pag. 13) oarecare Erwin Reisch, Coordonator al Comitetului **Pentru Libertate**, din Santo Domingo, Republica Dominicană, care se ocupa asiduu cu difuzare de literatură anticomunistă în această parte a lumii.

La 19 Iulie 1983 i-am scris prima scrisoare lui Erwin Reisch, în care-i anunțam trimiterea unor colete cu cărți ale Comandantului. La această scrisoare Reisch îmi răspunde:

„Vă mulțumesc pentru scrisoarea în care mă anunțați că mi-ați trimis câte 30 exemplare din cele patru cărți prin intermediul Comandantului Horia Sima, pentru campania de propagandă anticomunistă ce sunt pe cale s-o duc în America Centrală și de Sud.

După cum probabil că Dvs. știți, după o lungă pauză în care anticomuniștii din America Centrală și de Sud păreau inactivi și neînsuflețiți, în aceste momente, cu ajutorul puternic și eficace al Statelor Unite (administrația Ronald Reagan) ei au întreprins o campanie foarte viguroasă împotriva inamicului nostru comun: comunismul. Acum este momentul social și politic propice pentru a declanșa o acțiune de răspândire a literaturii anticomuniste la autoritățile civile și militare din țările afectate de acțiunea ce-o desfășoară dușmanul mortal al umanității.

Reînnoind mulțumirile cele mai vii pentru cărțile trimise, vă doresc cel mai deplin succes în activitățile Dvs. Me despido con un saludo co-nacionalista muy cordial y amistoso, (Erwin Reisch)".

Erwin Reisch mi-a confirmat primirea cărților prin scrisoarea din 1 Septembrie 1983, în care-mi spune: „Îți mulțumesc foarte mult pentru prețioasele cărți pe care mi le-ai trimis și pe care le voi distribui la personalități importante din America Centrală și de Sud, așa cum am procedat și cu cărțile primite direct de la Comandantul Horia Sima din Spania. Este foarte important pentru mine să pot primi astfel de cărți în limba spaniolă pentru înalții funcționari ai guvernelor din America Latină și aceste cărți scrise de Comandantul Horia Sima sunt excelente, sunt de neprețuit. După cum cred că știți, noi avem aici, în Honduras, în Nicaragua, în Guatemala, în El Salvador și în Peru o atmosferă de război în toată legea. Vă mulțumesc încă odată pentru această prețioasă trimitere de cărți și vă rog să primiți caldul meu salut conaționalist" (Erwin Reisch).

La 27 Martie 1984 am primit o altă scrisoare de la dl. Erwin Reish, însoțită de o fotocopie a unei scrisori pe care a primit-o din partea lui Mayor General Rafael O. Torero Moreno, Comandantul Armatei Republicii Columbia, Bogota, din Martie 1984. În această scrisoare, Generalul Torero Moreno îi mulțumește lui Erwin Reisch pentru cartea ***Qué es el Nacionalismo***. Reisch îmi cere să-i trimit direct Generalului lista celorlalte cărți în spaniolă ale Comandantului, și-și încheie scrisoarea cu fraza: „Sper să avem succes în această întreprindere a noastră. Apreciez marile sacrificii ce le face Mișcarea Legionară de a răspândi astfel de literatură anticomunistă în America Centrală și de Sud, care sunt amenințate de cumplitul flagel comunist. Te asigur că fiecare carte ce-mi trimiți în curând va avea un posesor și un cititor".

Din Tegucigalpa, dl. Erwin Reisch a primit o scrisoare din partea Comandaturii Generale a Forțelor de Securitate Publică a Republicii Honduras, semnată de Colonelul de Infanterie Roberto Martinez Avila, din 11 Mai 1984, cu Nr. RMA/lop – cc: Arch., în care-l mulțumește călduros pentru cărțile trimise, în special pentru ***Qué es el nacionalismo***.

Într-o altă scrisoare, la 29 Ianuarie 1985, Reisch îmi scrie:

„Vă mulțumesc pentru ultimele patru colete cu cărți ale Comandantului Horia Sima pe care sunt în curs de distribuire", și-mi trimite și fotocopia unei scrisori primite din partea Ministrului de Externe Eduardo Paz Barnica din Tegucigalpa, Honduras, Nr. 17-A, din 15 Ianuarie 1985, în care-i confirmă primirea cărților trimise, „ale căror autor este exilatul român Horia Sima, și în care autorul povestește experiența avută cu comunismul în propria sa țară".

În scrisoarea din 31 Mai 1985, dl. Erwin Reisch îmi mulțumește pentru trimiterea din ou a câte 30 de exemplare din fiecare carte, care-i sunt foarte necesare și binevenite. În același plic îmi trimite fotocopiile a două scrisori, una din partea Generalului Julio Augustin Trujillo, Comandantul Primei brigăzi de Infanterie. În scrisoare, Generalul Trujillo îi mulțumește pentru cărțile trimise, subliniind asigurarea că ele vor aduce un mare beneficiu trupelor noastre. „Acest gen de literatură întărește moralul trupei noastre și patriotismul ei supus unei grele încercări, asigurându-i victoria care încă n-a părăsit-o niciodată în cei 150 de ani de la întemeiere". A doua scrisoare vine din partea șefului unei organizații anticomuniste din Chile, Alejandro Minaeff **T.**, Președintele Mișcării de Tineret **Por un Mundo Libre**. În scrisoare, Alejandro Minaeff spune că „organizația ca atare a luat ființă ca urmare a îngrijorărilor unor cercuri universitare față de proliferarea acțiunilor comuniste din Chile, încurajate de cercuri pseudo-democrate care n-au fost în stare să apere patria. Organizația a luat naștere la 13 Aprilie 1984, la început cu ajutorul cercurilor naționaliste, iar apoi ne-am restructurat pentru a ne asigura o linie independentă atât față de guvern cât și față de alte organizații politice.

Născuți fiind într-o țară liberă, suntem convinși că avem obligația de a apăra această libertate moștenită, și sarcina ce ne-am luat-o este de a de a crea o conștiință națională și cetățenească a Chilienilor în fața pericolului comunist care ne amenință.

Credem că cunoașterea tragediei popoarelor care au căzut în robia comunistă ne va ajuta să găsim armele de apărare în luptă cu acest flagel satanic și recurgând la eroica lor rezistență, vom reuși să ieșim victorioși din această sarcină ce ne-am propus-o.

Deosebirile mulțumiri pentru trimiterea excelentelor cărți ale dlui Horia Sima, care ne va ajuta să cunoaștem mai deaproape problema comunistă ca să putem înfrunta cu succes inamicul comun.

Suntem dispuși la colaborare fără rezerve și vă dorim succes deplin în nobila Dvs. cauză".

La 17 Octombrie 1985, dl. Reisch îmi trimite o scrisoare primită din partea **Instituto Salvadoreño de Estudios Politicos, Economicos y Sociales**, din San Salvador, El Salvador, care îmi era adresată mie, dar îi cerea lui Reisch s-o traducă în engleză, în presupunerea că eu n-aș înțelege spaniola. În scrisoare, dl Schlageter, șeful Institutului, îmi cere să-i trimit câte cinci exemplare din fiecare carte, motivând cererea cu „nevoia de penetrare ideologică" (Ya que los necesitamos para la penetración ideológica).

Descrierea de mai sus este o scurtă prezentare a acțiunii duse de Mișcarea Legionară prin intermediul meu, ca ajutor la combaterea comunismului în sudul Floridei, în America Centrală și de Sud. Această prezentare am făcut-o pe baza scrisorilor pe care le-am mai găsit în arhiva mea destul de dezorganizată. În general, am tras din aceste cărți câte 250 exemplare, pe care le-am trimis în mare parte lui Erwin Reisch, apoi câte 50 exemplare le-am dat **Juntei Patriotica Cubana** din Miami, cât și altor persoane indicate de Comandant sau solicitanților care s-au ivit pe parcurs.

Ar fi interesantă o descriere completă a participării Mișcării la lupta anticomunistă din America Latină (și pe mapamond), făcută pe baza arhivei rămase de la Comandant. Această prezentare a mea are mai mult menirea să atragă atenția și asupra altor sfere de acțiuni mai vaste dar puțin cunoscute sau chiar deloc cunoscute, în care s-a implicat Mișcarea Legionară în strădaniile ei de a combate comunismul. Ele pot fi inventariate și descrise în realele lor dimensiuni numai pe baza arhivei rămase de la Comandant.

Încă de pe timpul lui Roosevelt, se știe că State Departamentul a fost împânzit de elemente de stânga, care promovau socialismul în lume. Era întreaga osatură a acestei instituții, de la subsecretar de stat în jos, începând cu directorii generali și alți înalți funcționari, care nu sunt și nu pot fi schimbați când se schimbă administrația și care dețin în mâinile lor întreaga arhivă și întreaga activitate rutinară a acestei importante instituții.

Această linie politică, de promovare a socialismului în lume, a fost mărturisită public mai târziu de către Arthur Schlesinger, fost Ministru al Apărării în Administrația Kennedy, care, într-o carte publicată încă în anii '60, enunța atitudinea Statelor Unite față de Comunism. El spunea că în componența Uniunii Sovietice intră trei elemente:

1. doctrina marxistă,
2. teroarea de Stat și
3. imperialismul rus.

Schlesinger spunea că Statele Unite nu combat ideologia marxistă, cu care sunt de acord, dar vor combate celelalte două componente ale Uniunii Sovietice, și anume **Teroarea de Stat** și **Imperialismul rus**. Reagan a reușit să-și impună propria ideologie anticomunistă pe timpul cât a fost președinte și împotriva căreia s-au ridicat cu toată furia cercurile liberaloido-masonice din întreaga lume, înscenându-i Colonelului Oliver North cunoscutul proces **Iran-contra**, acuzat fiind de trafic ilegal de arme. Atunci a încetat și contribuția mea la lupta împotriva comunismului în America Latină, rămânând ca arhiva Comandantului să ne spună mai multe.

Dec. 1998
Traian Golea

DOCUMENTE DIPLOMATICE MEDIEVALE. UN VIDIMUS DE VIDIMUS

Privind și analizând lumea din locul unde ne aflăm fiecare, după puterile cu care suntem înzestrați și nevoindu-ne a o înțelege după înțelepciunea acestui veac – ce se numește nebunie, cum spune Sf. Apostol Pavel – cât și după învățătura evanghelică, ne simțim, nu pentru o clipă, ci din când în când, contemporani cu toți oamenii care au trecut prin ea înainte și după Hristos. Măsura apartenenței în timp și spațiu la această lume ne este dată de răspunsul fiecăruia la chemarea ei.

Ca oameni în fire, sub fire sau deasupra firii, ne-am așezat în folosul sau în detrimentul semenilor – după socotință și rost – în: filozofie, retorică, matematică, astrologie, religie, artă, domenii cu predilecție ale antichității, istorie, geografie, diplomație etc., de la Evul Mediu încoace.

Cine vrea să-și înțeleagă identitatea în toate elementele ei componente, neconștiute, aflate în spatele vizibilului, se poate folosi de lectura cărții „Documente Diplomatice Medievale – Un Vidimus de Vidimus" („Documentos Diplomaticos Medievalos – Un Vidimus de Vidimus"), scrisă de Tiana Popa și Carlos José Tejo, apărută la „Colegiul Scriitorilor" din Buenos Aires, Argentina.

O carte de investigație asupra unei perioade „cheie" din istorie, Evul Mediu, un produs al acestui spirit universitar de la Buenos Aires, de la care ne-am mai hrănit prin consistentele cărți ale d-lui Stan M. Popescu (Ovidiu Găină), căruia îi mulțumim și pe această cale. Spre bucuria și încântarea noastră sufletească și intelectuală, unul dintre autorii acestei monumentale opere este român.

Sunt multe de învățat din documentele Evului Mediu. Și ele pot fi citite și înțelese din mai multe puncte de vedere: istoric, geografic, religios, juridic, lingvistic etc. O carte de semiotică –pentru cei interesați, un fel de „Numele trandafirului" de Umberto Eco, citită într-o oglindă întoarsă.

„Dacă secretul nămolului stă în cursul superior al râului – ni se spune în paginile de început –, atunci, cel al instrumentului public, al emiterii de documente, stă în Evul Mediu".

Este ceea ce ne demonstrează această lucrare, prin prezentarea și analiza tuturor actelor medievale: juridice, notariale, administrative, istorice, papale etc.; tratate, registre manuale, calendare, hărți, documente ce vizează numai țările europene de la vremea aceea, inclusiv țara noastră. Insistăm asupra acestui aspect, întrucât ne interesează nu ca act juridic, papal sau notarial, ci ca recunoaștere fără echivoc „In Nomine Domine" – cum spun documentele – că suntem în Europa înainte de a se naște multe țări, fiind consemnați cu grai, port și nume românesc, închinători nu la idoli, ci la Unul Dumnezeu. Și, mai mult decât acest fapt, avem martiri ai lui Hristos, înscriși în documentele medievale, ceea ce credem că le este de folos, întru cele sufletești și intelectuale, acelor domni academicieni, literați sau artiști, care cred că românii îl venerează atât de mult pe Eminescu, nu pentru ceea ce este el și opera lui, ci pentru că nu am avut sfinți români până la el.

Aceste documente oficiale constituie o replică la afirmația lor rușinoasă și neîntemeiată.

Ceea ce frapează din lectura celor peste 350 de pagini este coexistența într-o îmbinare perfectă a unor documente autentice cu falsurile lor. Fiecare țară europeană, firește, se poate regăsi astfel în ele, în dublă imagine: cu fața ei adevărată sau cu cea machiată, „cosmetizată" – în limbajul democratic, în funcție de interese interne sau externe.

Printr-o analiză minuțioasă, „la microscop", printr-o cercetare asiduă, autorii au măsurat, au comparat și au separat actele originale de cele falsificate, prezentându-le în pagină în dublul lor aspect – originalul și falsul lui –, menționând sub fiecare ilustrație ceea ce reprezintă ea și îmbogățind explicațiile cu note de subsol.

În prezentarea lor, în transcrierea lor a fost păstrată limba națională, în care au fost elaborate, sau limba latină, în funcție de țara respectivă și perioada cărora le-a aparținut.

Ce conțin aceste documente?

Totul despre noi sau despre ei, adică despre oamenii din Evul Mediu: ce au gândit, cum au gândit, ce li s-a întâmplat (războaie, secetă, invazii, cuceriri, cruciade, molime, cutremure de pământ, întronări, detronări, trădări; ce-au construit (mănăstiri, biserici, universități, cetăți etc.), cum au trăit: în sărăcie, în desfrâu, în frică de Dumnezeu, în minciună, în înșelăciune, unde, când și cum.

(cont. pag. 15)

REVISTA PRESEI STRĂINE

FANTOMA KREMLINULUI.

Cine poate să-l creadă pe primul ministru Primakov, când declară jurnaliºtilor că ºeful de le Kremlin „se află într-o stare foarte bună"? De luni de zile, Boris Eltsin suferă de pneumonii, bronºite, răceli care îl obligă la alternarea internării în case de odihnă ºi în sanatorii. În timpul ultimei sale călătorii în Uzbekistan – prima după ºase luni –, de-abia s-a þinut în picioare. În timpul unui dineu la Taºkent, a încurcat foile sale, începând prin a citi sfârºitul ºi a terminat cu începutul. A închinat apoi un toast magazinelor ºi construcþiilor din oraº, lăsând auditoriul său împărþit între un râs ce nu putea fi stăpânit ºi un sentiment de confuzie înfricoºătoare. Anecdotele asupra gafelor preºedintelui circulă tot mai mult. (*Valeurs actuelles* , no.3231, 6 nov. 1998).

NUMEROASE REGIUNI AU ÎNCETAT SĂ ASCULTE DE GUVERNUL DE LA MOSCOVA.

Rusia, la sfârºitul anului 1998, se apropie de descompunere. Criza economică se demonstrează prin două cifre: statul va trebui să verse 17 miliarde de dolari în 1999 în contul datoriei sale ºi, în acelaºi timp, îi trebuie 10 miliarde de dolari pentru a face să funcþioneze serviciile sale esenþiale. Singura soluþie pe termen scurt este să tipărească hârtie monedă în valoare de 25 miliarde de ruble. Această inflaþie, mai mult sau mai puþin controlată, riscă să agraveze situaþia pe termen mediu... Dar încă ºi mai preocupantă este prăbuºirea statului. Numeroase regiuni (St. Petersburg, Nijni Novgorod, Voroneji, Orel, Saratov) au încetat să asculte de autoritãþile de la Moscova sau să le verse impozitele. Pentru ultra-comuniºti sau naþionaliºti, Rusia nu poate fi regăsită decât prin sânge... Albert Makasov, unul din ºefii partidului comunist, repetă acest lucru deschis, începând cu ceremoniile marcând cea de-a 81-a aniversare a Revoluþiei din Octombrie. Într-o notă pesimistă sunt ºi cele ale liberalilor. Fantasme care încep să capete culoarea realităþii. „Prin ea s-a dorit să se asasineze noua Rusie", a spus Victor Cernomîrdin la înmormântarea lui Galina. (*Valeurs actuelles*, no.3235, 28 nov.–4 dec.1998).

RESPECTAREA DREPTURILOR MINORITĂŢILOR DE CĂTRE... FRANŢA.

În articolul semnat de Paul Marie Coûteaux, profesor la ªcoala de Înalte Studii Internaþionale, putem citi: „Consiliul Europei poate să semneze, iar Franþa să ratifice Carta limbilor regionale". (*Valeurs actuelles,* no.3229, 17–23 oct. 1998).

ONU LANSEAZĂ UN PROGRAM PENTRU AJUTORUL UMANITAR DE URGENŢĂ PE ANUL 1999.

Þările care vor beneficia de acest ajutor sunt: Afganistanul, Angola, Burundi, Republica Democrată Congo, Republica Democrată Coreea, statele ex-Jugoslaviei, Albania, Guineea Bissau, Sierra Leone, Somalia, Tadjikistan, Tanzania, Uganda ºi regiunea africană a Marilor Lacuri. Sergio Vieira de Mello a declarat: „Acest ajutor echivalează cu aproape jumătate din totalul cheltuielilor militare ale unei zile, însă el va permite să protejeze contra foametei ºi bolilor mai mult de 25 milioane de persoane ºi va îngădui reconstruirea oraºelor devastate de flagelul războiului". (*Le Monde*, 18 dec. 1998).

UN „CIRCUIT CEAUŞESCU" PENTRU A EXORCIZA CÂTEVA AMINTIRI NEPLĂCUTE.

Acesta este titlul unui articol apărut pe prima paginã a cotidianului francez *Le Monde*. Citãm din cuprinsul articolului: „Iatã, au trecut 9 ani de când românii au trăit un Crăciun straniu. Aceasta a fost în seara când ei au văzut pe ecranele lor de televiziune executarea soþilor Ceauºescu, urmarea unui proces care a pãstrat gustul amar al unei mascarade". Matei Nica, director comercial la serviciul de protocol al guvernului român, „este la originea unui proiect denumit «circuitul Ceauºescu», care ar consta să punã locuinþele-vile ale «Conducătorului» la dispoziþia turiºtilor în căutare de senzaþii originale. Odată ajunºi la aeroport, aceºtia vor fi conduºi spre numeroasele vile ale dictatorului într-un Buick oferit de preºedintele Nixon sau cu helicopterele, cum avea obiceiul Ceauºescu. Aici ei vor fi invitaþi să retrăiascã fastul vieþii cotidiene al «Geniului Carpaþilor»... Această incursiune turistică în intimitatea dictatorului, costând 20.000 franci pe zi ºi de persoanã, ar regla totuºi neplăcuta problemă financiară", încheie ironic semnatarul articolului. (*Le Monde*, 25 dec. 1998).

ŢĂRILE EUROPEI CENTRALE şI RĂSĂRITENE NU SUNT PREGĂTITE SĂ INTRE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ.

Lansarea noii monede unice EURO de la 1 ianuarie 1999 în cadrul celor 11 þări din cele 15 (Danemarca, Grecia, Anglia ºi Suedia rămânând deocamdată deoparte) a incitat comentatorii occidentali să analizeze ºansele þărilor candidate ºi din acest punct de vedere. Criteriul cel mai dificil ce trebuie atins priveºte inflaþia, care, potrivit tratatului de la Maastricht, nu trebuie să depãºească 3%.

„Integrarea þărilor Europei Centrale ºi Răsăritene în Uniunea monetară europeană nu este încă, în mod serios, luată în consideraþie", se menþionează într-un studiu întocmit de Cepii (Centrul de studii prospective ºi de informaþii internaþionale).

„Polonia nu dispune de o strategie pe termen lung – pentru a trece la moneda unică"... „În 1998 inflaþia în Polonia a fost de 12% ºi în Ungaria de 15%,... faþă de Bulgaria 23% ºi România 60%". „Există un proces de convergenþă între þările Europei Centrale ºi zona Uniunii europene. Bulgaria ºi România par că merg pe o cale opusă", notează economiºtii de la Cepii (*Le Monde*, 1 ian. 1999).

ATITUDINEA PRIMULUI MINISTRU CAMBODGIAN A GENERAT VII CRITICI DIN PARTEA OPINIEI PUBLICE MONDIALE şI A POPULAŢIEI ŢĂRII.

Atitudinea primului ministru cambodgian de iertare ºi uitare a crimelor comise de doi conducători ai kmerilor roºii (ajutorii lui Pol Pot care s-au predat autoritãþilor) a creat un val de indignare în întreaga lume. Washingtonul, Parisul, Londra s-au pronunþat pentru judecarea responsabililor kmerilor roºii – pentru crimele comise. Ministerul Afacerilor Externe al Franþei a declarat printre altele: „Obligaþia justiþiei nu poate fi eludată ºi toþi autorii crimelor vor trebui să răspundă de faptele lor", iar Youk Chang, directorul Centrului de documentare asupra crimelor împotriva umanitãþii a declarat cã: iertarea „va transmite un rău mesaj tinerilor cambodgieni"... „fără justiþie nu va exista niciodată un stat de drept în Cambodgia", a încheiat el (*Le Monde*, 1 ian. 1999).

ERORILE LUI LE PEN ÎN ALEGEREA OAMENILOR.

Preºedintele Frontului Naþional din Franþa, Le Pen, este acuzat de membrii partidului său pentru greºelile făcute în cazul colaborării cu anumite persoane. Printre aceºtia este menþionat românul Gustav Pordea, un personaj „lamentabil" cum îl caracterizează publicaþia respectivă. Sunt arătate împrejurările în care românul G. Pordea a ajuns deputat european pe listele electorale ale Frontului Naþional. „După ce Pordea a avut la Viena un rendez-vous cu ofiþerul (de la Securitate n. n.) care trata chestiunea, s-a decis ca Bucureºtiul să dea Frontului Naþional o sumă foarte importantă, pentru ca el să fie ales pe listele lui Le Pen la alegerile europene". (*Centre Européen d'Information*, no.12, 16 dec. 1998).

LUPTA EROICĂ A POPORULUI CECEN UMBRITĂ DE ACTE INUMANE.

O adevărată activitate de capturare a ostatecilor situează Cecenia printre cele câteva state care folosesc, la scară mare, asemenea practici. La ora actuală, ar exista 150 de ostateci, din care 20 sunt străini din afara teritoriului ex-URSS. Cei mai mulþi sunt făcuþi cu scopul răscumpărării, cerându-se sume importante de bani. În acelaºi timp, oponenþii actualei conduceri (preºedintele Aslan Maskadov) doresc să demonstreze că acesta nu este capabil să menþină ordinea. Un act de o cruzime deosebită s-a petrecut recent, când patru ostateci (3 englezi ºi un neo-zeelandez) au fost decapitaþi, capetele fiind găsite într-un loc ºi corpurile, mai târziu, în altă parte. Actul de barbarie a fost comis cu scopul de a submina acþiunea preºedintelui Maskadov, care s-a adresat Washington-ului ºi Londrei pentru ajutor. (*Valeurs actuelles*, no.3238, 19-25 dec. 1998).

Toma Bolohoveanu

Legitimitatea acestor date menţionate în documente este dată de conlucrarea proporţionată, cerută de situaţia concretă, dintre Paleografie, Cronologie, Epigrafie, Numismatică, Sigilografie, Istorie, Filologie, Geografie, Religie şi alte discipline la care au apelat autorii cărţii şi pe care le-au reunit într-un singur domeniu de cercetare, într-o singură ştiinţă: Diplomatica sau Diplomaţia.

În permanenta evoluţie în întocmirea documentelor, în special în forma lor autentică, a fost esenţială intervenţia notarilor, profesie de rang în Italia medievală. Rolul lor este decisiv în acest domeniu.

De-a lungul Evului Mediu, ei vor participa la emiterea actelor, la redactarea manualelor, tratatelor, responsabili fiind de elaborarea corectă şi în forma lor autentică, nu falsă.

Lucru destul de dificil, pentru că în această perioadă se vor produce importante modificări în tot ceea ce priveşte constituirea sau emiterea de documente.

(cont. pag. 14)

Este suficient să amintim schimburile referitoare la folosirea materialelor de scris (pietre, metale, ceară, papirus, pergament, hârtie), instrumente utilizate (pana, cărbune, stilou), transformările produse la nivelul limbii, de la latina vulgară la latina clasică, naşterea limbilor naţionale, dar şi modificarea numelor de persoane în pas cu evoluţia limbii. Dăm numai un exemplu: de la Chlowicus, Hludowicus, Hlodoicus, Ludowicus, la Loys, până la Luis.

Notarul trebuie să ia toate datele de pe documentele anterioare, în forma lor autentică, şi să le adauge pe cele noi, ţinând cont de aceste transformări şi modificări. Devenea astfel o personalitate de mare încredere, cu o responsabilitate extraordinară, atât pentru contemporani, cât mai ales pentru posteritate, pentru ţara lui şi pentru celelalte.

Nu este consemnat în Diplomaţia medievală dacă era plătit bine sau nu, dacă putea sau nu să fie cumpărat de vreun suveran, monah sau papă. Falsurile le făceau nu notarii, pe care nu i-ar fi tras nimeni la răspundere, ci aceia care aplicau sigiliul sau bula, pentru că aceştia, după ce citeau documentul, îl însemnau fie la început, fie la sfârşit cu formula necesară unui „Vidimus": „nos legimus et inspeximus", „haber visto" etc., după care aplicau sigiliul şi semnătura.

Precizăm că „Vidimus" îşi are originea în verbul latinesc *video, -ere, vidi, vistum*, care înseamnă «a vedea». „Vidimus de Vidimus", adică «am văzut, am luat cunoştinţă cu ochii noştri, nu cu ai altora (*vidimus*, pers.I, pl.), ceea ce au văzut alţii»(„de Vidimus" – la rândul lui, se află tot la pers.I, pl.).

Înţelegem prin acest lucru pluralul majorităţii sau al unuia singur, reprezentant al ei, în nici un caz pluralul modestiei sau al politeţei.

Noi aşa am văzut, aşa am înţeles şi aşa am scris.

Cornelia Stegaru

URMĂRIREA RĂULUI INEXISTENT

Deşi s-au scurs 58 de ani de la tulburările pe care detractorii Mişcării Legionare le-au etichetat „rebeliunea legionară", totuşi faptul că ele s-au produs tot în luna ianuarie şi tot în ziua de 21, lună şi zi când s-a aprins anul acesta răzmeriţa din Valea Jiului, a fost suficient pentru d-l H.R. Patapievici să claseze împreună şi aşa zisa „rebeliune" şi răzmeriţa minerilor şi să le considere de aceeaşi actualitate, substanţă politică şi semnificaţie socială. Două momente fundamental diferite, dar între care d-sa a pus semnul identităţii. Ar fi ridicol să mă apuc să demonstrez că între caracterele lor definitorii nu există nici măcar similitudini, nicidecum identităţi. Privind altfel lucrurile, dacă s-ar spune despre d-sa că este, de pildă, omul unei singure versiuni asupra oricărui incident care, în principiu şi prin natura sa, suscită versiuni mai multe ar fi, de bună seamă, îndreptăţit să se supere. Dar dacă în incident este amestecată Mişcarea Legionară, atunci pentru d-sa numai o singură versiune este posibilă, şi anume aceea care culpabilizează numai Legiunea. Cu toate că în tinereţea sa n-a putut, în chip fatal, să audă decât rechizitorii la adresa Mişcării Legionare, totuşi d-sa reia acum, într-o apariţie pe micul ecran, vechea versiune a aşa zisei „rebeliuni legionare", ca şi cum nu i-ar fi stat de nouă ani la îndemână să asculte şi partea cealaltă implicată în proces. Ciudat este apoi că, din tot ce a scris răsare o simpatie pentru persecutaţii puterii, dar, când este vorba de legionari, această simpatie nu mai operează.

Mult mai lucid decât Cioran, şi mai necruţător, d-l H.R. Patapievici este cel mai de temut iconoclast al etosului românesc. Dacă şi-ar pune mintea, l-ar demola complet. D-sa este prizonierul unor convingeri care îl fac să deteste etosul românesc şi, corolar natural, să-i deteste şi pe legionari care au cultul neamului lor, încât cum ar putea să judece drept conflictul dintre ei şi Antonescu şi să recunoască lovitura de stat pe care a dat-o acesta, şi nu să ventileze aşa zisa „rebeliune" care li se impută, sau să aprobe orice altă atitudine pe care ar lua-o Legiunea?!

S-ar putea ca diatriba sa împotriva etosului românesc să ţină, în cazul său, de anumite nemulţumiri şi tribulaţii personale. Probabil că în locul pe care îl ocupă într-o instituţie de cultură îi oferă prea puţin şi altceva faţă de ceea ce i-a oferit acestei instituţii profesionalitatea sa şi spiritul său jertfelnic. E o ingratitudine ce reclamă reparaţii imediate. Şi pentru că ele s-ar putea să întârzie, aşa cum toate măsurile reparatorii întârzie la noi, d-l H.R. Patapievici s-a gândit să amestece gogoriţa „rebeliunii legionare" cu răzmeriţa minerească şi, câştigând iubirea cuiva de foarte sus, să-şi pregătească terenul unei ascensiuni ce i se cuvine…

*

Printre actorii noştri din linia întâi se situează de multă vreme d-l Mircea Diaconu. D-sa îşi propune să asocieze pe micul ecran teatrul cu gazetăria. În pofida reuşitei în sine a acestei formule, obişnuinţa noastră face să gustăm cu o mai mare plăcere ştirile direct din gazetă, iar jocul actorilor la teatru. Am chiar îndoieli că tentativa d-lui M. D. va crea un gen şi se va încetăţeni, şi nu va rămâne un hibrid, chiar dacă aiurea s-ar putea să se stăruie în el. Dar poate că „show-ul" d-lui Mircea Diaconu ar fi rezistat cel puţin prin ţinută, dacă s-ar fi ridicat ceva mai mult peste năravurile gazetăriei de rând. Cu alte cuvinte, dacă nu s-ar angaja în mărunte dispute politice şi dacă s-ar apropia de înălţimea imparţialităţii, cu stricta pasiune pentru informaţia nudă. Dar când d-sa aduce în discuţie episoade pierdute în colbul vremii şi vrea să le împrumute un rol şi astăzi activ, ca şi cum condiţia noastră actuală de viaţă s-ar resimţi de pe urma lor, atunci d-sa nu mai este nici actor, nici gazetar, ci simplu instrument de propagandă şi părtaş al unei cauze unilaterale. Şi mă întreb: între stigmatul de „rebeliune legionară", pe care anumite oficine antinaţionale îl aplică şi azi într-un conflict intern de acum o jumătate de secol, şi agitaţiile minerilor de azi există o relaţie ca de la cauză la efect sau identităţi atât de puternice încât să justifice asocierea lor în trei emisiuni diferite?

*

Dar conformarea la normativ a d-lor Patapievici şi Diaconu are conexiuni şi peste hotare. La „Europa liberă", d-l George Voicu a procedat aidoma celor doi, identificând dezlănţuirea recentă a minerilor cu aceeaşi veche placă a „rebeliunii legionare" de acum cinci decenii. Oare, toate aceste trei luări de poziţii aidoma să fie pur coincidenţe? E dureros că oameni a căror reputaţie ar putea sluji o cauză cinstită – şi în România asemenea cauze se găsesc din plin – au ajuns să semnaleze răul acolo unde nu există şi să-l ignore acolo unde comuniază cu el.

Mircea Nicolau

DIN ADUCERI AMINTE:

Încă un legionar asasinat din ordinul lui Patriciu Mihai Weis, şeful Securităţii din Cluj

Îl văd pe maiorul de geniu, Dobre Marin, din Bucureşti, pe I. Sabău, ziarist la Patria, pe Vasile Tarţa, profesor la Academia Comercială din Braşov, pe Filimon Catina din comuna Catina, judeţul Cluj, pe ing. Giurgiu, lăsat fără picioare, în urma bătăilor, pe Dl. Buzdugan, medic ortoped, din bucureşti, str. Gemenilor Nr. 3, pe Mircea Niculescu, student în drept, pe Ion Hodiş, căpitan de artilerie şi licenţiat în drept, distrus în bătaie de către Briceag, şeful securităţii din Dej, pe rabinul Fuchs – sionist – care mi-a declarat că el nu mai vrea să rămână în România, fiindcă nu mai vrea să stea alături de consângenii săi, care se fac vinovaţi de multe crime; de asemenea, pe ABACIOAIEI LEON, student la Filologie, luptător anticomunist, încadrat în organizaţia SUMANELE NEGRE.

Mă opresc la ABACIOAIEI LEON, a cărui fotografie o privesc.

Îmi aduc aminte de LEON: era serios, calm şi prietenos. În prima seară când am stat împreună (a presimţit poate) mi-a povestit trecutul mai recent.

Pentru a putea face rost de medicamente, s-a angajat servitor la un ţăran din comuna Baciu, lângă Cluj, de unde ţinea legătura cu Organizaţia SUMANELE NEGRE, la care urma să trimită medicamentele ce le cumpăra din venitul pe care-l realiza.

În calitatea lui de servitor, avea sarcina să transporte lapte, la Cluj. Adus lapte la diverşi abonaţi, printre care şi la Casa Armatei.

Între timp, verificările au ajuns şi la servitorul LEON, astfel că, la un moment dat, el s-a simţit urmărit. A predat laptele pe care l-a adus pentru Casa Armatei, şi-a lăsat vasele acolo pentru puţin timp, pretextând că are ceva de cumpărat din oraş.

S-a îndreptat imediat spre cimitirul central al oraşului, acesta fiind aproape de Casa Armatei.

Mergând prin cimitir, a observat că în urma lui venea un individ. Atunci şi-a deviat traseul către cimitirul eroilor, din imediata apropiere a şoselei care duce spre Turda.

A fost somat să stea şi să ridice mâinile sus…

„Tovarăşii" l-au înconjurat şi, sub ameninţarea pistoalelor, s-a predat.

După o straşnică anchetă la securitate, a fost transportat la penitenciarul din Cluj, unde a fost mutat în diverse celule, desigur cu un scop, acela de a i se pierde urma. Astfel a fost adus în celula – zisă – infirmerie, la care servea un medic ginecolog IDU. Era un om sub toată critica. De asemenea, mai era un infirmier, I. Olteanu, cu multă omenie.

Din celula-infirmerie, Abacioaiei Leon a fost luat într-o noapte şi dus lângă cimitirul eroilor de pe lângă strada Clujului unde a fost asasinat prin împuşcare şi lăsat în şanţ.

Leon Abacioaiei nu a fost condamnat la moarte.

Despre asasinarea lui Leon am aflat de la infirmierul Olteanu, în toamna anului 1949.

DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ!

Turda, 12 oct. 1998
A. Coţa

Din cauza unui accident de automobil, a cărui victimă a fost dl Mircea Nicolau, redactorul ºef al revistei noastre, care acum este spitalizat, acest număr apare cu o întârziere nedorită.

Rugăm cititorii să ne scuze.

Redacţia

ÎN NUMELE MORŢILOR

În noaptea vieţii, căutăm încă lumină
Şi vrem, ca-n zilele ce or să vină,
Libertatea, pe care ziceţi c-o avem
Şi pentru care s-a murit, să nu devină un blestem.

Când cei ce au murit se simt trădaţi,
Când văd cum fraţii le sunt înşelaţi,
Ei pot să facă drumul înapoi
Şi să-i simţiţi în jur, dar ca strigoi.

Nu puneţi morţii la-cercare.
Lăsa-ţi să intre-n casă soare.
Daţi adevărului un scaun de comandă
Şi nu prefaceţi jertfa-n sarabandă.

Nicanor V. Ioanesi
Iunie 1990

PERMANENȚE

Editor: Fundaţia PROF. G. MANU
Bucureşti, str. Plantelor nr. 9, sect. 2
☎ 313.11.02

Comitetul director:
Sebastian MOCANU
Nicolae ROŞCA
Mircea NICOLAU

Redacţia:
Mircea NICOLAU – prim redactor
Cristian URSE – secretar de redacţie
Nicolae NICOLAU, Radu CREANGĂ – redactori

Compartiment administraţie - difuzare:
Gelu GHEORGHIU

Corectură:
Radu CREANGĂ

Culegere şi tehnoredactare:
Valeriu CAŢER

DIFUZARE – tel./fax 313.11.02

ISSN 1453 - 9551